

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

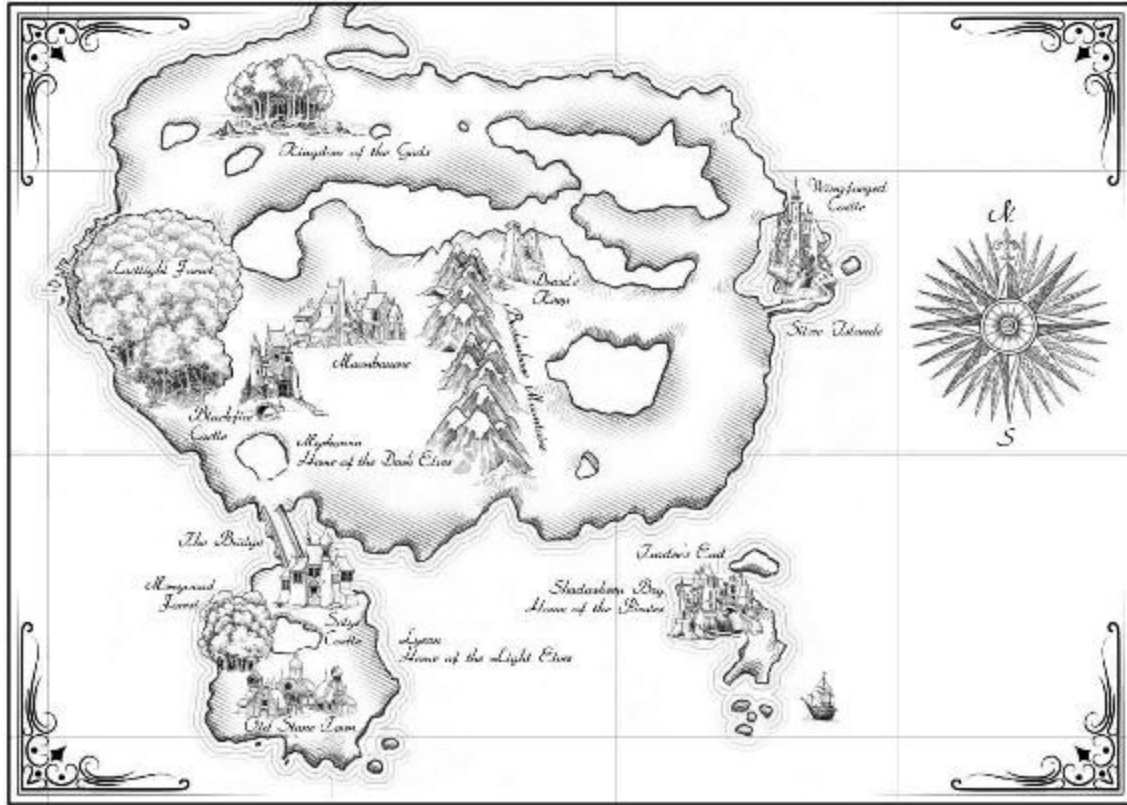
TAKEN BY THE DARK ELF KING

The book cover features a romantic yet dark illustration. A dark-skinned elf with long black hair, pointed ears, and a crown with a single horn is depicted in ornate black armor with a red sash. He is embracing a light-skinned elf with long, wavy blonde hair, also with pointed ears, who is wearing a simple white off-the-shoulder dress. They are positioned in the lower half of the frame, looking into each other's eyes. The background is a deep blue night sky with a large, bright full moon behind the title. Bare, dark tree branches are visible on the left and right sides. The overall mood is mysterious and sensual.

MONSTROUS MATES BOOK 1
CHARLOTTE SWAN

TAKEN
BY THE
DARK ELF
KING
CHARLOTTE SWAN

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Charlotte Swan tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için,
adres: authorcharlotteswan@gmail.com.

e-Kitap ISBN: 979-8-9870192-0-7

Ciltsiz ISBN: 979-8-9870192-1-4

Kapak Resmi Magdalena Pietrzak (@barnswallow.art)

Kapak Tasarımı Haya Designs

Qamber Designs tarafından Harita ve İç Formatlama ve

Aquila Editing tarafından Medya Düzenleme

www.authorcharlotteswan.com

OceanofPDF.com

Annem ve babam için. Umarım bunu asla ama asla
okumazsın.

OceanofPDF.com

İÇERİK/TETİKLEYİCİ UYARILAR & MECAZLAR

CW/TW: Ebeveyn(ler)in Ölümü, Kadın Düşmanlığı,
Şiddet/Gore, Adam Kaçırma, Dub-Con, FMC SA'lanmakla
Tehdit Edildi (MMC tarafından değil)

Döngüler: Üreme Kink, 'Ona Dokunursan Seni Öldürürüm',
Görücü Usulü Evlilik, Yaralı Kahraman, Kader Arkadaşları,
Kink'e Övgü

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

ELVIE

Kalenin sessiz olması ASLA İYİ BİR ŞEY DEĞİLDİR.

Taht odası en son Lord Elowyn kiracılarını istismar etmekten suçlu bulunduğunda bu kadar sessiz kalmıştı. Topraklarındaki çiftçilere, ceplerini daha fazla altınla doldurmak için toprağı işlemekten başka bir işe yaramayan birer eşya muamelesi yapmıştı. Haber babama ulaşmadan önce kaç insan ölmüştü? Bazı tahminlere göre yüzlerce.

Babam, kral, Elowyn'in bacaklarını kırdırdı ve onu Korsan Adası'na giden bir tekneye attı.

Artık Elowyn'in oğlu hüküm sürüyor ve o çok daha ılımlı bir yapıya sahip. Babasının başına gelen kaderin kendi başına gelmemesini umuyor. Işık elfleri olarak kendimizi ikisinden daha medeni görüyor olabiliriz ama lekesiz değiliz. Yumuşak yüzümüz gerçekte ne olduğumuzu gizliyor.

Şu anda taht odasının ortasında duran iri yarı figürün aksine. Onun ne olduğunu saklamak mümkün değil. Boyu. Bembeyaz saçlar ve is renginde bir ten. Yanan bir ateşle kırmızıya çalan gözler. O bir kara elf. Kuzeyden gelen canavar kardeşlerimiz. Myrkorvin Kralı'nın kraliyet muhafızı.

Sanırsınız ki vahşi bir canavar saraya girmiş. Odalardan koşuşturan hizmetkârlar, başlarını öne eğmişler,

Sessiz adımlarla ilerliyorlar. Anneler ve dadılar çocuklarını yanlarından ayırmıyor. Kara elflerin, Kara Ateş Kalesi'nin altında tuttukları boynuzlu canavarları beslemek için çocukları kaçırdığına dair o eski masallara hala tutunuyorlar.

Dadım bir keresinde bana bu hikayelerin gerçek olmadığını söylemişti; ama karşımızda duran bu figüre bakınca inanmamak elde değil.

Lysan'ın tek prensesi olarak benim yerim, önemli misafirleri kabul ettiğimizde annemin sol tarafında durmaktır. Kardeşlerim de babamın karşı tarafında benim yerimi alırlar. Kardeşim Garren o kadar yoğun bir şekilde kaşlarını çatıyor ki gözlerinin kafatasından fırlamasından korkuyorum. Misafirimizin önünde gerçekleşecek en utanç verici olay.

Diğer kardeşim Briar, canı sıkılmamış gibi görünüyor. Ziyaretçimize, kraliyet öğretmenlerimize gösterdiği ilgiyle bakıyor. Yüzünde küçümseme ve bıkkınlık okunuyor. Sanki bu bir diplomasi eyleminden çok bir rahatsızlıkmiş gibi.

Ben mi? Burada nasıl durduğumdan pek emin değilim. Elbisem Lysan altını renginde; annemin elbisesini yansıtıyor. Sabah güneşinin ilk ışıkları kadar zengin, üzerimizdeki cam tavandan süzülen ışıktaki parıltıya benziyor. Belki de hoşnutsuz görünüyorum, çünkü annemin o mükemmel ciddi sükûnet görüntüsünü henüz yakalayamadım.

Annem gözlerimde fırtına bulutları olduğunu söyler. Zihnimde mayalanan merakın bir yansıması, herhangi bir kaçış yolu bulma isteği. Gençken, onun sıcak altın gözlerine sahip olmaktan başka bir şey istemezdim. Şimdi, yirmi üç yaşındayım, ilk kanımı çoktan geçtim ve tamamen

elf formuma yerleştim. Gümüş gözlerim ve her şeyim.

Belki de ziyaretçimiz yakut bakışları üzerimde gezinirken yüzümdeki merakı görüyor ve aileme dönüyor.

"Majesteleri," diyor ziyaretçi çelik kadar soğuk bir sesle.

Babam ona bakıyor. Kralın tahtı bir kürsünün üzerine kurulmuş olsa da, önümüzdeki kara elf babamla göz teması kurmak için çenesini kaldırmaya bile gerek duymuyor. Annemle babam Lysan'ın tahtında oturuyor, devasa bir altın ağaç gövdesi ve içine dövülmüş iki koltuk. İkinci koltuk babamın annemle tanıştığı gün eklenmiş, onu gördüğü anda kraliçesi olduğunu anlamış. Ve annem son beş buçuk asırdır babamın yanında hükümdarlık koltuğunda oturuyor.

Savaştan önce, Myrkorvin'den gelen ziyaretler Sıradan. Eski kara elf kralı, halkının yeni kralları kadar gözlerden uzak yaşamasına izin vermedi. Garren, Ork Savaşları'ndan sonra yeni krallarının gücü pekiştirmek için ailesinin ölümünü kullandığını söylüyor. Savaş sırasında yeterince yardım etmedikleri için ceza olarak aydınlık elfleri atalarının topraklarından uzaklaştırdı.

Kardeşim eski kralın düştüğü gün oradaydı. Yeni kralın kandan doğuşunu ve bir katliam gecesinde Ork ordularını yok edişini izledi. Kara elfler her zaman hayvandı ama bu yeni kral bir şeytandan farksızdı.

"Myrkorvin'den gelen bu ziyareti neye borçluyuz? Kralınızın sağığının iyi olduğuna inanıyoruz," diye cevap veriyor babam.

"Kralımız çok iyi; ziyaret sebebim o.

bugün buradasınız, Majesteleri." Ziyaretçi belindeki çantayı karıştırıyor, zırhının siyahı sabah güneşinde dökülmüş mürekkep gibi görünüyor. Babamın muhafızlarından birine, ön yüzüne kan kırmızısı bir mühür basılmış bir zarf uzatıyor ve babam balmumunu koparmadan önce zarfa dikkatle bakıyor.

Gözleri parşömeni tarıyor ve sonra genişleyerek başını kaldırıyor.

"Top mu? Kral bir balo mu düzenlemek istiyor? Yıllar süren ayrılıktan sonra halkımızın bir gece... dans etmek için yeniden bir araya gelmesine izin mi veriyor?" Babam şaşkınlık içinde. Dürüst olmak gerekirse, tek inanmayan o değil. Garren'ın yüzü tiksintiyle çarpılmış durumda. Katılımcı lord ve leydilerden birkaçı eldivenli elleriyle ağızlarını kapatıyor. Gözlerim kalabalığı taramaya devam ederken arkadaki bir figüre takılıyor.

Lucien'in soluk yeşil gözleri bizimkiler birleşince parlıyor. Yakışıklı, uzun boylu ve elf erkeklerimizin çoğu gibi zayıf. Elime aldığımda yumuşacık olan siyah saçları vardı. Ne yazık ki, çiftleşmemizin övgüyü hak eden tek yönü buydu. Lysan'ın prensesiyle yatmak için fazla hevesli, fazla beceriksiz ve fazla heyecanlıydı.

Erkeklerle bir sözüm var, bir dişinin sevişirken hatırlatılmasını isteyeceği son şey asil ve uzun ömürlü soyudur.

Gözlerimi hemen onunkilerden kaçırıyorum. Lucien geçen ay yaz hasadı sırasında doğru yerdeydi ve ben de birkaç kadeh fazla dut şarabı içmiştim. Bir daha asla yapmamaya özen göstereceğim bir hata. Elf erkekleri çok kaprisli. İnsan erkekleri en azından minnettar hissederler.

Sadece bir elfe dokunma şansı için.

İlk insan sevgilimin anısına gülümsüyorum. Kraliyet ahırlarımızda çırak olarak bize gelen güzel bir çocuktur. Türümüze o kadar hayranlık duyuyordu ki, on altı yıldır aynı olmamıza rağmen onda her zaman bir olgunluk vardı. Onunla yatmak, dört yüz yaşında bir erkeğin düğün günümde beni sahiplenmesinden, arkaik bir geleneğe göre kanlı çarşafı üretmesinden ve erkek doğruluğunu göstermesinden daha iyiydi.

Türümüzün çoğu bu değerlerle yollarını ayırmıştı, ancak bazıları hala onlara sıkı sıkıya bağlıydı.

"Sadece dans etmek için değil. Kral Arkain, Yüz Yüze Gecesi'ne katılma şansına sahip olabilmeniz için size ve halkınıza kapısını açıyor. Bunun yaygın bir Myrkorvin geleneği olduğu zamanları hatırlıyorsunuzdur, değil mi Kral Orvian?"

Annem başını iki yana sallayarak cevap veriyor. "Bunlardan biri en son beş asır önce ben küçük bir kızken yapılmıştı. Yaşlı kral kraliçesiyle çiftleşmişti. Bize öyle geliyordu ki oğlu da eşini bulmaya kararlıydı. Bu geleneğin zamanla kaybolduğunu düşündük. Ya da kralın gelinsiz yaşayacağını."

Sesinde bir tedirginlik var. Yüz Yüze Gecesi mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım. Lysan'da sahip olduğumuz bir gelenek olmadığı kesin.

"Kralımıza çok uzun süredir yalnızlık içinde yaşadığı tavsiye edildi. Ve bu ruhla, o da iki halkımızın yeterince uzun süre ayrı kaldığına inanıyor-"

"Peki bu kimin hatası? Bizim değil," diye çıkışıyor Garren.

Babam ona keskin ve susturucu bir bakış attı.

"Evet," diye devam ediyor ziyaretçi, "Savaş ve kralımızın sevgili anne babasının canını alan o şeytani Orklar onu kör etti. Artık bu kadar sert davranmasına neden olan şeyin keder ve kayıp olduğunu biliyor. Bu geceyi iki krallığımız arasındaki bağları onarmak için ilk adım olarak kullanmak istiyor."

"Bir numaraya benziyor. Sizin türünüzde olduğu gibi," diye alay ediyor kardeşim. "Köprüyü geçtikten sonra kralın bizi bekleyen suikastçıları olmadığına nasıl güvenebiliriz?"

"Türümüze karşı temkinli olduğunuzu biliyoruz. Birbirimizle her zaman anlaşmazlık içinde olduk ama Orklar tekrar ayaklanırsa onları yenmek için hepimiz gerekeceğiz." Ziyaretçi duraksıyor. "Ayrıca, bu topraklar bizim türümüz için pek çekici değil. Sizi öldürmek düşman bir halk yaratır, tahtı korumak da kralımız için neredeyse imkânsız olur."

Garren daha fazla tartışmak için ağzını açıyor ama babam elini kaldırıyor.

"Kral Arkain Orkların bir saldırı düzenlediğine inanıyor mu?"

Ziyaretçi başını eğiyor, kırmızı bakışları daha da parlıyor gibi görünüyor.

"Şu anda bunu bilmiyoruz ama kral harekete geçmek için çok geç olana kadar beklemektense birleşik bir cepheye doğru yol almamızı tercih eder." Ziyaretçi miğferini çıkarır. Ortaya çıkardığı manzara karşısında nefesler tutulur. Bu acımasız ışıktaki dehşet verici, yüzünün sol tarafında pençe izleri var. Yükselmiş ve büzülmüş beyaz deri, kül grisi tenine karşı keskin.

"Orklar ilk saldırdığında siz de oradaydınız Kral Orvian. Yaşlı kral düştüğünde, dul kraliçesi onunla birlikte keder içinde can verdiğinde oğlunuz oradaydı. Her savaşta oradaydım. Eğer Orklar tekrar ayaklanırsa, Myrkorvin'de durmayacaklar ve sana yardım etmek için orada olmazsak, Lysan onların eline geçecek."

Garren, "Köprüyü yok edebiliriz," diye karşı çıkıyor.

Ziyaretçi şekli bozulmuş yüzünü kardeşimin pürüzsüz yüzüne çeviriyor. İki erkeğin aynı olayı yaşamış olması, birinin sonsuza dek korkmuş olması, diğerinin ise hiç etkilenmemiş olması adaletsiz bir tezat gibi görünüyordu. Ziyaretçi, koyu gri dudaklarını, bizimkilerden daha keskin dişlere sahip beyaz dişlerini kıvıran bir sırtışla başını sallıyor.

"Orklar harika yüzücülerdir, Prens."

Kardeşimin yüzü morun derin bir tonuna bürünüyor, eli belindeki kılıca uzanıyor. Çok saçma. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi. Ağabeyim ve ben sık sık göz göze gelmeyiz. Annem bana tüm çocukları arasında en sakin bebeğin o olduğunu hatırlatmayı severdi. Şimdi ne olacak? Bu öfke bir gün onu öldürtecek.

"Burada balonun iki hafta sonra olduğu yazıyor?" diye soruyor babam.

Ziyaretçi bakışlarını kardeşimden çeviriyor ve kaskını yerine koyuyor.

"Evet, Majesteleri. Köprünün her iki tarafında kraliyet eskortları görev yapacak. Kral, şenliklere katılmak isteyen herkese güvenli geçiş imkanı sunuyor." Ziyaretçi dönüp çevresindeki soylular odasına bakar. "Karaateş Kalesi ve çevresindeki araziler, Kral'ı korumak için

Koklayarak gelebilecek canavarlara karşı. Kral, etkinliğin tamamı boyunca güvenliğinizi garanti ediyor."

Ziyaretçi başını eğiyor ve babam da başını sallıyor.

"Kralınıza ailemin ve benim katılacağımızı söyleyin." Garren boğuk bir nefes verdi ve ben sııttım, babamın daha sonra bu konuda onu görevlendireceğini biliyordum.

Midemi gıdıklayan bir şey hissediyorum. Heyecan mı? Gerginlik mi? Lysan'dan hiç ayrılmadım. Kale arazisinin ve güneydeki insan köylerinin ötesinde yeni bir yer görebilmek...

Sevinç çığlıklarımı bastırmaya çalışıyorum.

"Bu mesajı hemen ileteceğim, kral çok memnun olacak. Teşekkür ederim, Majesteleri." Bir selam daha vererek taht odasını terk etmek için döner, büyük meşe kapılar birbirinden ayrılırken inler. Kapının eşiğinin hemen dışında duraklayana kadar siyah zırhı her adımda tıngırdıyor.

"Kralın hepinize iletmemi istediği son bir şey var." Ziyaretçi başını çeviriyor; bu mesafeden sadece kırmızı gözlerinin parıltısını seçebiliyorum.

"Bu gece birlik ruhu içinde olsa da bizi aptal yerine koymayın. Balo bittikten sonra davet edilmeden gizlenenler kral tarafından bizzat cezalandırılacaktır." Yabancıнын göğsünden karanlık bir kıkırdama duyulur.

"Ya da şanslıysanız, Myrkorvin'de dolaşan canavarlardan biri sizi önce bulur."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

ELVIE

Babamın taht odasının arkasındaki toplantı odasında kaç kez bulunduğumu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim.

Bir keresinde, beş yaşındayken, ziyarete gelen soyluların önünde kendimi bir hanımefendi gibi sunmayı reddetmiştim. Annem beni azarlamak için buraya geri getirmişti. On üç yaşımıdayken, Garren ve ben yaz toplantısında o kadar şiddetli tartışmaya başladık ki, babamın ya anlaşıp ya da birbirimizi öldürene kadar bizi buraya kapatmaktan başka çaresi kalmadı.

Eğer Garren'ın istediği olsaydı, ikincisi olurdu.

Görünüşe göre kendimi buraya sadece başım belaya girdiğinde dönmüş buluyorum. Annemle babamın ve en büyük ağabeyimin yüzlerindeki acımasız ifade bu sahneyi tanıdık kılıyor. Babamın çalışma sandalyelerinden birine oturmuş, dalgın bir şekilde dizimi zıplattıyorum. Duvara yaslanmış, ilgisizliğin resmini çizen Briar'a bakıyorum.

Sanki heyecanımı hissediyorlarmış gibi geliyor. Bu nasıl muhteşem bir şey olmasın? İki halkımız tüm hayatım boyunca ayrı kaldı. Aramızda Lysan ve Myrkorvin arasındaki geçişin açık olduğu zamanları hatırlayacak kadar yaşlı olan tek kişi Garren. Bunun tekrar olması için.

Garren'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçerek, "Buna katılmayı reddediyorum," diyor. Bana altın rengi bir bakış fırlatıyor. "Ve

İsim günün erken gelmiş gibi davranmayı bırakabilirsin. Balo lafını duyunca neşelendiğinizi insanlar fark etmedi mi sanıyorsunuz? Bu bizi soyluların gözünde nasıl gösteriyor? Kendi prensesimizin o canavar diyarlara gitme ihtimali ilgisini çekiyor. Bu iğrenç bir şey."

"İşte bu beş altın değerinde bir kelime Garren. İğrenç mi?" Soruyorum. "Ve burada Madam Oakren hepimiz arasında dile en az tutku duyanın sen olduğunu söylemişti." Sandalyeden kalkıyorum, altın sarısı elbisemin eteği ayak bileklerimde sallanıyor ve babamın bu çalışma odasında tuttuğu kitapları incelemeye başlıyorum.

Parmağım eski deri sırtların üzerinde geziniyor, üzerlerinde biriken tozu dağıtıyor. Lysan'ın Tarihi: Özgür Büyüden Kral Birinci Oxian'a, Müthiş Bir Su: Kapsamlı Bir Deniz Savaşı Rehberi, Mükemmel Bir Evlilik mi Yoksa Sulu Bir Ölüm mü? Lord Cummings'in Selkie Rehberi...

Elim aradığım şeyi buluyor ve raftan çekip alıyor. Derisi yumuşak, sırtı sanki yüzlerce kez açılıp okunmuş gibi katlanmış. Annemin kur yapmalarıyla ilgili anlattıklarına bakılırsa, babamın bu kitabı baştan sona bildiğinden şüphe etmiyorum. Garren'a doğru yürüyüp kitabı göğsüne yapıştırıyorum.

"Prens olmak işe yaramazsa, kardeşim, şair olarak iyi bir kariyer yapacağına inanıyorum." Babamın The Lover's Night kitabını avuçluyor: A Collection of Love Poems from the Realm kitabını tutuyor, parmakları beyazlaşıyor. Dönüp odanın içinde süzölmeye devam ederken sadece sırtıyorum.

Huzursuzum.

En son bu şekilde hissettiğimde

Doğu çayırının elfleri ve biz bütün gece Merrywood ormanında koştuk. Gökyüzünde dolunay gibi parlayan Güneş'in altında içki içip dans ettik. Ertesi sabah kraliyet muhafızları tarafından bulunduğumda Garren çok öfkelenmişti. Çıplak ve yediğimiz mantarlar yüzünden hala kafam güzeldi.

Annem ve babam beni sadece odama göndermişlerdi ve o akşam yarım hafta boyunca orada uyudum.

"Bu gülünecek bir konu değil ve bazı zayıf fikirli erkekler senin saygısızlığını çekici bulabilirken, ben bunu iğrenç buluyorum." Tüm dişlerimi göstererek kardeşime tatlı tatlı gülümsüyorum. Garren şiir kitabını masaya çarpıyor ve babam ona ters ters bakıyor.

"Bu kral kim oluyor da bizden taleplerde bulunuyor? Biz oradaydık

Ork Savaşları sırasında. Bu kral sanki o savaşlar için biz de bir bedel ödememişiz gibi davranıyor."

"Kral Arkain en büyük bedeli ödedi evlat. Bunu asla unutmayacağız." Babamın sesi sakın, sözlerinin bazılarına hüznün karışıyor. Annem odayı geçip kolunu babamın beline doluyor. Sanki annemin yakınlığı onu rahatsız eden tüm bu düşünceleri yok ediyormuş gibi başını çenesinin altına sıkıştırıyor.

Lysan Kralı Orvian ve Kraliçe Mirella. Kral Birinci Oxian'dan beri en uzun süre hüküm süren hükümdarlar. Korkunç bir çift oldular. Çocukken bir gün onlarınki gibi bir aşk yaşamayı dilerdim. Prensleri onları Merrywood'da gizlenen kötü canavarlardan kurtaran kilitli prenseslerin folklorik hikayelerini değil. Ama bana bir kez bakıp umutsuzca aşık olacak bir kral. Tıpkı benim

babamın annemle olan ilişkisini.

"Onlar gibi canavar olmamak için öldürmemiz yasak. Kral bunun çok iyi farkındaydı ama yine de halkımızın atalarının topraklarına erişimini iptal etmeyi seçti. Bu ayrılık bizi zayıflattı, Baba, ne söylendiğini biliyor olmalısın-"

"Yeter!" diye bağılıyor babam. Garren'ın yüzü soldu. "Bir grup hoşnutsuz lordun benim hakkımda ne düşündüğü beni ilgilendirmez, seni de ilgilendirmemeli."

"Ama baba-"

"Bunu daha fazla dinlemeyeceğim. Burada bunu konuşmak için bulunmuyoruz." Annemin başını öpen babam yanımda durmak için hareket etti. Bana bakarken bal rengi gözlerinde sorular dolaşıyor. "Bu baloya katılmak istiyor musun, sevgilim?"

Garren gözlerini devirirken gülümsediğimi hissediyorum. Tüm iyi babalar en çok kızlarını sever ve benimki de bir istisna değil. Belki de en küçüğü olduğum içindir. Belki de halkımız için iyi bir yönetici olduğumdan emin olmak için bana asla katı davranmak zorunda kalmayacağı içindir. O her zaman sadece benim babam olacak ve bu yüzden bana bu şekilde davranıyor. Belki de hepimiz arasında en çok anneme benzediğim içindir ama onun asi ruhunu yönetmek için bırakmak zorunda kalmıştır.

Her neyse, onun favorisi olduğum inkar edilemez.

"Her şeyden çok."

"Neden?" Bu soruda alay yok, sadece merak var.

Derin bir nefes alıyorum. Kendimi nasıl açıklarım

Garren'ı çılgına çevirmek mi?

"Sıkıldım," diye geçiştiriyorum. Babam altın bir kaş kaldırıyor. "Myrkorvin'e gitmek istiyorsun, iblislerle dolu bir ülkeye

ve ölüm, sefahat ve yalanlarla dolu bir geceye katılmak için... çünkü... sıkıldınız," diye tükürüyor Garren.

"Biri Myrkorvin'e sefahat için gitmeyecekse neden gitsin ki? Elbette muhteşem manzaralar için değil," diye mırıldanan Briar, şimdi Garren'ın attığı şiir kitabının sayfalarını çeviriyor.

"Sefahati çok severim," diye gönüllü oldum.

"Ben de öyle, ama nazik hanımefendinin hassasiyetlerini rencide etmek istemediğim için bunu Garren'ın önünde söylemekten kaçınıyorum." Briar başını kaldırıp düşünceli bir ifadeyle bize bakıyor, ağzı düşünceli bir ifadeye dönüşüyor. "Bu şair az önce 'bakmak' ile bir kadının en mahrem yerlerini kafiyeli bir şekilde anlatmış. Gerçekten, bugünlerde her şeyi yayınlıyorlar."

Ben homurdanıyorum ve babam şakaklarını ovuşturuyor. Gerçi baş ağrısının sadece tacının acımasız metalinden kaynaklandığından şüpheliyim. Mumların yumuşak ışığında bile mücevherler milyonlarca yıldız gibi parlıyor.

"Pekâlâ o zaman, gidelim. Evlenmemiş ve çiftleşmemiş iki elf olarak ikiniz de eyleme birlikte katılmalısınız. Bunu anlıyorsunuz, değil mi? Bunu yapmamak krala karşı büyük bir saygısızlık olarak görülecektir."

"Rol mü?" Briar elini göğsüne götürüyor, şok gözlerini açıyor. "Kendi kız kardeşimle mi? Bugün ve bu çağda, elflerin bu uygulamayı yüzyıllar önce sonlandırıldığını sanıyordum."

"Yüz Yüze Gecesi eylemi, seni aptal," diye tersliyor Garren. "Kıymetlinizi gönderdiğinizin farkındasınız değil mi?

Elveena'yı kurtlara teslim et, baba. Eğer kral tarafından seçilirse ya da Tanrı korusun o yaratıklardan biriyle eş olursa, bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Elvie kimsenin eşi olmayacak ve kesinlikle seçilmeyecek," diyor babam.

"Oh, nedenmiş o?"

"Çünkü yüzyıllar boyunca bir kara ve bir aydınlık elfin eş olduğunu hiç duymadım. Aydınlık elfler arkadaşlık için çiftleşir, zaman içinde birlikte oluşan bir bağ. Birbirinize olan arzunuz her geçen yıl artarken, sonsuzluğa birlikte katlanmanın bir yolu. Kara elfler..." Babam duraksıyor.

"Kara elfler bir anda anlarlar. Türleri, en kutsal yasalarımıza karşı gelerek kendilerini yozlaştıran bir ışık elfinin canını almasının sonucu olduğu için, yetiştirilen her nesil hayvani yönlerine giderek daha fazla yenik düşer. Kara elfler üreme amacıyla çiftleşirler."

Bu, hepimiz için kesinlikle rahatsız edici bir tartışmaya dönüştü.

"Bir kara elfin eşi, en güçlü yavruları üretebilen kişidir. Aydınlık bir elfle çiftleşmek çocuklarını bir nesil geriye götürecektir. Gelin olarak seçilme konusuna gelince. Bu, şu anda, bu akşamla ilgili endişelerimin en küçüğü."

"Ama sen nasıl-"

"Peki Yüz Yüze Gecesi tam olarak nedir? Bu konuda bir şey okuduğumu hatırlamıyorum." Garren tekrar konuşmadan sözünü kestim.

"Eskiden oldukça yaygındı," diyor annem. Bu tartışmanın çoğunda sessiz kaldı ve bunun babamın önünde aklından geçenleri söylemekten korktuğu için olmadığını biliyorum. Hayır, sessiz tefekkürde ustalaşmış durumda ve şu anda söylemediği her ne varsa, doğru zaman geldiğinde bize aktaracağı bir şey.

"Ben küçük bir kızken annem bana Karaateş Kalesi'nin neredeyse halkı için nasıl ev sahipliği yaptığına dair hikâyeler anlatırdı ama daha önce de söylediğim gibi bu gelenek eski kralla birlikte sona erdi. Bu eylemle ilişkili hileler ve aldatmacalarla tanınan kara elflerden uzaklaşmak istediği düşünülüyordu."

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"Gösterinin kendisi aldatma üzerine kurulu. Sonuncusu hakkında duyduğum fısıltılardan hatırlayabildiğim kadarıyla, maskeli balo gibi işliyor. Ancak, maskenizi taktığınızda sizi tamamen dönüştürüyor, büyü sizi şaşırtmak için etrafınızda dolaştırıyor ve sonra dışarı gönderiliyorsunuz. Çekiciliği teşvik etmek ve eşinizle yolunuzun kesişmesini sağlamak için bazı büyüler ve koğuşlar kurulur." Bir süre sessizlik oldu. "Kral Arkain bunu kendi seçtiği gelini bulmak için bir yol olarak kullanırken, süreç aynıdır ancak gecenin sonunda kral, seçtiği hamiye lütfunu bahşedecektir. Bunu kabul ederlerse, anlaşmalarına göre evlenmeleri gerekir."

"Tarihlerine göre, ilk kara elf kralı soyluları, kızlarının seçilme ihtimali yüzünden birbirlerini öldürüyorlardı. Onların hileye düşkün olduğunu bildiğinden, şöyle bir şey tasarladı

herhangi bir önyargı olmadan karar vermek ve efendilerini yatıştırmak için hareket eder." Bir ilişki için aldatma üzerine kurulu bir ilişkiden daha sağlıklı bir temel olamaz, değil mi?

"Ve Arkain'in babası tüm bunlardan uzaklaşmak istedi.

Halkının hileye ve serbest büyüye olan aşırı güvenini durdurmak istedi. Oğlunun bunu geri getirirken aynı zamanda bizim Myrkorvin'e geri dönmemize izin vermesi çok karışık bir mesaj gönderiyor."

Annem haklı, çok mantıklı değil. Tüm bunlarla amacı ne? Kraliçe olmak için sıraya giren kara elf dişileri hiç de az değil. Kendi babanın karşı olduğu bu geleneği neden geri getiriyorsun?

Ailemin sesindeki tehlikeyi ve uyarıyı duyuyorum ve doğrusu biraz temkinliyim. İçimdeki heves sönmüş değil. Hilelerden pek hoşlanmasak da, biz ışık elfleri kurnazızdır. Babamla doğru konuştum. Sıkıldım. Rutinden ve kraliyet yükümlülüklerinden sıkıldım.

Sefahat dolu bir gece tam da moralimi düzeltecek bir şeye benziyor.

"Kullandıkları cazibenin sizi olduğunuz şeyin antitezi haline getirdiği söyleniyor. Güzelliğin ne kadar büyükse, o kadar sade olursun." Babamın bakışları yüzümü ısıtıyor. "Korkarım ki tatlı Elvie'm, eğer dikkat çekmemeyi başarırsan, kralın dikkati senin üzerinden geçip gidecek."

"Peki ya ben?" Briar sorar.

"Başını dik tut, Briar. Bu senin Garren olmanın nasıl bir şey olduğunu görmen için bir şans olacak. Belki kardeşimize karşı biraz merhamet duymana yardımcı olur," diye cevap veriyorum. Garren gözlerini deviriyor ve Briar sırtıyor. Babam da gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor. Elini uzatarak yanağımı okşuyor.

"Seni buna hazırlamak için zamanımız olacak ama akıllı olman çok önemli. Keşfetmeyi ne kadar sevdiğini, belanın her zaman seni nasıl bulduğunu biliyorum ama bu senin her zamanki oyunlarına benzemeyecek." Yüzümü sıkıyor. "Aynı kurallara göre oynamıyorlar."

Ziyaretçi geldiğinden beri ilk defa heyecanım biraz söndü.

"Orvian, o iyi olacak." Annem arkamdan geliyor ve elini omzuma koyuyor. Babam başıyla onaylıyor ve bir adım geri çekiliyor. Onlar hep böyledir. Tek bir kelime bile etmeden duygu ve düşüncelerini aktarabiliyorlar. Annemin babamın gözlerindeki soruya yanıt verdiğini anlamak için dönmeme gerek yok. Başını sallayarak dönüyor ve masasına oturuyor. Yeni bir mürekkep kabı açan ve parşömen parçalarını kendine doğru çeken babam, zarif yazısıyla yazmaya başlıyor.

"Soyluları bu gelişme hakkında bilgilendirmem gerekiyor.
I

Birçoğunun katılmak için can atacağından hiç şüphem yok."

"Astronomi derslerine de geç kalacaksın. Öğretmenlerin derslerde uyuyakaldığını söyleyip duruyor," deyince annemin sesi sertleşiyor.

"Belki Madam Oakren bocalayan bir balığın mizacına sahip olmasaydı, güneş sistemi hakkında tekrar bir şeyler duymak için kendimi hızlı bir ölüm dilerken bulmazdım."

"Ne olursa olsun, bunları bilmeniz gerekiyor."

"Yirmi üç yaşındayım anne, bu dersleri geçmiş gibi hissediyorum. Hatta kara elfler hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekmez mi? Geleneklerini bilmeden birini gücendirmekten nefret ederim." Annem gözlerini deviriyor ama babam

keser.

"O haklı. Onlara kara elfler hakkında öğretmediğimiz pek çok şey var. Bir daha köprüden geçmemize izin vereceklerini hiç düşünmemiştim. Onların tüm hilelerine karşı hazırlıklı olmalılar."

"Gördün mü?" Yardım edemem ama biraz kendini beğenmiş hissediyorum.

"Peki sevgili kocacığım, kızınızın astronomi bilmesinden daha öncelikli olacak kadar önemli bir gelenek nedir? Dil ve sanattan?" Annem ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"İşte hepinizin hatırlamasının akıllıca olacağı bir şey." Babam kalemini bırakıyor ve bakışlarını bana çeviriyor, altın rengi eskisinden daha parlak yanıyor. "Ne görürseniz görün. Ne duyarsanız duyun. Myrkorvin'de hiçbir şey görüldüğü gibi değildir."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARKAIN

Eğer WYLAN ailemin danışmanı olmasaydı onu şimdiye kadar öldürmüş olurdu m .

Dürüst olmak gerekirse, bitmek bilmeyen sızlanmalarına son vermezse onu öldürebilirim. Tahtımın önünde bir ileri bir geri volta atarken, deri çizmelerinin fayanslarda çukurlar açmamış olmasına hayret ediyorum. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri yürüyor. Giydiği kıpkırmızı pelerin sırtından aşağı sarkıyor ve yerde sürükleniyor.

Kafasını koparsaydım, kanı boynundan sızarken benzer bir iz bırakırdı.

"Kralım, bu balo devam ederse kaybedeceklerimiz konusunda sizi bir kez daha uyarmak zorundayım." Wylan bana dönüyor; kıpkırmızı gözleri gri tenine karşı parlıyor. Yüzünde yara izleri var, kırıksıklıklar yaşını gösteriyor. Kar beyazı saçları uzun ve siyah zırhının plakalarına dolanıyor.

Annemle babam öldürüldüğünden beri savaşa girmedik ama Wylan hâlâ her an alarm çalacakmış gibi giyiniyor. Bir tepede oturup beklemekten fazlasını yapacağından değil. Benim de orada, babamın yanında savaştığımı unutuyor. İyi bir prens gibi Myrkorvin için ölmeye hazırdım. Babamın bana her zaman aşıladığı bir değer.

Aşk, uğruna ölmeye hazır olmanız gereken tek şeydir.
Babam Myrkorvin'i yeterince sevdiği için ölmüştü.

çok az askerle savaşa girmek. Topraklarımıza olan sevgisi onu kör etmiş ve ışık elflerinin gerçek bir varlık olacağına inandırmıştı. Ölümcül olmayan teknikleri başarısız olunca tepelere geri çekildiler. Topraklarımıza ve insanlarına olan sevgisi onu kurtarmaya yetmedi.

Yine de, sanırım annemin ona olan sevgisi ölümünde ona katılmasını sağladı.

"Seçimimden duyduğun hoşnutsuzluğu çok açık bir şekilde ifade ettin Wylan."

Şakaklarımı ovarak orada biriken basıncı biraz olsun hafifletiyorum. Taktığım siyah sivri taç, ilkinden bu yana her kara elf kralının tepesinde oturmuş, nesilden nesile aktarılmıştı. Her biri bir zamanlar soyundan geldiğimiz aydınlık elflerden gittikçe uzaklaştı.

Farklılıklarımız savaş alanında da geçerliydi. Türümün yolumuza çıkan her şeyi pençeler, dişler ve canlılıkla öldürmesini, sakat bırakmasını ve yok etmesini izledim. Son neslimiz şimdiye kadarki en canavarca olanı. Ve savaş alanında, hayatta kalmak için tamamen o tarafa teslim olurlarsa affedilebilirler.

Benim de böyle yaptığım biliniyor. "Canavar Kral," diye fısıldarlar doğuda.

O altın ışık elf prensi, son kuvvetlerimizle birlikte kaçışını izlediğimde öyle düşünmüştü. Babamı ölüme terk etmek ve beni neredeyse geri dönemeyeceğim bir şeye dönüştürmek. İşte bu asla unutamayacağım bir şey.

"Arkain, Yüz Yüze Gece'nin yaygın olduğu zamanlarda bile ışık elflerinin katılmasına asla izin verilmedi. Onları şimdi katılmaya davet etmek riskli. Değil

Wylan, bazı eski soyluların, eski zalimlerimizi en kutsal geleneklerimizden birine davet etmeyi küçümseme olarak görebileceğinden bahsediyor."

"Işık elfleri artık bizim zalimlerimiz değil. Onları Köprü'den mahrum bırakarak yüzyıllardır adalarında tecrit altında tuttuk ve Kral Orvian uzun süredir hüküm süren bir hükümdar olsa da... Lysan'daki hoşnutsuzluk fısıltılarını biz bile duyduk." Tahtımda arkama yaslanıyorum, metalin sertliği sırtıma baskı yapıyor. Boyuma daha uygun ve bana daha fazla alan sağlayacak yeni bir taht yaptırmalıyım ama bu babamın tahtıydı.

"Kral Orvian'ın popülaritesinden bana ne? Ne umurumda halkımız bunun için ne yapmalı?"

"Eğer doğudan gelen raporunuza inanılacaksa ve Orklar yeniden ayaklanıyorsa, o zaman onlara ihtiyacımız olacak." Ayağa kalkıyor ve bu sabahki sıkı antrenman seansından sonra kaslarımdaki sertliği gererek kürsüden aşağı iniyorum. Wylan bana şüpheyle bakıyor. Gözlerimin içine bakmak için başını her kaldırışında bir hoşnutsuzluk belirtisi var. Büyük olasılıkla bir gün onu korkutacak bir erkek olacağıma hiç inanmadığı için.

Tacımı çıkarıp, aceleyle saklayan bir hizmetkâra veriyorum.

"Onlara ihtiyacımız yok. İstesek köprü'nün üzerine yürüyüp kral ve kraliçenin kafasını kestirebilir, çocuklarını da hapse attırabiliriz." Wylan ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Onları bununla tehdit etmek tüm bu saçmalıklara katlanmaktan daha kolay olurdu."

"Kral Orvian gururlu ve kararlı biri. Teslim olmaksızın ölümle yüzleşmeyi tercih eden bir adam. Hafif elflerde pek sık rastlanmayan nitelikler. Görünüşe göre bu nitelikleri oğluna aktarmamış." Siyah saçlarımı eğitim için taktığım bir düğüm haline getiriyorum. "Yardımlarını istiyorsak onları tehdit edemeyiz."

"Sonunda ne kadar az yardımcı olduklarını en çok sizin bilmeniz gerekir."

"Ama bu sefer savaşacaklar."

Wylan alay ediyor. "Peki neden?"

"Çünkü uğruna savaşacakları bir şeyleri olacak. Ya da daha doğrusu birileri."

Wylan'a sırtımı dönerek taht odasından çıkıyorum. Bu kraliyet tunikleri çok sert. Çok fazla nakış var. Bu gibi durumlarda çok büyük gömleklerimin olduğu günleri özleyorum. Tırmanabildiğim ve rahatça hareket edebildiğim günleri. Şimdi yaptığım her harekette bu giysileri yırtacakmışım gibi hissediyorum. Bu kıyafetler bir savaşçının vücudunu taşımak için tasarlanmadı.

"Biri mi? Kim? Kesinlikle sen değilsin Arkain."

Önümden geçen birkaç hizmetliyi atlatıyorum. Bu koridorlar sessiz. Çok fazla sessiz. Ailem hüküm sürerken şenliksiz geçen tek bir gün bile yoktu. Şimdi ise içerideyken kendi düşüncelerimin bana eşlik etmesini tercih ediyorum. Ve şu anda olduğu gibi çok bunaltıcı olduklarında, yeni kraliyet muhafızlarıyla bir eğitim seansı sırasında onları çalıştırabilmeyi seviyorum.

"Ben değil," diyorum. Wylan hâlâ yanımda adım atıyor. "Onların prensesi."

Wylan aniden durur, neredeyse temiz bulaşık taşıyan bir hizmetçiye çarpıyordu.

"Onların prensesi mi?" Lafı ağzında geveliyor. "Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Şato salonları benim çocukluğumdaki gibi. Peluş kırmızı halılar, büyük siyah taş duvarlar. Duvar boyunca uzanan kraliyet portreleri ilk hükümdardan itibaren her hükümdarı detaylandırıyor. Kraliçemi aldığım da benimki de oraya asılacak. Geçerken, bir halk olarak ne kadar değiştiğimizi fark ediyorum. İlk kara elf kralımız Syrin'in saçları hâlâ altın sarısı, teni hafifçe küllenmişti ve kraliçesi hâlâ saf bir açık elfti, o altın ışıkla parlıyordu. Myrkorvin'in son aydınlık elf hükümdarı.

Planım istediğim gibi giderse şimdiye kadar.

"O, Wylan, bu bulmacanın anahtar parçası." Odamın kapısının önünde durup, beyaz kaşları şaşkınlıkla çatılmış Wylan'a dönüyorum. "Kral Orvian onu asla benimle nişanlamaz. Ama Yüz Yüze Gecesi'nde onu seçtiğimde, ondan ayrılmaktan başka çaresi kalmayacak. Ya da özgür büyü'nün gazabına uğrayacak."

"Bunun ışık elflerini savaştırmaya nasıl teşvik edeceğini hâlâ anlamış değilim. O bir prenses. Sığır. Tek görevi siyasi kazanç için evlendirilmek." Wylan alay ediyor. "Görevini yerine getirirse yardımımıza gelmeyecekler."

Dişlerim birbirine vuruyor. Wylan'ın sürekli sorgulamasından bıktım. Onun gibi politikadan anlamıyor olabilirim ama bildiğim bir şey var. Ne pahasına olursa olsun bir savaşın nasıl kazanılacağını.

Ne yazık ki Kral Orvian için, sevgili kızı tam da o zalim haline gelmiştir.

Casuslarımdan aldığım bilgilere göre Elveena vahşi olduğu kadar güzel de. Genç. Bu...tatsız bir şey

yapmayı planlıyorum. Tam da babamın türümüzü uzak tutmaya çalıştığı türden bir şey. Onun nasıl bir erkek olduğunu hatırlıyorum ve biliyorum ki o da krallığımızı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmamı isterdi.

Ve eğer bu bir hafif elf prensesinin benimle evlenmek için kandırılması anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bir dişinin davranışlarımdan hoşnutsuzluk duymasından daha kötülerine katlandım. Eğer babası krallığının sevgili prensesine kötü davrandığımı öğrenirse, eminim bu onu ve sancağını sonunda bize karşı silahlanmaya teşvik edecektir. Bizimle değil.

Bir canavarın ruhuna sahip olabilirim ama bir dişiye kötü davranmak asla yapacağım bir şey değil. Onun için planladığım şey zaten yeterince kötü.

Ve belki de Orklar sonsuza dek yok edildiğinde, eğer isterse evine dönmesine izin vermeyi düşünebilirim.

"Sığır mı? Sadece bir aptal onu böyle görür. Prenses Elveena belki de Işık Elfleri'yle aramızdaki dengeyi değiştirmek için sahip olduğumuz en güçlü varlık." Seçeneklerimiz tükendi. Wyland bunu biliyor. Odamın kapısını açıp aceleyle içeri giriyorum ve tuniğimi çıkarıp eğitim kıyafetlerimi giyiyorum. Wyland saygısından ya da kıskançlığından gözlerini kaçırıyor. Emin olamıyorum.

Son savaş saflarımızı yok etti. Halkımız asker stokumuzu yenilemek için yeterince hızlı üreyemiyor. Şu anda eğittiklerimiz ancak bir asır sonra olgunlaştı. Bizim o kadar zamanımız yok.

Doğudan gelen Ork hareketi söylentilerine inanılacaksa, o zaman yanımızda ışık elflerine ihtiyacımız olacak. Son savaş ailemi çaldı ve beni bir canavara dönüştürdü.

Kral Orvian aynı kaderin kızının başına gelmesine izin vermeyecektir. Bu yüzden onunla evlenmeliyim. Onu ve kuvvetlerini korumak için.

"Bu numaranın sana genç bir gelinden fazlasını nasıl kazandıracağını hâlâ anlamış değilim. Neredeyse bin yıldır bir hafif elf kraliçemiz olmadı. Halkın ona nasıl tepki vereceğini bir düşünün."

"Gece boyunca seçilirse ona daha iyi yanıt vereceklerdir. Onu özgür büyüyle örülmüş olarak görüyorlar. Kimse onun iradesine karşı çıkamaz."

"Ve siz Kral Orvian'ın onu almanıza izin vereceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Yaşamak istiyorsa yaşayacak. Myrkorvin'de yapılan bir pazarlık, uyulması gereken bir pazarlıktır. Ve Yüz Yüze Gecesi, yüzlercesi arasında örülmüş bir pazarlıktır." Botlarımı bağlayarak bir kez daha ayağa kalkıyorum, uzun kılıcımı bulup kalçama bağlıyorum. "Elveena seçildiğinde birliğimize boyun eğmekten başka seçeneği olmayacak. Ve Orklara karşı bize yardım etmeleri için ışık elflerini çağırdığımızda, kralları bunu yapacaktır. Ülkesine olan sevgisinden değil, düşersek katledilecek olan kızına olan sevgisinden."

"Aşk, uğruna ölmeye razı olman gereken tek şeydir. Babanın mantığını ışık elflerine uygulamak riskli. Onlar bizim gibi sevmezler. Bizim gibi çiftleşmezler. Onlar çok... rafine."

Wylan'ın ağzından bu cümleyi duymak omurgamdan aşağı buzdan pençeler gönderiyor ama başımı sallıyorum.

"Yani evliliklerin ebedi dostluklara daha çok benzediğine inanan namuslu bir gelinim var. İnsanlarımız için ödenecek daha kötü bedeller var."

"Peki onun seçilmesini nasıl sağlayacaksınız? Anlıyorsunuz-"

"Sorularınızdan bıktım," diye çıkışıyorum. "Ve saygısızlığınızdan. Kimse beni sorgulayamaz. Ne de otoritemi. Sizi burada tutuyorum çünkü babamın isteği buydu. Ona ettiğim yemin gereği burada kalıyorsunuz." Wylan cevabını yutkunarak verirken teni bir ton aydınlanıyor.

Onu geçip kapıya yöneldim. Israrlı dırdırı ilk tatbikata geç kalmama neden oldu. Terlemem lazım. Bir şeye vurmam ve onun da bana vurması lazım.

"Prensese gelince," diye sesleniyorum hâlâ kapımda duran Wylan'a, "onunla ben ilgilenirim. Diğer herkes ondan uzak durabilir."

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELVIE

Elçi bizi terk ettiğinden beri KALE bir an bile huzur yüzü görmedi.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca tüm krallık heyecanla çalkalandı. Soylulardan hizmetkârlara ve insanlara kadar herkesin katılmasına izin verildi. Gün batımından şafağa kadar Lysan heyecanla uğulduyor.

Hizmetçiler temizlik yaparken heyecanlı seslerle birbirlerine fısıldarlar. Terziler herkes için yeni elbiseler dikerken dedikodu yapıyorlar. Hatta kraliyet muhafızlarından bazılarını bu konuda konuşurken yakaladım, kardeşim Garren geçecek olursa fısıldaşmaları susturmaya dikkat ediyorlardı.

İlk patlamasından sonra balo hakkında hiçbir şey söylemedi. O gün olmasına rağmen garip bir şekilde sessizdi. Belki de babamın azarlaması onu şimdilik durdurmaya yetmiştir.

Ben de herkes kadar hevesliyim. Kraliyet terzim gelinliğimin son rötuşlarını dikerken, odamdaki yükseltilmiş platformun üzerinde duruyorum. Yanaklarımdaki rengi ortaya çıkarmak için uçuk pembe. Kristaller, mücevherler ve cam kelebeklerle süslenmiş, akıcı ve yumuşacık. Bu, reşit olduğumdan beri katıldığım ilk balo.

Annem makyaj masamın önündeki sandalyede oturuyor. Dökülmüş altın gibi görünen uzun elbisesi içinde her zamanki gibi muhteşem.

vücutundan aşağıya sarkıyor. Bal rengi gözlerinde milyonlarca düşünceyle bana bakarken kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Terzim iğnesini yerleştirirken soruyorum. "Kraliyet altınını tercih etmeliydim demeden önce, beni nasıl hastalıklı gösterdiğini biliyorsun."

Annem bir kahkaha atıyor, ayağa kalkıyor ve saçımı düzeltmeye gelen hizmetçilerimi el sallayarak uğurluyor.

"Ben yaparım, siz gidip hazırlanabilirsiniz. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Her biri ayrılmadan önce reverans yaparken bir "teşekkür ederim" korosu oluşuyor. Annemin bir parmağını tacın kıvrımları boyunca gezdirmesini izliyorum. Onları hiç takmam ve bu da yeterince basit. Başımı çevreleyen ince bir altın tel, çiçekler ve incilerden yapılmış kelebeklerle süslenmiş.

"Çok güzel görünüyorsun, canım. Gerçek bir prenses gibi." Buna gülüyorum ve annem başını sallıyor. "Bu doğru. Bu tür şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bunların çoğunu kardeşini kızdırmak için yapmış olsan bile, kabul etmiş olman baban için çok şey ifade ediyor."

Gülümsüyorum ve mırıldanıyorum, "Çoğunu değil, ama bu ek bir avantajdı." Nemli avuçlarımı elbisemin uzun eteğine sürüyorum. "Bana bu gecenin nasıl geçeceğini tekrar anlat."

Annem iç geçiriyor ve beni makyaj masama götürüyor. Oturup uzun, narin parmaklarıyla saçlarımı ayırmaya ve bükmeye başlıyor. Çocukken saçlarımı hep o yapardı. Görünüşe göre bu gece, onun bu görevi tekrar üstlenmesini gerektirecek kadar özel...

"Daha önce de söylediğim gibi, uzun zamandan beri

Yüz Yüze Gecesi en son düzenlenmişti. Eğer bu yeni kral geleneklere bağlı kaldıysa, eylemin kendisi oldukça basittir." Altın bir toka alıp saçıma takıyor ve yüzümün yan tarafından tutuyor. "Baban ve ben seni ve Briar'ı çiftleşmemiş ve bağlanmamış haraçlarımız olarak geceye sunacağız. Gecenin yapılacağı odaya girdiğinizde, serbest büyü sizi içeriye kilitleyecek. Bu aslında siz ve serbest büyü arasında yapılan büyük bir pazarlıktır. Sadece katılmak isteyenlere izin verilecektir. Serbest büyü, birinin katılmaya zorlanıp zorlanmadığını bilir ve pazarlık onlar üzerinde işe yaramaz. Yüz Yüze Gecesi başladığında, gerçek formunuzu gizleyecek büyülü bir maske takacaksınız. Büyü sizi şaşırtacak ve gece boyunca sizi yönlendirmesine izin vermelisiniz. Gecenin sonunda, eğer büyüü doğru yaparsan, eşini ya da evlenmek istediğin erkeği bulacak ve karşılığında çiftleşme bağından vazgeçeceksin."

O konuşurken, daha fazla iğne sabitlendi. saçlarımda. Yüzüme en yakın kısımlar geriye doğru çekilirken, altın sarısı uzun saçlarım kıvrılmış bir şekilde sırtımdan aşağıya doğru akmaya devam ediyor. Taca uzanan annem usulca mırıldanıyor.

"Baştan sona nasıl olacağını bilmiyorum. Aydınlık elfler daha önce bu eyleme hiç katılmadılar ve bildiğiniz gibi kara elfler bizim gibi çiftleşmezler. Onlarla çiftleşme bağından vazgeçmek doğalarına aykırı olacaktır."

O haklı. Geçtiğimiz iki hafta boyunca çalışmalarım kara elfler ve Myrkorvin etrafında döndü. İlk krallarının nasıl kan döküp ruhunu bozduğunu ve

Her nesilde daha da güçlenen derin bir güç kuyusu. Yozlaşma yayılıyor ve derilerini koyu griye dönüştürüyor, dişlerini keskinleştiriyor ve bir zamanlar zarif olan parmaklarını keskin uçlu pençelere dönüştürüyor.

Ağabeyim onlara canavar diyordu ve haklı da sayılırdı.

Bu halleri beni iğrendirmeli. İğrenç. Ve bu yüzden bende bir sorun olmalı çünkü gözlerimi onların portrelerinden ayıramıyorum. Biriyle yatmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Çok vahşi bir şey beni yere seriyor ve benimle birlikte oluyor.

Eğer hocalarım kara elflere bu kadar ilgi duymamın gerçek nedenini bilselerdi, bana ders vermeyi bir saniyede bırakırlardı. Kalçalarımın arasını nasıl nemlendirdiklerini, onlardan birini benimle hayal ederken bir elimi bacaklarımın arasına koyarak geçirdiğim geceleri öğrenirlerse...

Önceki sevgililerim gibi nazik olmayacaktı. Bana titreyen ellerle dokunmayacak ya da gözlerinde huşu ile bana bakmayacaktı. Beni kullanacak ve bana sahip olacaktı. Lucien'in ısrarla dediği gibi sevişme olmayacaktı.

Fantezimdeki kara elf beni becerecekti. İçinde aşk olmazdı.

Belki de odamda yalnız başıma biraz fazla zaman geçiriyordum.

"Sifonu çekmişsin tatlım, ne düşünüyorsun? Eğer bu geceyle ilgiliyse, endişelenme. Akıllı ve uyanık ol, gün doğmadan her şey bitmiş olacak." Altın taç kafa derime batıyor. Metal soğuk ve aynaya baktığımda neredeyse kendimi tanıyamıyorum. Lysan'ın tek gerçek

Prenses bana bakıyor.

Rahatlamam gerek. Eğer biz kara elfleri itici buluyorsak, onlar da bizim için aynı şeyi hissedeceklerdir. Beni bu duruma sokan sadece bilinmeyenin olasılığı. Bu olmalı. Eğer annem yanaklarımı renklendirenin bu baloya katılmaktan duyduğum endişe değil de, bir kara elfle sevişme düşüncesi olduğunu bilseydi, kesinlikle gitmemi yasaklardı.

Babam gibi. Garren utancından ölürdü. Ve eğer Ryvik beni daha önce bir fahişe olarak gördüyse-

Ryvik. İçimden bir ürperti geçiyor. İncelediğim tüm kara elflerden daha korkunç. Muhtemelen onlardan daha tehlikeli çünkü bunu güzel bir yüzün ardına gizliyor. En azından başkalarının güzel bulduğu bir yüz. Ben öyle düşünmüyorum.

Ben asla.

"Hiç pişmanlık duyuyor musun?" Gümüş gözlerimi kaldırıp aynada anneminkilerle buluşuyorum. Hâlâ arkamda duruyor ve saçımın son tellerini altın halkanın etrafına doluyor.

İnce bir kaşını kaldırarak soruyor, "Neyden pişmanlık, tatlım?" "Kendi çiftleşme bağından vazgeçtiğin için. Babam için."

Elleri başımın üzerinde dondu kaldı. Bunu daha önce hiç konuşmamıştık. Halkımızın çoğu annemle babamın eş olmadığını bile bilmiyor. İkisinin de birlikte olmak için bağlarından vazgeçtiklerini. Bunu neden sorduğumu bilmiyorum, hem de bu gece, ama bilmek istiyorum.

Annem hızla göz kırpmıyor ve usulca gülüyor, elleri saçlarımı okşamaya devam ediyor.

"Sanırım baban ve ben bunu yapmakta çok acele ettik. Halkımız arasındaki çiftleşme bağlarının kara elfler arasındaki kadar hızlı olmadığını biliyorsun. Oluşmaları on yıllar, hatta yüzyıllar alabilir."

"Yani pişman değilsin. Dışarıda senin olması gereken başka biri olsa bile mi? Ruhunun bağlı olduğu?"

"Tek bildiğim babanı gördüğüm an istediğim şeyin o olduğuydu. Sonsuza kadar. Ve eğer o benim eşim olmasaydı, bir başkasına sahip olamazdım." Saçımı bitirdi ve geri çekildi. "Şanslıyım ki o da aynı şeyi hissetti, biraz daha istekli olmasa da..."

Özlemle gülümseyerek ayağa kalkmama yardım ediyor. İkimiz birlikte uzun aynanın önünde duruyoruz. Anne ve kızı. Aynı yüz, aynı saçlar, ama uyumsuz gözler.

"Kim bilir, Elvie, artık tüm halkımızın gösteriye katılmasına izin verildiğine göre, belki de bizimle tanıştırmak istediğin birini bulursun. Böylece kasabaya gizlice girmeyi bırakabilirsin." Başımı çevirip ona bakıyorum, ağzım açık kalıyor.

Lanet olsun, bunu biliyor mu?

"Kim söyledi sana?" Dört gece önce beni saçımda dallarla geri dönerken yakalayan bulaşıkçı Amara olsaydı, ben de...

"Düşündüğünün yarısı kadar bile zeki değilsin, tatlım. Ayrıca, ben de bir zamanlar gençtim. Bu sarayda büyümemiş olabilirim ama bunun ne kadar boğucu bir his olduğunu anlayabiliyorum. Özellikle de bir şeyler hakkında daha meraklı hale geldikçe." Bana bilmiş bir bakış atarak yüzümü elimle kapatarak inledim.

Eller.

Bu konuşmayı yapmıyoruz.

Şu anda onunla bu konuşmayı yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Benden utanmana gerek yok, Elvie. Yirmi üç yaşındasın. Tamamen olgunlaşmış bir kadınsın. İstedğin dürtülere sahip olman doğal-"

"Dur. Lütfen, sevgili tanrılar, onu durdurun."

"Ben senin annenim, Elvie. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum." Annem ellerimi nazikçe yüzümden çekiyor. Beklentiyle bana bakıyor ve bu konuşmadan kaçmadığımı biliyorum.

"Bana kızgın olman gerekmez mi? Babamın yıllardır sıraya dizdiği kraliyet taliplerinden biriyle düğün gecemde saf kalmadığım için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Sessizlik aramızda uzanıyor. Şimdi bana öyle olduğunu söylerse kalbim kırılır. Bazı kibar hanımların benim hakkımda fısıldadıklarını biliyorum, bilmediğini düşünmekle aptallık ettim. Benden ve seçimlerimden utanıyor mu?

Suçluluk duygusu omuzlarımı büküyor ve mermer zemine bakıyorum.

Serin bir el çenemi kavıyor ve gözlerimi onun sıcak ellerine geri getiriyor.

"Bazı erkekler için bu önemli olabilir. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Ryvik ile benim aramdaki bir evlilik milyonlarca nedenden ötürü asla yürümezdi. İffetim bunlardan en önemsiziydi." Annem burnuma bir fiske vuruyor ve kıkırdıyor.

"Bu konuda haklısın. Babanın bununla ne düşündüğünü bilmiyorum." Duraksıyor ve söylemek istediği daha çok şey olduğunu biliyorum. Ryvik'le nişanlanmamla ilgili ilk konuşmalar başladığında sessiz kalmıştı. Annemle babam arasında daha önce hiç görmediğim bir sertlik olduğunu hatırlıyorum. Yemek sırasında babamın yalvaran bakışlarını. Annemin soğuk bakışlarını.

Şimdi, o ilk yemekten sonra ilişkinin kesilmesi ve babamın konuyu bir daha hiç açmaması o kadar da tesadüf gibi görünmüyor.

"Yani bana kızgın değilsin?"

Annem gülümsüyor ve odamdan çıkarken kollarımızı birbirine bağlıyor.

"Uzun hayatlar yaşarsınız, Elvie. Bazıları hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmek istedikleri kişiyi bulana kadar yüzlerce yıl geçirir. Eğer mutluysanız ve güvendeyseniz, tek umursadığınız şey bu." Gözlerimi deviriyorum ve çok güvende olduğumu mırıldanıyorum.

Kapının girişinde duraklıyoruz, önümüzdeki salon zaten şık giysileriyle sıralanmış insanlarla dolu. En uçtaki kardeşlerimin ve babamın altın saçlarını seçebiliyorum. Yolculuğumuza başlayabilmemiz için onlara katılmamızı bekliyorlar.

Annem bana dönüyor ve yanağımı avuçlarının içine alıyor. Gözleri açık, derin altın rengi havuzlar gibi bana bakıyor.

"Konu ben olunca babam umursamadı. Kime sahip olduğum

onun kadar anlayışlı olmayacağı konusunda şüphelerim vardı. Ama o umursamadı. Söz konusu o olduğunda ben de umursamadım. Sanki göz göze geldiğimiz anda hayatlarımız başlamış gibiydi." Gevşek bir bukleyi sivri kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Sizin için doğru erkek de bunu umursamayacaktır."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

ELVIE

KARA ATEŞ KALESİ'NE YOLCULUK uzun bir yolculuk.

Kraliyet arabamızın penceresinden dışarı bakarken, çimenlerimizin gür yeşilliklerinin yerini taş ve kuma bırakmasını, seyahat grubumuzun atlarının yolumuza çıkan dev kayalardan kaçınmak için toynaklarını kaldırmasını izliyorum. Araba tıkırdıyor ve kompartımanımızda tedirginlik artıyor.

Köprüye yaklaşıyoruz.

Güneş alçalırken ve gökyüzünün turuncu ve pembeleri yerini karanlığa bırakmaya başlarken. Açık pencereden süzülen hava tuzlu bir hal alıyor. Pencereden geriye yaslanıyorum ve kraliyet armamızla dikilmiş süslü perdenin yerine düşmesine izin veriyorum.

Karşımda, Garren bankta kaskatı oturuyor, eşi Sybil ise onun yanına yaslanmış. İkisi de bizim kraliyet renklerimiz olan altın ve kırmızı renkleri giymiş, açık renk saçları ensesinde kıvrılmış ve zarif eğimini gösteriyor. Altın rengi gözleri geniş ve her şeyi içine çekiyor. Savaştan sonra çiftleşmişler, bu yüzden onun da köprüden ilk geçişi olacak.

Başka biri olsaydı, Garren bu kadar açık bir merak için onları azarlardı. Sybil, kardeşimin mizacını bozmayan tek kişi olmaya devam ediyor.

Annemin elbisesi bankın bizim tarafındaki benimkiyle karışıyor. Hem annem hem de babam bir çift oldular.

ayrılmadan önce onlara katıldı. İkisi de taçları ve uyumlu kıyafetleriyle muhteşemdi. Gizli gülümsemeler ve parıldayan gözler.

Şimdi yüzleri gizli bir korkuyu saklayan muhteşem maskeler.

Aslında, partimizin herhangi bir duygu sergilemeyen tek üyesi Briar. Her nasılsa, sert kıyafetleri içinde bile dağınık görünmeyi başarıyor. Belki de sarı saçlarının kıvrımından, gülümsemesinde dans eden muziplikten kaynaklanıyordur.

"Oldukça rahat görünüyorsun kardeşim." Garren bana sert bir bakış attı ama görmezden geldim. Briar'ın gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşüyor.

"Endişelenmemi gerektirecek ne var? Kral bir gelin arıyor ve beyazlar içinde çok şık görünsem de içimden bir ses aklındakinin ben olmadığımı söylüyor," diyerek bir elini çenesinin altına götürdü. "İyi bir misafir olmayı ve bu gece Myrkorvin'in bize sunduğu her şeyin tadına bakmayı planlıyorum. Bu şansı bir daha yakalayıp yakalayamayacağımızı kim bilebilir?"

"'Örnek' derken ne demek istiyorsun? Garren burada hiçbir şey tüketmememiz gerektiğini, çünkü zehirli olacağını söylüyor." Sybil iri gözlerini Garren'a çeviriyor ve titreyerek ona yaklaşıyor. Ben usulca homurdanıyorum ve Garren Sybil'in başının üstünden ters ters bakıyor.

"Bu zehir değil, aşkım. Ama yine de ne pahasına olursa olsun ondan uzak dursan iyi edersin. Onların iğrenç büyüü her şeyi bozar," diye cevap veriyor Garren, Briar'a uyarıcı bir bakış atarak. "Kardeşimin denemek istediği şey daha fiziksel bir yapıya sahip."

"Fiziksel bir doğa mı? Ne-"

"Evet, bu gece kaç tanesini sikmeyi planlıyorsun, Briar? Seyisler bahis oynuyorlar ve ben de

Beş altın markımı Skeven'e tekrar kaptıracağım," diyorum.

Annemler ve Garren arasında bir şok çığlığı yükselirken Briar gülmekten iki katına çıkıyor.

"Bu kadar yeter. Elvie, sorun ne-"

"Kaça oynadın sevgili kardeşim?" Briar soruyor. "Paranı geri kazanacağım."

"Yeter. Briar, cesaretlendirme-"

"Skeven son yaz partisinde gün batımına kadar Lord Eldren'in tüm kızlarını siktiğini söyledi. Dört saat içinde on dört tane senin için bile büyük bir başarı, bu yüzden bunu aklımda tutarak, en az yirmi yedi tane için iyi olduğunu söyledim-"

"YETER!" Babamın emri arabayı salladı. Altın teni tacındaki yakutlar kadar kızarmış. Utangaç görünecek kadar kendimi koruyorum ve Briar da en azından kahkahasını yutacak kadar akıllı.

"Artık bahisler hakkında konuşmak yok... ya da sikişmek." Babamın sıcak bakışları yüzümde. "Bu gece uslu duracaksınız. Myrkorvin tehlikelidir. Kara elfler tehlikelidir. Bunu gözden kaçırmayın."

"O zaman neden katılıyoruz ki?" Garren karşılık verir. "Neden halkımızı, ailemizi, eşimi gereksiz yere tehlikeye atalım?"

Babam ağzını açıyor ama annem eliyle onu susturuyor.

"Halkımız için katılıyoruz. Risklerden habersiz olduğumuzu sanmayın. Ancak Kral Arkain'in iktidara gelmesinden ve Ork Savaşları'nın sona ermesinden bu yana geçen yüzyıllar boyunca, bu kara elfler tarafından bize uzatılan ilk barış işareti." Annemin gözleri kompartımda dolaşıyor.

Ciddi ifadesi Briar'ın bile dikkatini çekti. "Garren'in yanı sıra, sen bile bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. ayrılıktan önce. Anavatanlarımıza sürgün edilmeden önce. Halkımız ve kara elfler arasında, elfler olarak hepimizin Tanrıların Krallığı'na gitmesine izin verildiğine dair bir anlayış vardı. Hakkımız olduğu üzere özgür büyüye dua ve ibadet edebilmek için." Babam iç geçiriyor, annemin eli hâlâ kolunun üzerinde duruyor.

"Atalarımızın topraklarından koparılmak halkımızı zayıflatıyor. Onlara tekrar ulaşabilmek istiyorsak önce bu yeni kralla olan ilişkimizi düzeltmeliyiz. Aksi takdirde, bizi onlara geri götüremezsem halkımıza -bana- ne olacağından korkuyorum."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Garren sorar.

"Güneydekilerin ne planladığından habersiz olduğumu düşünüyorsan beni aptal sanıyor olmalısın." Babam esprisiz bir şekilde kıkırdıyor. "Kral Arkain'i devirmek için bir ayaklanma mı? Myrkorvin'de yeniden hafif elf egemenliği kurmak için mi? Bu hiçbirimizin hayatında olmayacak."

Garren söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor ama sessiz kalıyor. Daha engebeli bir arazide ilerlerken tekerleklerin gıcırtısı kabinimizi dolduran tek şey.

"Yani bu gece halkımızı yeniden birleştirmenin ilk adımı mı? Ork Savaşları öncesine geri dönmek için mi? Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordum.

Babamın ağzında bir gülümseme beliriyor.

"Bunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Myrkorvin'de yüzyıllar boyunca yaşamış sayısız hafif elf ailesi olduğu. Savaşa kadar ve savaş başladığında

o aileler parçalandı. Bazıları Lysan'a kaçtı, bazıları kaldı ve savaşta bize yardım etti. Bir süredir onların yeniden bir araya gelmemizin anahtarı olabileceğini düşünüyordum. Ona farklılıklarımıza rağmen halkımızın eskiden birlikte yaşadığını ve çalıştığını hatırlatmak için. Belki Kral Arkain bu konuda anlayışlı davranır ve tekrar serbest seyahate izin verir."

Garren, "Kendi anne babasının ölümünden bizi sorumlu tutmasaydı sempati duyabilirdi," diye karşı çıkıyor. "Onu o gün gördüm. Bize ve halkımıza duyduğu öfkeyi. Unutmadı ve asla affetmeyecek."

Çalışmalarına dayanarak Garren'in doğru söylediğini düşünüyorum. Ayrılıktan önce kara elflerin kaydedilmiş çok fazla tarihi vardı. Ork Savaşları sırasında ve o son savaştan sonra neler olduğu biraz muamma. Orada bulunanlardan bazıları Kral Arkain'in hükümdarlığının hikâyesini anlatır. Yaşlı kralı deviren ok. Kendi savaşına kilitlenmiş olan kraliçe, ölmekte olan kralın yanına koşmadan önce kan donduran bir çığlık atmış.

Aşkları sayısız hikâyeye konu olmuştu. Kanlı bir ayın altında çiftleşen iki savaşçı. Kaderleri Myrkrovin'i yeni bir çağa taşımaktı. Ancak kraliçe o savaş meydanında sevgili eşinin gözlerinden hayatın süzülüşünü izledi. Kaybının acısıyla, onun hemen yanında kırık bir kalpten öldüğü iddia edildi.

Tahta geçmesi için oğullarını bıraktılar.

Prensten çok savaşçı, elften çok canavar. Babasının kılıcını eline alarak tarihçilerin anlatmaya korktuğu bir yaratığa dönüştü ve savaş alanını ork kanıyla kızıla boyadı.

Yardım eksikliğimizin karşılığı olarak Myrkorvin'deki ışık elflerini lanetledi. Köprü yoluyla özgür büyüye erişimimizi kısıtlayarak bizi güneşli adamızda tuttu. Yüzyıllar boyunca halkımızı zayıflattı.

Onun hakkında okuduğum hiçbir şeyde Arkain merhametli olarak tanımlanmamıştı. Öyleyse bu parti neden? Eğer hepsi özenle hazırlanmış bir oyun değilse, neden önümüzde birlikteliği sallandırıyor? Ne planlıyordu?

"Her şeye rağmen umudum aynı. Bu gece, her ne sebeple olursa olsun, Kral Arkain'in iki halk arasında barış fikrini düşünmüş olması." Babam annemin elini sıkıyor ve ona içtenlikle gülümsüyor. "Ve bu barış bir gaspçı tarafından değil, kimsenin bozmaya cesaret edemeyeceği bir bağla korunacak."

"Peki bu hangi bağ?" Garren soruyor.

"Sevgi bağı, aile bağı. Belki kral bir hafif elf gelin seçer, belki de kendi türüyle kalır. Belki de hiç kimseyi seçmez. Ama lordları orada olacak. Vatandaşları. Ve bu gece biriyle tanışıp aşık olacaklar. Bu gecenin doğasında olduğu gibi. Halkımız kılık değiştirerek içip gülecek, dans edecek ve o kadar da farklı olmadığımızı görecek. Tıpkı savaştan önce olduğu gibi."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama babam devam ediyor.

"Kral ve danışmanları bu akşamdan ne kazanacaklarını biliyorlar. Ve bu, basit bir kraliyet evliliği gerçekleştirmenin ötesine geçiyor. Bu bir test ve aynı zamanda zamanı geldiğinde, bu gece burada olanların Myrkorvin'i tıpkı bizim gibi varlıklarla dolu bir yer olarak göreceklerine dair bir güvence. Orklar tekrar ayaklanırsa katledilecekler."

"Ve aynı şekilde, bu geceyi de lehimize kullanmalıyız. Halkımızın Tanrıların Krallığı'na özgürce geçişini sağlamak için. Özgür büyü'nün onları bir kez daha güçlendirmesini sağlamak için."

Garren tekrar ağzını açıyor ama Sybil elini onun koluna koyuyor. Annemin şu anda babama yaptığı hareketin bir benzerini. Birbirlerine bakıyorlar, sessiz bir şekilde iletişim kuruyorlar ve bu bana annemin daha önce haklı olduğunu fark ettiriyor. O ve babam, Garren ve Sybil'in olduğu gibi eşler. Aralarında bir yakınlık var.

Midem sıkışıyor.

Birine ait olmak ne kadar rahatlatıcı olmalı. Bir başkasıyla böyle bir ilişki kurabilecek miyim? Sadece onlara bakıp, benim onlara ait olduğum kadar onların da bana ait olduğunu bilmek?

Kardeşim Garren ne kadar duygusuz ve vefasız olursa olsun, sabırlı olduğu tek kişi Sybil'dir. Şimdi bile onun yuvarlak yüzüne bakarken duruşu gevşiyor. Eğilip açık ağzına yumuşak bir öpücük kondurduğunda, ona duyduğu sevginin gerçek olduğu anlaşılıyor.

Yine de burnumu kırıştırıyorum. Ne de olsa o hala benim pislik kardeşim.

"Kim bilir," diyor Briar. Belli ki sessizlik onun için çok uzamıştı. "Belki de Myrkorvin'in bir sonraki kraliçesi arabamızdadır. Sonunda halkımızı birleştirmeye geldi."

Babam ona ters ters bakıyor ve Garren bile kıllanıyor.

Araba sessizliğe geri dönüyor ve ben de

dikkatimi pencereden dışarı veriyorum. Tek seçebildiğim siyah gökyüzü ve tepemizdeki kuşların kanatlarının fısıltısı. Arabanın yan tarafındaki fenerler etrafımızdaki geceyi turuncu bir ışıltıyla aydınlatıyor.

Her geçen dakika daha da yükselen bir kükreme sesi var. Nereden geldiğini anlayamadan araba sarsılarak durdu. Keskin bir düdük sesi duyuluyor ve sonra tekrar hareket ediyoruz. Kükreme şimdi daha yüksek ve ne olduğunu anlıyorum.

Dalgalar. Ahşap kirişlere çarpıyor.

Tekerleklerin ritmik takırtısı, vagonun sallanması ve onunla senkronize hareket etmesiyle başlar. Köprü. Gerçekten köprünün üzerinden geçiyoruz. Atlar sanki buradaki misafirliğimizin sınırlı olduğunu biliyormuş gibi aceleyle hareket ediyor.

Hava değişir. Sadece okyanusun tuzundan değil, daha da yoğunlaşıyor. Tangier. Metalik. Büyünün tadı çok güçlü. Derimin altında uğuldadığını hissediyorum.

"Özgür büyüye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum," diyor babam kuşkuyla. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Daha önce sadece kokusunu aldığım gücün şimdi bedenime aktığını ve parmak uçlarımda dans ettiğini hissediyorum.

"Oraya varmamıza daha ne kadar var?" diye soruyorum.

"Yeterince uzun değil." Garren, pencerenin dışında gördüklerimizden etkilenmiş gibi görünse de Sybil'i kendine daha da yaklaştırdı.

Bir saat geçmiş gibi gelse de, tıkırtılar kesilip arabamız yeniden sağlam bir zemine oturduğunda sadece birkaç dakika geçtiğini anlıyorum. Başım artık tamamen pencerenin dışında, okyanus esintisi saçlarımı savuruyor

bükölmesinden. Etrafımı yeterince göremiyor gibiyim.

Myrkorvin. Myrkorvin toprağındayım.

Görünüőü Lysan'a benziyor ama hissiyatı farklı. Burada tehlike var. Gecenin karanlığında bile milyonlarca farklı göz tarafından izlendiğimi hissediyorum. Bu his bana fazla geliyor ve kabinin içine geri çekiliyorum, yanaklarım gece havasından üşüyor. Briar bile kendi penceresini açmış ve düşünceli bir şekilde dışarıya bakıyor.

"Bunu kabul edin, çocuklarım. Ve unutmayın, bu Lysan değil.

Burada tereddüt etmeyecek şeyler var-"

"Majesteleri!" diye sesleniyor muhafızlarımızdan biri arabanın önünden. "Karaateş Kalesi'ne yaklaşıyoruz."

Beklenti nefesimi daraltıyor. Damarlarımda milyonlarca duygu dolaşıyor. Myrkorvin. Kara elfler. Yüz Yüze Gecesi. Burada tereddüt etmeyecek şeyler var.

"Neyi yapmakta tereddüt etmeyeyim, baba?"

Kraliyet maskesi tekrar yerine oturdu. Bu arabada artık babam değil, Lysan Kralı Orvian var. Kraliçe Mirella onun yanında, metanetli ve güçlü. Ondaki tek duygu belirtisi bana bakarken gözlerinin yumuşaması.

"Buradaki şeyler seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir." Yüzünü ileriye dönüyor. "Kara elfler bu listenin en başında yer alıyor. Uyanık olun."

Pencerenin dışında bir savaş çığığı yükseliyor. Siyah zırhlı bir lejyon asker yol boyunca mevzilenmiş ve bize bu olayı haber veren ulakla aynı iri yapılı. Yola devam ederken onu görebiliyorum. Mürekkep gibi siyah tepeler

ve tuğlalar bir şekilde gece gökyüzünden daha karanlık.

Blackfire Kalesi.

Midemdeki o yalnızlık hissi yerini endişeye bıraktı. Arabamız durdu. Kraliyet alayı da sessizliğe gömüldü. Kendi arabalarında olanlar nasıl ilerleyecekleri konusunda bizden işaret bekliyorlar.

Arabamızın kapısı açıldı. Önce babam, ardından annem çıkıyor. Sonra Garren ve Sybil. Sırada Briar var ve bana elini uzatıyor. Tereddüt ettim. İstediğim bu değil miydi? Macera mı? Bilinmeyeni görmek? Neden bacaklarım hareket etmeyi reddediyor?

"Hadi Elvie. Orada ne kadar uzun kalırsan, güneş doğmadan önce yirmi yedi elfi yatırmak için o kadar az zamanım olur."

Bir kahkahaya boğuluyorum ve elimi Briar'ın eline koyuyorum. Hafif bir titreme oluyor ve titreyenin benim elim olmadığını biliyorum.

Ona gülümseyip fısıldıyorum, "Biliyor musun, Skeven seviştiğin elflerin yarısı kara elf olursa bahsi iki katına çıkaracağını söyledi." Briar gülüyor ve ailelerimiz kaleye götürülürken Garren ve Sybil'in arkasında yerimizi alıyoruz. Çok geçmeden bizim grubumuzdakiler de arabalarından inerken bize katıldılar.

"Evet, sevgili kardeşim, güneş doğduğunda gerçekten tatmin olmuş olmanı ve senin de on altın mark daha zengin olmanı umuyorum."

Babamız bize dönüyor ve biz sessizliğe gömülüyoruz. Kıpırmızı uzun bir pelerinle tamamen siyah giyinmiş bir muhafız kalenin kapısından yaklaşıyor ve babamın önünde eğiliyor. Şatonun kapısının ahşabı karanlık, siyah çelikten uzun çubuklarla bir arada tutuluyor. Havada ateş kokusu var.

"Kral Orvian ve Lysan'ın Işık Elfleri. Kral Arkain Karaateş Kalesi'ne hoş geldiniz diyor ve sizi Yüz Yüze Gecesi'ne katılmaya davet ediyor." Muhafız açıklıktan geçip kaleye girmemiz için eliyle işaret ediyor.

Babam başını sallıyor ve yürümeye başlıyoruz, terliklerim çimenlerin üzerinde kayıyor. Sanki süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Ve nedense, ayaklarım kapının kemerinden geçerken, buradan bir daha asla ayrılamayacağım hissine kapılıyorum.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

ARKAIN

Havada kızarmış et ve yeni dökülmüş şarap kokusu var.

Blackfire Kalesi'nin koridorları ailemin ölümünden bu yana hiç bu kadar gürültülü olmamıştı. Sesler ve kokular sanki yıllar önceymiş gibi hissetmeme yetiyor. Gerçi katıldığım son partinin son parti olacağına yemin etmiştim.

O olmasaydı, olduğum kişi olmak için asla yeterince güçlü olamayabilirdim.

Taht odasının üstündeki avluda tünediğim yerden aşağıya bakarken midemde eski bir ağrı oluşuyor. Burada gizliyim, aşağıda neler olup bittiğini gözlemleyebiliyorum. Ve zaten burada olanları.

Çocukken ailem lordlarımızı ve leydilerimizi saraya davet ettiğinde burada saklanırdım. Eğlenmeye ihtiyacı olan ve sıra dışı eğilimlerimizin tadına bakmak isteyen kraliyet ziyaretçilerimiz olduğunda. O zamanlar kıyafetlerimin ne kadar bol olduğunu hatırlıyorum, şimdi beni saran dar deri gibi değil. Katıldığım son balodan bu yana çok şey değişmiş.

Hepsi onun sayesinde.

Aşağı bakınca, beni bu yola sokan şeyi görebiliyorum. Vysha. Lord Vyshen'in kızı. Sevgimi oldukça duygusuzca reddetmesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Onun soğuk reddetme sözlerini duyabiliyorum. Çınlayan kahkahaları ve kalbimde doğru olduğunu hissettiğim şeylerle alay etmek için ona katılan etrafındakilerin korusu. Vysha zalim olduğu kadar güzel de. Bir an için bile olsa onun benim eşim olabileceğini düşünmek...

Yüzyıllar önce nasılsa bu gece de öyle görünüyor. Parlak siyah saçları, yüzlerce alevli yakutla süslenmiş dar siyah elbisesi. Balo salonunu tararken gözleri aynı ateşle parlıyor. Sanırım o gecedен bu yana değişen tek kişi ben değilim.

Ve şimdi onu kraliçem yapmaktansa sikimi bir jilet kuyruğunun bataklığına sokmayı tercih ederim.

Solumdaki döşeme tahtaları gıcırıyor. Bu eski atriyum daha iyi günler görmüş ama rahatsızlığa neden olan serseri bir rüzgâr değil.

"Bana gizlice yaklaşmaya çalışman konusunda sana ne demiştim, Aiko?"

Taş duvar boyunca gizlenmiş bir kahkaha fısıltısı sivri kulaklarımı gıcıkıyor.

"Beni gerçekten öldüreceğinizi düşünseydim, Majesteleri, burada olduğumu bile bilmezsiniz."

Bundan hiç şüphem yok. Aiko, Myrkorvin'deki en ölümcül suikastçılardan biridir. Eğer onu yanımdan ayırırsam belki de tüm diyarın. Şansım onu bir gün Moonbourne'un eteklerindeki ıssız bir kasabada bulmamı sağladı. Bir buçukluktan daha fazlası değildi, neredeyse onu bir insan sanacaktım.

Ama hiçbir insan heybeme gizlice girip altınlarımı çalacak kadar ilkel bir zarafete sahip olamazdı. Kasaba

öldürölmesini istemişti; anlaşılan tek kurbanı ben değildim. İster yarı kara elf olduğu için, ister krallarını soyduğu için olsun, bir çocuğun kanını dökmek için böylesine bir şevk görmemiştım.

Bu yüzden ona bir seçenek sundum. Cezasını infaz etmelerine izin verebilirdim ya da bu kez benim için sinsice yaklaşabilir, çalabilir ve takip edebilirdi. Aiko son on yıldır benim hizmetimde. Ve beni bir daha asla soymamış olsa da, hizmetleri karşılığında ona verdiğim altınlar sadakatini ve sağduyusunu garanti ediyor.

"Seni öldürmek beni oldukça dezavantajlı bir duruma sokar. Bu gece için her şey hazır mı?"

Aiko duvarı itiyor. Avludaki apliklerin ışıltısı ve yukarıdaki ay, nihayet onu görebilmem için yeterli ışığı veriyor. Koyu renk pelerininin başlığı inmiş, mürekkep rengindeki siyah saçları köşeli yüzünden geriye doğru çekilmiş. Kara elf soyundan geldiğinin tek göstergesi kulaklarının hafifçe sivrilmesi.

Ebeveynlerinden biri Kırıkkemik Dağları'nın ötesindeki doğu topraklarından gelmiş olmalı. Teninin altın rengi solgun ayın altında parlıyor. Koyu renk gözleri hiçbir şeyi kaçırmadan beni değerlendiriyor.

"Her şey hazırlandı. Muhafızlar planlardan haberdar edildi. Tüm bu topun gidişatıyla ilgili olarak ne beklmeleri gerektiği konusunda bilgilendirildiler."

Buna kıkırdıyorum.

"Peki sen neden balo için giyinmedin, Aiko? Sana verdiğim emir güneyden gelen dostlarımıza göz kulak olman yönündeydi."

"Beni aşılamayın lordum. Beni gizlemek için bir maskeye ihtiyacım yok; eğer görünmek istemiyorsam, görünmemeliyim. Güneyden gelen dostlarımıza kadar." Korkuluktan aşağıya, içeri süzülen parti misafirlerine bakıyor. "Lysan Kralı ve Kraliçesi ile üç çocukları parti için geldiler."

Tırabzanı kavıyorum, eski ahşap parmaklarımın altında gıcırıyor. Bu gece bir amaç için bir araç, daha fazlası değil. Bu yaraları iyileştirmek için yüzyıllar harcadım ama Kral ve Kraliçe'nin adını duyduğumda sanki o savaş alanına geri dönmüş gibi oluyorum. Kılıçlar şakırıyor, annemin feryadı, babamın kanı zırhımı ıslatıyor...

Beyaz bir aygırın üzerine tünemiş altın bir şövalye, sadece dönüp kaçmak için.

Aiko bana yaklaşıyor ve tavrımdaki ani değişim karşısında kaşlarını kaldırıyor.

"Tarihi avlumuzun tahrip edilmesine yol açacağı kesin olan bu ani öfkeyi daha fazla kışkırtma riskini göze alarak, sizi içeri giren konuklara tepeden bakmamanız konusunda uyarmalıyım...üç...iki...bir."

Kendime engel olamıyorum ve önümdeki saray odasına bakıyorum. Işık elfleri gelmiş. Akan altın elbiseler, gümüş saçlar, yukarıdaki ay kadar soluk bir ten. Odanın içinde yayılıyorlar, yüzlerinde heves ve hastalıklı bir merak var. Kaleyi incelerken altın gözleri kocaman açılmış. Bir kez daha özgür büyüyle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hissediyorlar.

Ve işte orada. Korkak Altın Şövalye.

Tutunduğum tırabzan ikiye ayrılıyor, kıymıklar

Avuçlarımda, kanımın metalik kokusu havayı kokluyor. Aşağıda birkaç elf kafasını kaldırıyor ama biz burada gizleniyoruz. Aiko yumuşak bir küfür savuruyor ve gölgelerin içine geri çekiliyor.

Kral ve Kraliçe inişlerine devam ediyor. Işık elflerinin pratik zarafetiyle süzülüyorlar. Korkak Garren, onları yakından takip ediyor. Güzel bir prens. Önünde anne babasının bir aynası, koluna yapışmış altın sarısı zarif bir ışık elfi. Yakınlığı, onu kendi tarafına doğru kıvrırışı, gözlerinin odada dolaşp her şeyi ona karşı oluşturabilecek herhangi bir tehdide karşı değerlendirişİ.

Görünüşe göre bana bir krallık ve boş bir kale miras kalırken, Garren kendine bir eş bulmuş.

Dişlerim gıcırdıyor ve tüm bu olanları iptal edip aşağıya atlamak üzereyim. Ellerimi kullanıp prensin boynunu kırmak için. Annemin babama yaptığı gibi eşinin cesedinin başında feryat etmesine izin vermek için. Her gece rüyamda gördüğüm gibi ışık elflerinden intikam almak için.

Bunu yaparken kendimi hissedebiliyorum, kaslarım geriliyor, kıvrılıyor, beni harekete geçirmeye hazır.

Hareket edemedenden bir şey beni durdurdu. Hayır bir şey değil, biri.

Hayatımda gördüğüm en güzel yaratık. Dehşet midemi bulandırırken, onun sadece bir kişi olabileceğini biliyorum. Tıpkı yeni vefat eden annesine benziyor ama yüzünde narin bir yumuşaklık var. Gümüş gözlerini aydınlatan bir merak var. Lysan'ın kraliyet ailesine özgü soğuk kehribar rengi değil.

Beyaz saçlarının uçuşan bukleleri arasına sıkıştırılmış ısıltılı tacıyla Prenses Elveena beni hareketsiz bıraktı. Kardeşinin peşinden giderken onu izlemekten başka bir şey yapamıyorum. O gözler sarayımın manzarasını seyrediyor.

Kendimi onun bu konuda ne düşündüğünü bilmek isterken buluyorum ve bir kısmının bakımsız kalmasına izin verdiğim için kendime lanet ediyorum. Korkmuş görünmüyor. Ve bu gece için planımın ne olduğunu hatırladığımda, bunun en azından küçük bir mucize olduğunu düşünüyorum.

Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki kol kola yürüdüğü erkeği zar zor fark ettim. Garren'ı gördükten sonra bastırıldığı öfke şimdi tüm gücüyle geri dönmüştü. Kim bu adam? Neden ona dokunuyor? Çiftleşt mi?

Bu düşünce beni yine tırabzanlardan atlamaya zorladı. Ta ki söz konusu erkeğe bir göz atana kadar. Ve aile benzerliği oldukça açıktı. Bu kanımın tekrar soğumasını sağladı.

Bana neler oluyor? Böyle davranmama ne sebep oldu?

Belki de düşündüğümde daha hayvanım. Bir sonraki savaş için eğitim almaktan başka bir şey yapmadan geçen bu yalnızlık yılları belki de nezaketimin son izlerini de yok etti. Prenses Elveena odanın içinde yürümeye devam ederken içimdeki canavar daha da belirginleşiyor, bu geceki işler için gerekli olan siyah maske ince parmaklarından sarkıyor. Elbisesi hafif kıvrımlarını o k a d a r mükemmel sarıyor ki, kumaş o kadar ince ki göğüslerinin kıvrımlarını zar zor seçebiliyorum. Atriumun altından geçip ilerlemeye devam ederken, elbisenin çarşafı

kalçasının pürüzsüz, soluk genişliğini ortaya çıkardı.

Bir dakika önce kafamın içinde kükreyen kan şimdi güneye doğru yol aldı. Aletimin en son ne zaman biri için bu kadar sertleştiğini hatırlamıyorum. Bir savaştan sonra, kana susamışken bile hiç böyle olmamıştı. Beni asla bir elfin derisini giyen bir canavara dönüştürmemişti.

Ama bana yaptığı şey bu. Sadece dudaklarının yumuşak pembesinin, elbisesinin altında sakladığı narin meme uçlarıyla eşleşip eşleşmediğini bilmek istiyorum. Kalçaları, ben onların arasına sokulduğumda göründükleri kadar yumuşak hissedecek mi?

Suçluluk duygusu bu düşünceleri bozar.

Ne de olsa o bir hafif elf. Bir asil. Bir prenses. Eminim ki benim türümü daha aşağı, canavar olarak görmesi öğretilmiştir. Beni görünce çılgın atacak, yatağında sakın bir gülümsemeyle karşılamayacak. Özellikle de bu gece olacaklardan sonra.

Prenses Elveena'ya yapmam gereken onca şey varken, kendimi onun üzerinde zorlamak bunlardan biri olmayacak. Onun herhangi bir sıkıntı içinde olduğunu düşünmek mideme tuhaf bir şey yapıyor. Daha yakından incelemeyeceğim bir şey.

Bu her neyse dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Bu geceki plan aksamadan yürümeli, yoksa krallığım düşmeye mahkûm olur.

Tırabzanı iterek taş basamaklardan aşağı iniyorum. Gece bitmeden Elveena'ya çok daha yakın olacağım ve o duygular her neyse beni yönetmesine izin veremem. Akıllı olmak zorundayım, bundan savaşarak kurtulamam.

"Maskelerle ilgili her şey yolunda mı?"

Aiko sessizce taş merdivenlerde arkamdan geliyor. Botlarımın derisi duvarda yankılanırken, Aiko'nun nefes alış veriş i yanımda olduğunu gösteren tek ses.

"Tam da söylediğ in gibiler. Hileler ve hepsi. Birazdan başlayacaklar, al bakalım." Aiko, Yüz Yüze Gecesi'ne katılacak konukların takacağ ı siyah maskelerden birini bana uzatıyor ama elimle onu geri çeviriyorum.

"Buna ihtiyacım olmayacak," diyorum boynumu kırarak ve omurgamdan aşağı akan huzursuzluğ u zapt ederek. Kendime bunun sadece kısa bir süre için olduğunu hatırlatıyorum. Geçici bir rahatsızlık, daha fazlası değ il. Merdiven boşluğ undan çıkarken duraksıyorum. Aiko gölgelerin arasında duruyor ve ben sırtıyorum. Yüzü gizli olsa da, kabadayılık girişimime gözlerini devirdiğ ini hissediyorum.

"Bu gece planladığ ım şey için lanetli bir maskeden biraz daha güçlü bir şey kullanacağ ım."

YEDİNCİ BÖLÜM

ELVIE

KARA ATEŞ KALESİ, etrafını saran orman kadar uğursuzdur.

Ayaklarım eşikten geçip büyük salona girer girmez, değişimi hissedebiliyordum. Sadece etrafımdaki havada değil, kendi içimde de. Diğer soylu elfler bana ve aileme yakın duruyordu. Hâlâ sürüden fazla uzaklaşmaya korkuyorlar.

Ama onların da bunu hissettiğini biliyorum.

Havadaki büyü'nün gücüyle ağırlaşıyorum. Metalik kokusu tüm duyularıma saldırıyor. Bedenim en tatlı şarabımızdan bir fıçı dolusu içmiş gibi hissediyor. Bu güç sarhoş edici ve her şeyi tüketiyor.

Lysan'da sıradan bir elften daha güçlü değilim. Babam çok güçlüydü ama bunca yıl sonra özgür büyüden ayrılması onu zayıflattı. Şimdi ona doğru baktığımda, sanki iki kat büyümüş gibi hissediyorum.

Büyüsünün sıcaklığı, sıcak güneş ışınları gibi ondan yayılıyor. Gümüş saçları güçle parlıyor. Gözleri sanki içinden aydınlatılmış gibi parlıyor. Babam hiçbir zaman zayıf bir adam olmadı, ama annemin yanında dururken, bu sadece benim hayal gücüm mü yoksa göğsü daha mı sağlam? Annemin başı her zaman babamın çenesinin alt tarafını hafifçe sıyırmış mıdır?

Garren ve Briar bile gözlerimin önünde parlıyor ve güçleniyor gibi görünüyor. Ellerime baktığımda, benim de öyle olduğumu varsaymak zorundayım, soluk tenim parmaklarımdan sarkan uğursuz siyah maskeyle tam bir tezat oluşturuyor.

Bunu temin etmek çok garipti. Bana bu maskeyi veren hizmetkârın yüzünde hâlâ anlam veremediğim tuhaf bir ifade vardı. Kendimi bu düşüncelerden sıyrıyorum ve yanımda Garren'la birlikte adım atmaya devam ediyorum.

Gözleri odayı tarıyor, etrafımızdaki figürleri inceliyor. Çok fazla gri ten ve kırmızı göz. Onları haftalarca inceledikten sonra bile hiçbir şey beni karşımdaki görüntüye hazırlayamazdı. Bir zamanlar aynı türden olduğumuzu söylemek zor. Dış görünüşleri aralarındaki farkı ortaya koymasa da, etraflarını saran hayvani bir aura var.

Sayısız kırmızı göz, altın kaplamalı şarap kadehlerinin arkasından bizi değerlendiriyor. Onları geçip taht odasının merkezine ulaştığımızda uzun dişleri vahşi bir gülümsemeyle parlıyor. Korku duymamam beni şaşırttı. Kara elfleri, olmadıkları aşikâr olan bu gece yaratıklarına dönüştürdüğümüz çok açık.

Farklı olmak her zaman canavarca olmak anlamına gelmez. Belki de Lord Sunwyne'in kızlarından birinin bir kara elf muhafızına çarparak neredeyse bayılmasını izlerken böyle düşünen tek kişi benimdir.

Hepimiz eleştirel düşünür olamayız.

"Yani," diye fısıldıyor Briar yanımda, "yirmi yedi mi? Şimdi eğer yarısından fazlası kara elfse, Skeven seni iki katına mı çıkaracak?"

Bahse var mısın?"

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Öyle olduğunu düşünüyorsun. Her zamanki çekiciliğinin onlara hitap etmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Sevgili kardeşim, özgüven eksikliğiyle beni nasıl da yaralıyorsun. İnan bana, eğer Kral Arkain bir kraliçe olsaydı, zevk dolu bir gecenin ardından iki ülkemizi yeniden birleştirirdim. Sevgimi belli ettiğimde hiçbir dişi -insan, elf ya da başka türlü- bana karşı koyamaz." Bana gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor ve duvar boyunca uzanan apliklerin mum ışığında parlıyor.

"Ve çok da alçakgönüllüsün kardeşim. Tüm diyarımızdaki dişiler için gerçekten bir armağansın."

"Başım iki ellerinin arasındayken bana böyle söylüyorlar. _"

"Siz ikiniz sessiz olun!" Garren'ın sarışın kafası dönüyor, gözlerinden bize tehlikeler fırlatıyor. Briar eliyle gülüşünü yumuşatmaya çalışıyor ama nafi. Artık hareket etmeyi bıraktık. Bir kürsünün karşısına dizildik ve ortasında uğursuz siyah bir taht belirdi. Kaleyle aynı siyah taştan yapılmış gibi görünüyor.

Hem aydınlık elfler hem de karanlık elfler birbirlerine temkinli bir şekilde bakıyor. İki insanımız aynı odada bulunmayalı bir asır olmuştu. Odaya nüfuz eden bir tedirginlik var. Belki de her çıkışta duran tepeden tırnağa silahlı muhafızlar yüzündendir. Hepimiz içeri süzüldüğümüzde, büyük meşe kapılar kesin bir şekilde kapanıyor.

Ama bir figür içeri sızmadan önce değil.

Cilalı taş zeminde sessizce ilerlerken

genç bir erkek figürünü seçebiliyorum. Belki de benden daha uzun değil, yüzüne göre çok büyük olan parlayan kırmızı gözleri var. Kıyafetleri güzel ama sıska bedenine göre çok büyük. Siyah saçları boynundan aşığı ve hafifçe yüzünün üzerine dökölüyor. Herkesin şık kıyafetleri içindeyken o çok eğreti duruyor.

Yine de benden başka kimse onun gelişini fark etmemiş gibi görünüyor.

Briar'a genci görüp görmediğini sormak için başımı çevirdiğimde beni açık hava karşılıyor. Gözlerimi kısıyorum ve Briar'ın Lord Alderred'in kızlarından biriyle sohbet ettiğini görüyorum. Koyu renk saçlarının üzerinden bana bakıp göz kırpmıyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

Geriye dönüp baktığımda, figürü gözden kaçırmışım.

Aslında, birlikte geldiğim herkesi gözden kaybetmiş gibiyim. Annem ve babam artık yanımda değil, Garren ve Sybil de öyle. Büyü kokusu yoğunlaşmaya başladı, bedenim hareket edemeyecek kadar ağır hissederken başım hafifliyor.

Ailemi aramak yerine, ayaklarım altımdaki fayansa yapışmış gibi hissediyorum. Duvardaki mumlar daha parlak yanıyor. Yere vuran ağır botların sesi, kürsünün yanındaki kapı açılana kadar yoğunlaşıyor. Bir sıra heybetli karanlık figür odaya giriyor ve kürsünün önünde sıralanıyor. Biri hariç her biri kendi karanlık pelerinleri tarafından tamamen gizlenmiş durumda.

Beyaz saçlı bir kara elf ön tarafta yerini alıyor. Daha yaşlı, gözlerinde ve alnında derin yaş çizgileri var. Yüzünün yan tarafı boyunca belirgin bir yara izi uzanıyor. Siyah zırhı, rütbesinin önemli olduğunu gösteren altın işaretlerle bezenmiştir. Kırmızı pelerini omuzlarında tutulur ve

uyumlu altın iplikle detaylandırılmıştır.

Bu Wyland olmalı, Kral Danışmanı, eğer derslerimi hatırlıyorsam.

"İyi akşamlar, hem karanlık hem de aydınlık elfler." Derin sesi salonda yankılanıyor. Kırmızı, altın ve gümüş gözler sahnede ona doğru dönerken tüm konuşmalar durdu. "Myrkorvin ve Kara Elfler'in Hükümdarı Kral Arkain olarak, uzun zamandır süregelen Yüz Yüze Gecesi geleneğimizi kutlamak ve bu geleneğe katılmak üzere geldiğimiz Karaateş Kalesi'nde sizleri ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz. İlk Tanrılar bu gece yüzümüze gülsün ve bu akşam kurulacak birliktelikleri kutsasın."

Önümdeki bir çift kara elf birbirlerine fısıldıyor. Koyu renk elbiseleri saçlarının mürekkep rengine uyuyor. Onları daha iyi duyabilmek için boynumu öne eğiyorum.

"Sence hangisi kral?" diye fısıldıyor soldaki.

"Sondan ikinci, onu geçen yaz turnuvada izledim ve yapısını her yerde tanıyabilirim."

Gözlerimi tekrar sahneye çeviriyorum. Bu figürleri birbirinden nasıl ayırt edebildikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer bu gece bir kara elf tarafından seçilirim, belki de onları nasıl ayırt edeceğimi öğrenmek iyi bir fikir olabilir.

Bu fikir beni sarstı. Burada kalmayacağım. Gece bittiğinde eve geri döneceğim. Peki bu düşünce beni neden üzüyor?

"Gece'nin kuralları basittir," diye devam ediyor Wyland. "Eğer kralımız tarafından seçilirseniz, size lütfunu bahşedecektir. Bu noktada, Gece'ye katılmak istediğinizi belirtmeniz gerekecek."

kalmak. Gece boyunca elde edilen bir gelin, zorlanan biri olamaz. Bu gece her iki tarafın da kabul etmesi gereken bir pazarlıktır. Anlaşıldı mı?"

Bir anlaşma korosu duyulur ve Wylan konuşmasına devam eder.

"Geri kalanlarınız için, bu Gece sadece Kral Arkain'in bir gelin bulması için değil. Daha ziyade halkımızın birbiriyle yeniden tanışması için bir fırsat. Kız kardeşlerimiz, bu geceyi bir kraliçe olarak bitirmeyi umsanız da, yeni bir dostluk, sevgili ya da şanslı birkaçınız için belki de eşiniz bu odada. Özgür büyü sizi onlara götürsün."

Wylan başını sallıyor ve sahnedeki figürler arkalarında kenetledikleri ellerini öne çıkarıyor. Elllerinde bizimkilerle aynı siyah maskeler var. Maskeleri yüzlerine geçirdiklerinde ani bir beyaz ışık patlaması oluyor. Kalabalıktan birkaç kişi bu olayı izlerken nefes nefese kalıyor.

Yüksek figürler dönüştü. Hâlâ elfler ama artık kara elf değiller. En sondaki, grubun en irisi olan kişi, kendisinden bir karış daha kısa, zayıf bir figüre dönüşmüş. Mum ışığı altında parlayan kahverengi bir teni ve koyu renk sarmal saçlardan oluşan sık kesilmiş bir sakalı var. Koyu renk saçlarının geri kalanı yüzünden geriye doğru örülmüş, güçlü bir çene ve kehribar rengi gözleri ortaya çıkarmış.

Diğerleri de sırayla bu dönüşümü takip eder.

"Bu maskeler etrafınızdakilere karşı görünüşünüzü değiştirecek. İşaret verdiğimde lütfen maskenizi takın ve özgür büyü'nün sizi yönlendirmesine izin verin. Şafak sökmeye başladığında herkes bu taht odasına dönecek. Bir kez

Hepiniz içeri döndüğünüzde maskelerinizi çıkarmanıza izin verilecek. Kral bir gelin seçmişse, bu geceden itibaren burada kalacaktır."

Ter omurgamdan aşağı kayıyor. Babamın seçilme şansımın düşük olduğunu söylediğini biliyorum. İçime kapanırsam her şey yolunda gider. Ayrıca, ortama karışmaktansa keşfetmeyi tercih ederim. Kraliyet öğretmenlerinin veya ağabeyimin dikkatli gözleri olmadan özgürce hareket etme şansı, özlemini çektiğim bir şey gibi geliyor. Sonsuza kadar Lysan'da yaşamak üzere geri gönderilmeden önce burayı sonuna kadar keşfetme şansı.

"Kale hepinize açık olacak. Ancak keşif yaparken dikkatli olun. Kral bu duvarlar içinde güvenliğinizi garanti ediyor, ancak onları terk ederseniz"-Wylan duraksıyor-"çevredeki ormanı evleri olarak gören canavarlar kabuslardan başka bir şey değildir. Şimdi lütfen maskelerinizi takın ve gecenin başlamasına izin verin."

Tereddüt ediyorum ve siyah maskeye bakıyorum. Bunu taktıktan sonra geri dönüşü yok. Kendime yeniden düşünme fırsatı vermeden maskeyi burnumun üzerine itiyorum ve tam bir çığlık yükselirken karanlığa gömülüyorum.

Metal kokusu burnumu yakıyor ve dişlerimi kaplıyor. Büyünün tenimde yarattığı yırtılma hissine karşı dişlerimi sıkıyorum. Görüşüm geri gelmeden önce rahatsızlığım kısa sürüyor. Taht odasının dışındayım. Aşağıya bakıyorum ve pembe elbisem yerini kahverengi bir elbiseye bırakıyor.

Yan taraflarımı ve göğüslerimi okşarken kesinlikle farklı hissediyorum. Göğsüm daha dolgun ve kalçalarım daha yuvarlak. Etrafıma bakıyorum ve koridorda yalnız olduğumu görüyorum. İlginç.

Sesleri takip ederek koridor boyunca ilerliyorum.

Kraliyet portreleri duvar boyunca asılı. Yüzlerce yıllık kara elf kralları ve kraliçeleri, ihtiyacım olanı bulana kadar bana bakıyor. Gümüş çerçeveli bir ayna. Önümdeki manzara nefesimi kesiyor. Ben de aynı şeyi hissediyorum, sadece büyüünün etkisiyle biraz başım dönüyor.

Ama arkamda bana bakan bir yabancı var. Omuz hizasında kahverengi saçları ve kahverengi gözleri olan biri. Burnumu ve çenemi bir tutam çil kaplıyor. Kulaklarımın hafifçe sivri olması tamamen insan olmadığımın tek göstergesi.

Bir grup dişi elf yanımdan geçerken arkamdan kahkahalar yükseliyor. Onlarla konuşmak için ağzımı açıyorum ama beni görmezden geliyorlar. Tamamen. Sanki bu duvardaki bir demirbaştan başka bir şey değilmişim gibi. Duraklamak yok, reverans yapmak yok. Benden bir kahkaha kaçıyor.

Sonunda görünmez oldum.

Ben Lysan Prensesi Elveena değilim. Sıradan bir elfim. Koridorun sonunda bir şey fark ettiğimde içimden bir kıkırdama daha yükseliyor. Bir kapı hafifçe aralık ve soluk ay ışığının ipuçlarını görebiliyorum. Partiden tamamen kaçarsam kral tarafından seçilemem. Kapıya doğru ilerlerken yırtık pırtık terliklerim kırmızı halıya takılıyor.

Konuşmaya kilitlenmiş birkaç elfin daha yanımdan geçiyorum. Sütunlardan birinin arkasında bir çift siyah saçlı elf öpüşmeye başlamış bile. Dudaklar boğazlarda ve eller pantolonların önünde geziniyor. Yanlarından geçerken hiçbiri beni fark etmiyor ve kapıya ulaşana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Süslü Myrkorvin mührü koyu renkli ahşaba oyulmuş. İç çekerek kapıyı itiyorum ve beni serin bir kapı karşılıyor.

gece havası. Yukarıdaki ay gümüş renginde ve bir buket yıldızla çevrili. Taş basamaklardan inerken kıkırdıyor ve dönüyorum, kahverengi elbisemin etekleri çimenlerin üzerindeki çiy tarafından ıslatıldığı için arkamda sürükleniyor.

Rüzgâr siyah saçlarımın arasından geçiyor ve ben kendim olmasam da hayatım boyunca hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim. Görünmez. Sıradan. Özgür olmak için bir şans. Sadece olmak için. Başım dönene kadar çimlerde dönmeye devam ediyorum ve bir gülümsemeyle yere yığılıyorum. Derin nefesler alırken yukarıdaki yıldızlar yüzümde parlıyor. Gece açan çiçeklerin çiçeksi kokusu burnumu gıdıklıyor.

Tek başına. Sonunda özgür ve yalnız. İlk önce ne yapacağım

-

Yanımda bir dal kırıldı ve oturur pozisyona geçtim. Pozisyon. Az önceki hafif figür, elleri kalçalarında önümde duruyor.

Ağzını açmadan önce bana b a k m a y a devam ederken ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Gerçekten dışarı çıkmamalısın."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELVIE

"BENİ DUYDUN MU?" Genç kara elf tekrar sorar. "Burada olmaman gerekiyordu."

"Sen buradasın," diye karşı çıkıyorum, ayağa kalkıp ellerimdeki çimleri fırçalıyorum. Yeni bedenimde ondan sadece biraz daha kısayım. Ama yine de ona o yakut kırmızısı gözlerle bakabilecek kadar uzunum. Kendini kamufle etmek için maske kullanmadığına göre Gece'ye katılmıyor olmalı.

"Kurallar benim için geçerli değil," diyor kollarını kavuşturarak. "Ayrıca, böyle yerde yatmaya devam edersen tüm o kaynaşmayı kaçıracaksın. Bu saçma gecenin amacı da bu zaten, değil mi?" Bana iki kara kaşını kaldırıyor, bu konuda kendisine meydan okumam için cesaretlendiriyor.

Ne kadar ilginç.

"Şansımı kaçırmamdan sana ne? Ayrıca, eminim annen seni arıyordur." İçeri dönmek için hiçbir harekette bulunmuyorum. Karanlık bir bahçeye doğru giden taş patikadan aşağı inmeye başlıyorum. Gece çok sakın ve Wylan sadece ormana gitmem konusunda uyarmıştı.

Akşam arkadaşım sinirleniyor ve gözlerini bana dikeyyor.

"İnan bana elf, görüldüğümde çok daha yaşlıyım. Ben Muhtemelen senden bile çok daha yaşlıdır." Bunun üzerine oflayıp pufluyorum ve yürümeye devam ediyorum.

"Akılsızca kaynaşma havasında değilim. Bu yüzden iki seçeneğiniz var: beni akşam gezintimde yalnız bırakmak ya da daha ilginç bir sohbete dahil etmek."

Bir an tereddüt ediyor ve yüz hatlarından bir şey geçiyor. Ona bir soru sorduğumu fark etmiş gibi görünerek yanıma geliyor.

"Madem dostluk kurmakla ilgilenmiyorsunuz, o zaman neden Yüz Yüze Gecesi'ne katıldınız?"

Tereddüt ettim, neredeyse katılmamın kraliyet görevim olduğunu söyleyecektim. Ama bu bedende herhangi biri olabilirim. Prenses Elveena olarak yaşadığım sıkıntılar şu anda içinde bulunduğum bedende sorun yaratmıyor.

"Beni babam yaptı." Tamamen yalan değil.

Taş patikadan bahçeye doğru devam ediyoruz. İleride gri taşlardan yapılmış bir kemer var. Kenarlarında damarlar gibi büyüyen salkım söğütlerle kaplı. Girişten bu kadar uzakta bile, orada bulunan taze çiçeklerin kokusunu şimdiden alabiliyorum. Myrkorvin'de ne tür bitkiler yetişir? Kesinlikle vahşi ve öngörülemez şeyler.

Arkadaşım yanımda sessizleşti. Bu şekilde olmaz. Eğer sessizlik içinde seyahat edeceksem o zaman yalnız seyahat edeceğim. "Wylan konuşmaya başlamadan önce seni gördüm. Sinsice bir suikastçı gibi taht odasına giriyor." Ona bir bakış attım ve o da bana kara bir kaş kaldırdı. "Eğer iddia ettiğin kadar yaşlıysan neden maske takmadın?"

Gülüyor ama hiç komik değil.

"Sanırım doğal yüzüm, bu gece burada gizleniyorsa kader arkadaşımı caydırmak için yeterli olacaktır."

Bu beni kısa kesiyor ve bahçenin altında duruyorum.

ve yüzümü ona dönüyorum. Yüz ifademi fark edince yanımda durdu.

"Kendin hakkında bu şekilde konuşma." Arkadaşımda bir hüznün var. Bunu daha önce fark etmeliydim. Omuzları içe doğru kıvrılıyor, sanki zaten ince olan formunu küçültmeye çalışıyormuş gibi. Kendisi hakkında böyle düşünmesine ne sebep oldu? Elbette genç ve zayıf ama yüzünde bir nezaket var. Ürkek bir yavrudan fazlası olmadığı halde, türümün onu canavar olarak görmesi bana tuhaf geliyor. Gerçekte yüzü oldukça çekici ve bu konuda başka türlü hissetmesine neden olan her kimse kendisinden öğrenmeli.

"Oldukça yakışıklısın, benim isimsiz yoldaşım."

Bahçeye geçerken bana kuşkulu bir bakış attı.

"Ayrıca, başka kim bana gece açan çiçekleri gösterebilir ki? Bilmeden de olsa. Ve sen benim ilgimi çektin, bu da seni şimdiye kadar tanıştığım insanların yarısından daha ilginç kılıyor."

Onu orada kaşlarını kaldırmış, gece rüzgârı tınışını usulca savururken bırakıyorum.

Bahçe muhteşem. Işık elfleri olarak büyümümüzü koruma ve iyileştirme için kullanırız. Benim uzmanlığım bitkilerle. Burada hakkında sadece bir şeyler okuduğum bitkilerin çokluğu beni hayretler içinde bırakıyor. Mor yaprakları ve beyaz merkezleriyle doğu ovalarının gece açan nilüferleri. Eflatun yapraklarıyla Brokenbone Dağları'nın tabanından gelen koyu renkli gül.

Burada saatler geçirebilirim. O kadar uzun sürerdi.

bu bahçenin barındırdığı tüm harikaları görmek için.

Bir ölü adam gülünün siyah yaprağını okşuyorum ve parmağımın etrafında kıvrılmasını izliyorum. Gücüm karıncalanıyor ve biraz konsantrasyonla onu bitkiye yönlendiriyorum. Yaprakları dolgunlaşıp ikiye katlanana kadar titreyip parıldamasını izliyorum.

Arkadaşım arkamdan geldi ve bana ve ölü adamın gülüne kaşlarını kaldırarak baktı.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Bu benim gücüm. İyileştirme, ama çoğunlukla bitkilerle. Ben onların enerjisini hissedebiliyorum, onlar da benimkini. Peki ya senin büyün?"

"Öyle bir şey değil, sizi temin ederim." Bitkiden uzaklaşıyorum ve o da beni bahçenin derinliklerine kadar takip ediyor. "Neden partiye geri dönüp tekrar diğerleriyle birlikte olmak istemiyorsun?"

"Doğrusu, benim gizemli dostum, kraliyet işlevleri beni sıkıyor."

Bahçenin derinliklerine doğru yürüyoruz. Orada bir dere var, yavaş hareket eden su, yukarıdaki gece gökyüzü kadar karanlık.

"Peki ya sen ve kraliyet törenleri? Yoksa bu senin ilk etkin mi?"

Dereye bakar ve ellerini ceplerine sokar.

"Ne yazık ki bu ilk değil. Gerçi hep böyle oluyorlar."

"Korkunç derecede sıkıcı mı? Kralla hiç tanıştınız mı?" "Kral Arkain?"

"Evet," diyorum. "Oldukça zorlu bir figür olduğunu duydum. En azından onu görmek isterdim, ama sürekli konuşan bir

Kraliyet partisi bana çok az cazip geliyor."

"Kral çok özel biri. Myrkorvin'deki pek çok kişi onun bu emri vermesine çok şaşırdı."

"Sence bir gelin seçecek mi?"

Arkadaşım derin düşüncelere dalmış gibi bana yakından bakıyor.

Yakut gözlerinde bir ışık yanıyor.

"Belki de, Eğer ve Gece gider göre
için planı," o cevaplar

"Özgür büyü uygun görürse mi demek istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Omzunun üzerinden bakıyor ve iç çekiyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Oh?"

"Burada bulunarak zaten kuralları çiğnediğimize göre, en iyi kısmı görmeden gidemezsin." Beni bahçenin derinliklerine götürürken ince eli üst kolumu sarıyor. Arkadaşımdan korkmuyorum. Onda, gardımı düşürmemi sağlayan dürüst bir nitelik var. Kolumdaki elinin hoş bir his olduğunu itiraf etmeliyim. Beni çiçek ve çit sıralarının arasında gezdirirken dokunuşu nazik ama sert.

Terliklerim aşağıdaki köklere takılıyor ama arkadaşım birkaç dakika sonra beni durduruyor. Bahçenin arka tarafına yakın تنها bir açıklığa girdik. Buranın diğerlerinden bu kadar uzak olması şaşırtıcı değil. Ortada şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem söğüt oturuyor. Kadim kökleri çimenlerin arasında büyümüş. Parlayan yapraklarla kaplı dallar aşağıya doğru sarkıyor.

Bir şafak söğüdü. Nefesim kesildi onun heybetli bir form. Soylarının tükenmiş olması gerekiyordu ama burada

biri oturuyor. Gururlu ve tepesindeki ay ışığının tadını çıkarıyor.

"Küçükken annem beni buraya getirirdi." Arkadaşımla yüzleşmek için dönüyorum. "Burası onun en sevdiği bölümdü ve ölü adamın gülünü görünce yüzünün aydınlanmasından bunu da seveceğini anladım."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bu... harika. Teşekkür ederim-" Kendimi durdurdum ve ağzımı kapattım. "Aman Tanrım, adını bile bilmiyorum."

Söğüde yaklaşırken yol arkadaşım kıkırdıyor. Parlayan dallar gri tenine hoş bir renk veriyordu. Canavar mı? Hayır. O da benim gibi. Tanrıların bize verdiği doğa harikalarını takdir eden iki varlık.

"Bana Ari diyebilirsin."

"Ari," diye gülümsüyorum bu ismi dilimde test ederken. "Bana

El."

Gülümsüyor, kör dişleri parlıyor. Gözlerinin içine bakıyorum.

onlar tarafından hipnotize edilmiş hissediyorum. Kendisinin bu parçasını benimle paylaşarak bana gösterdiği nezaket sayesinde.

Söğüdün yanında duruyoruz. Ari söğüdün dibindeki kır çiçeklerini toplarken ben de parmağımı söğüdün sarkan dallarında aşağı yukarı gezdiriyorum. Her geçişte söğüdün bana şarkı söylediğini duyabiliyorum. Belli ki kral ya da kraliyet bahçıvanı onu ihmal etmiş. Eğer burada kalacak olsaydım aynı hataları yapmazdım.

Burada kalıyorum. İşte yine o düşünce.

Belki de kalmak o kadar da kötü olmazdı. Seçilmek ve günlerimi bu bahçede, şefkatli bir ele ihtiyacı olduğu aşikâr olan bitkilerle ilgilenerek geçirmek. Ve eğer kara elfler Ari'ye bizim canavarlarımızdan daha çok benziyorlarsa.

Myrkorvin'in o kadar da kötü olmayacağı söylendi.

Dokunmayı bırakıyorum ve yol arkadaşıma bakıyorum. Daha önce onda gördüğüm kibarlık, onu elinde çiçeklerle gördüğümde daha da pekişti. Bu kibarlık midemin tuhaf hissetmesine neden oluyor. Daha önce yalan söylemiyordum, oldukça yakışıklı. Bana söğüdü gösterdikten sonra daha da yakışıklı oldu.

Başını kaldırıyor ve kaleye doğru bakıyor. İşte o zaman duyuyorum. Rüzgârda taşınan müzik. Çok zayıf ama yavaş bir dansın notalarını seçebiliyorum. Ari çiçeklerini toplamaya geri dönüyor ama ben onu görmeden önce değil. Yüzündeki ifade. Yalnızlık. Ve özlem. Beni ona doğru iten şey bu.

Ari bu gece temas ettiğim ve bir maskenin ardına saklanmayan tek varlık. Kendine dair şüpheleri olsa bile, büyülü bir maskenin ardına saklanmaktansa gerçek benliği olmayı tercih ediyor. Bu da kalbimi ona karşı daha da ısıtıyor.

"Hiç bir baloda dans ettin mi, Ari?" diye sordum.

Koyu renk kafası bana doğru kayıyor, ellerinden birkaç çiçek düşüyor.

"Hayır, bir kez denedim ama..." Duraklıyor. "Diyelim ki umulduğu kadar sorunsuz geçmedi."

"Ama nasıl dans edileceğini biliyorsun?" diye soruyorum. Başını sallıyor ve yanaklarındaki deri hafifçe kararıyor. Yüzü kızarıyor. Ne kadar sevimli.

Elimi uzattım ve sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi baktı. Geri çekilmesine fırsat vermeden elini tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Vücudu benimkine yakın duruyor ve elindeki son çiçekler yüzüyor

Yere.

"O zaman bu dansa bana liderlik etmekte bir sorun yaşamayacaksın, öyle mi?"

"Emin misin?"

"Evet, bunu bana söğüdü gösterdiğin için sana teşekkür etme şeklim olarak düşün."

Başını sallıyor ve sanki isteksizmiş gibi eli belime geliyor. Parmakları hafifçe kıvrılıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Elimi daha sıkı kavlıyor ve sonra hareket ediyoruz. Yüzündeki açık belirsizliğe rağmen, dans boyunca bana rehberlik ederken adımları kusursuz. Kaleden gelen hafif müzik eşliğinde dönüp duruyoruz.

Eteğim çimenlere takılıyor ve kesinlikle arkasında leke bırakıyor. Eli belimi daha sıkı kavlıyor ve bedenlerimiz birbirine daha da yaklaşıyor. Onun gözlerine baktığımda, gözleri o korunaklı niteliğini kaybetmiş. Yakutlar üzerimde parlıyor ve ben de karşılığında ona gülümsüyorum.

Söğüdü'nün etrafında dans ediyoruz, görünmez bir rüzgarla sürükleniyoruz. Şarkı sona erdiğinde, biz de muhteşem ağacın dibinde bir kez daha gülerek ve nefes nefese kalıyoruz.

"Bu-" diye başladım.

"İnanılmaz," diye sözümü kesiyor Ari. Derin nefes alış verişleriyle göğsü inip kalkıyor. "Bunun için teşekkür ederim. Gerçekten."

Buna gülümsüyorum ve göz kırpmıyorum.

"Lafı bile olmaz." Durakladım. "Ama henüz işimiz bitmedi." Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu sadece bir kraliyet balosunda nasıl düzgün dans edileceğini bildiğinden emin olmak için bir testti." Gülüyorum. Yukarıdaki gökyüzü

pembeleşiyor. Ari ve ben ne zamandır buradayız? "Hala baloda dans etmen gerekiyor."

Yüz hatları kafa karışıklığı içinde çarpıktır ve sonra kafasına dank eder.

"Oh, hayır. Ciddi olamazsın," diyor.

"Korkarım öyleyim. Ölümcul derecede ciddiylim." Elini geri çekerek onu söğüdün ısıltısından uzaklaştırıp kalenin gürültüsüne doğru sürüklüyorum.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

ELVIE

İçeri girdiğimizde herkes ARI ve bana bakıyordu.

Bunun sebebinin onun bizim gibi ihtişamla gizlenmemesi olduğunu düşünmek istiyorum ama içten içe bunun yaptığımız çiftten kaynaklandığını biliyorum. Onlara aldırıyorum ama Ari tereddüt ediyor. Başımı dik tutarak onu peşimden sürüklüyorum. Bu elfler ne ondan ne de benden daha iyi.

Taht odasına geri döndüğümüz için müzik daha yüksek sesle çalıyor. Gecenin erken saatlerinde kürsüde olan adamların her biri on ila on iki elf tarafından meşgul ediliyor. Umarım içlerinden biri kraldır. Böylece partiden uzakta geçirdiğim akşam boşa gitmemiş olur.

Ve Ari'ye özel bir teşekkürdü.

Kalabalığı yarararak dans pistine doğru ilerliyoruz ve Ari elimi tutuyor.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye

fısıldıyor. "Neye dayanabilirim?"

"Bütün bakışlar?"

Kalabalığa dönüp bakıyorum, hâlâ bize bakıyorlar. Ters ters bakıp Ari'yi kendime çekmek için elimden geleni yapıyorum. Onlar kim ki yargılıyorlar? Gerçek formlarını gizleyerek çok güçlü olduklarını düşünüyorlar. Bu çok saçma.

"Buradaki varlıklar senden ya da benden daha iyi değiller, bunu hatırlasalar iyi olur. İnan bana Ari," diyorum.

dans pistine geçiyoruz. "Sende onların asla sahip olamayacağı bir şey var."

"Bu da ne?" Cildi hastalıklı bir şekilde soluk griye dönerken soruyor.

"Kibarlık. Hiçbiri bana söğüdü göstermezdi." Odanın etrafına bakıyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, kendine sadık kalarak onlardan daha cesursun. Gurur duymalısın, onların bakışları altında sinmemelisin."

"Ve benimle görülmekten utanmıyor musun?" "Utanmak mı?" Ses tonum inanılır gibi değil. "Ari, gurur duyuyorum seninle olmak için. Artık en azından arkadaşız. Sence de öyle değil mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını sallıyor. "Evet, arkadaşlar."

"Ve arkadaşım olarak, yıllar içinde öğrendiğim bazı bilgelikleri sana aktarmama izin ver. Eğer senden hoşlanmıyorlarsa, siktir et onları. Eğer senden hoşlanıyorlarsa, o zaman onları da becer." Ari'nin kırmızı gözleri kaba konuşmam karşısında fincan tabağı gibi irileşti. Sırıtiyorum ve elini tutup belime götürüyorum. "Şimdi, benim yeni arkadaşım, hadi dans edelim ve hepsini unutalım."

Ari başka bir şey söyleyemeden bizi yere çekiyorum ve müziğin içine çekiliyoruz. Her şarkıda dönerken cilalı fayanslar ayaklarımızın altında gıcırıyor. Ben dönüyorum, Ari de benimle dönüyor. Ben dönüyorum, Ari beni yakalıyor. Her dansın etrafında dönüp duruyoruz.

Ter içindeyim. Yırtık pırtık elbisem sıırılsıklam, siyah saçlarım yüzüme yapışıyor ama durmuyorum. Etrafımızdakiler müziğe ayak uyduruyor. Elfler bir kez bakıp sohbetlerine geri döndüler. Grup devam ediyor. Şarkı üstüne şarkı çalıyor, Ari ve ben her şarkıda dans ediyoruz.

Onlar.

Özgür büyü, Myrkorvin ya da belki sadece Ari'nin kendisi beni hafifletiyor. Sanki dut şarabıyla sarhoş olmuşum ve ayaklarım ben istemeden hareket ediyor. Hızlı tempolu danslar devam etmemizi sağlıyor. Dönüp duruyoruz, hiç yavaşlamadan ve kesinlikle hiç durmadan.

Slow bir şarkı çalana kadar kaç şarkıda dans ettiğimizi bilmiyorum. Ari ve ben nefesimizi tutmak için bir araya geldik. Dans etmeyi bırakmadık, sanki ikimiz de yapamıyormuşuz gibi. Beni Ari'ye doğru çeken bir şey var ve bu da onunla dans etme isteğimi sürdürüyor. Ayaklarım rahatlamak için yalvarırken bile dans etmeyi bırakmamak.

"Yorulmadın mı?" Birlikte yavaşça dans ederken Ari bana soruyor.

"Yorgunum ama bu neden durmamız gerektiği anlamına geliyor?" Bunun üzerine gülüyor ve bu ses kalbimi ısıtıyor.

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım El," diyor.

"Kesinlikle öyle olmamasını umuyorum."

Yavaşlıyor ama müzikle birlikte sallanmaya devam ediyor, elini belimden çekip cebini karıştırıyor ve söğüdün dibinden yabani çiçeklerden birini çıkarıyor. Üzerimdeki elbiseyle neredeyse aynı renkte, soluk pembe bir çiçek.

"Alabilir miyim?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yemin ederim parmağının kulağımın kabuğunu hafifçe okşadığını hissedebiliyorum. Ona gülümsüyorum ve yüzümün ısındığını hissediyorum, sonra ayak parmaklarımın ucunda yükselip onu yanağından usulca öpüyorum. Yüzünün kararmasını izliyorum; onun da kızarması gayet adil.

Son kordonlar vurulurken usulca sallanmaya devam ediyoruz

ve salon sessizliğe gömölür. Ari bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar ama ahşap kapıların gürültüyle açılmasıyla sesi kesilir.

Beyaz saçlı kara elf geri döndü. Wylan, kraliyet muhafızlarından oluşan bir lejyon tarafından kuşatılmış. Birkaç nefes yükseliyor ve kendimi sersemlemiş buluyorum. Bu gece, sona ermek için çok hızlı geçti. Ari'ye bakıyorum, gözleri yalvarır gibi bana dikilmiş.

Bizim için bu kadar, değil mi? Bu düşünce midemi bulandırıyor. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Uzun zamandır tanıştığım en ilginç yaratık. Ama yakında maskem düşecek ve köprüyü geçip korunaklı bir prenses olarak yaşamaya zorlanacağım.

Peki Ari'ye ne olacak? Uzanıp elini sıktım.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı," diyorum aceleyle.

Bunun üzerine dudakları kıpırdadı. "Benim için Myrkorvin'de kalmak ister misin?"

Salon o kadar sessizleşti ki iğne atsan yere düşmez. Wylan kürsünün önündeki yerini aldı, uzun kırmızı pelerini arkasından akıyordu. Ari'nin elini tekrar sıkıp başımı sallıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Ari'yi tanıma şansı için burada kalırdım. Rutinimi bozmak için bir şans. Daha yirmi üç yaşındayken, sonsuza kadar katlanmam gereken bir hayattan nasıl şimdiden sıkılabilirim?

"Bana gösterebileceğin daha çok yer olduğunu biliyorum. Keşke burada kalabilsem ve hepsini görebilsem." Son bir kez sıkarak elini bırakıyorum ve yüzümü sahneye dönüyorum.

Etrafımdaki tüm elfler de dönüştü. Birkaç tanesi

eşleştirildi. Kardeşimin yakışıklılığı elinden alındıktan sonra bu akşam ne yaptığını merak ediyorum. Eğer övünmeye devam ederse, en azından evde beni bekleyen birkaç altın izim olacak.

Boş boş, kralı düşünüyorum. Bu gece birini bulmuş muydu yoksa krallığının güvenliğini bu kadar riske atması boşuna mıydı? Belki de babam haklıydı, bu sadece gösteriş içindi. Türümüzden yeterince insanın Myrkorvin'in ve orada yaşayan kara elflerin de bizim gibi olduğunu görmesi umuduyla. Eğer bir şey varsa, bu bizi bir kez daha yakınlaştırmaya itti.

Serbest büyü bu kadar bol olmayınca, geri dönüp güçlerimin ne kadar az şey yapabildiğini görmek zor olacak.

"Yüz Yüze Gecesi'ne katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Birazdan maskelerinizi çıkarmanızı isteyeceğim. Bazılarınız geceyi kiminle geçirdiğinizi öğrenince şok olabilir." Yanımdaki Ari'ye bakıyorum ve gülümsüyorum. Nedense o gülümsememe karşılık vermiyor, sadece önüne bakmaya devam ediyor. Bunu gergin olmasına bağlıyorum ve dikkatimi tekrar ön tarafa veriyorum.

"Kral Arkain, bu gecenin her iki türümüze de aramızda hala bazı ortak noktalar olduğunu göstermede uzun bir yol kat edeceğini umuyor. Eğer birlikte dans edebilir ve gülebilirsek, ilişkimiz yeniden kurulabilir." Wylan kalabalığa son bir kez daha bakar, gözleri bir şeye takılır ama onu hemen görmezden gelir. "Artık maskelerinizi çıkarabilirsiniz."

Derin bir nefes alarak uzanıyorum ve maskenin görünmez dudağını hissediyorum. Biraz güç gerektiriyor ama onu kaldırıyorum ve

yere düşüyor. Gerçek boyuma geri döndüm. Uzun saçlarımın sırtımda gıdıklandığını hissedebiliyorum. Gossamer elbisem bir kez daha bacaklarımdan aşağı akıyor.

Etrafımda aydınlık elfler ve karanlık elfler var. Birkaçı az önce kiminle kol kola olduklarını görünce afallamış görünüyor. Sütunlar boyunca öpüşürken gördüğüm elf çifti, güney bölgelerimizden birinden gelen iki hafif elf. Birbirlerine gülümsüyorlar ve öpüşüyorlar.

Ne kadar tatlı.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, tüm dans beni yakaladığında bir esnemeyle geriniyorum. Burnuma son bir metalik koku çarpıyor ve işte o zaman oluyor. Dişi bir kara elf şok olmuş bir ifadeyle bana doğru dönüyor ve soluk soluğa işaret ediyor.

Görünmez olma sürem kısa sürdü. Doğrusunu söylemek gerekirse daha önce hiç böyle bir tepkiyle karşılaşmamıştım, hatta ailemle birlikte kraliyet alayına ilk girdiğimde bile. Bu şekilde davranan tek kişi o değil. Salondaki herkes dönüp bana bakıyor. Hafif elfler bile, ki bunu çok tuhaf buluyorum.

Eminim beni görmeye alışmışlardır.

Ta ki nefes nefese kaldıklarının ben değil, arkamdaki figür olduğunu fark edene kadar. Ari. Onun nesi böyle bir tepki yarattı? İçimde bir öfke oluşuyor. Dış görünüş söz konusu olduğunda ışık elflerinin acımasız olabileceğini biliyorum ama Ari benim arkadaşım ve onun bu iğrenç dehşetle karşılanması...

Ama yüzlerindeki dehşet değil. İğrenme de değil. Şaşkınlık mı? Sanki gördüklerine inanamıyorlarmış gibi.

Salondaki herkes döndü, kürsüdeki Wylan bile gözlerini arkamdaki Ari'ye dikti.

Yavaşça dönüyorum, Ari kim olduğumu anladığında hâlâ arkadaş olmak isteyeceğini umuyorum. Prenses Elvie de sıradan bir elf olan El kadar onun dostluğunu istiyordur.

"Ari, neden herkes bize bakıyor..." Sözümü kesmeden önce başlıyorum.

Ari artık arkamda değil. Orada olduğuna dair hiçbir iz yok ama kulağımın arkasına sıkıştırılmış çiçeği hâlâ hissedebiliyorum.

Arkadaşımın daha önce durduğu yerde şimdi iri bir figür var. İri yarı. Benden bir buçuk metre daha uzun. Siyah deri zırhı, dalgalanan kasları ve geniş omuzları üzerinde gergin duruyor. Göğüs zırhındaki süslemeler Wylan'inkinin iki katı ve kırmızı pelerini iki kat daha uzun, arkasından kıpkırmızı bir perde halinde dökülüyor.

Etrafımızdaki mum ışığından sadece teninin koyu grisi görünüyor. Durduğum yerden boynundaki ince, kabarık yara izlerini seçebiliyorum. Sadece birkaçı yüzünü süslüyor. Tüm belimi kaplayacakmış gibi görünen iri ellerinde de az sayıda yara izi ve nasır var. Kuzguni siyah saçlarının altında çarpıcı hatlara sahip bir yüz ve güçlü bir çene oturuyor. Yanan, kırmızı alevlerden gözler bana bakıyor. Beni tamamen tüketiyor, zar zor nefes alabiliyorum.

Bu benden önce gelen bir savaşçı.
Gördüğüm en korkunç ve güzel şey.

Ağzım aniden kurudu. Konuşmak, arkadaşımın nereye gittiğini sormak için ağzımı açıyorum ama o zaman fark ediyorum. Bu ilkel yabancının en yıkıcı kısmı.

Alnında duran sivri siyah ta.

Myrkorvin'in sivri siyah tacı. Kara Elf Kralı Arkain'in.

"Kralım," diye gürlüyor Wylan arkamdan. Odadaki pek çok kişinin soğukkanlılığını geri kazandığını, aydınlık ve karanlık elflerin reveransa geçtiğini fark ediyorum. Dizlerim kilitlendi ve ona gözümü kırpıştırarak bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Görünüşe göre Myrkorvin'e bir hediye vermiş ve bir gelin seçmişsiniz."

Buz damarlarımı donduruyor. Hayır. Olamaz. Çok dikkatliydim. Ve Ari, beni kandıramazdı, değil mi? Hiçbir iyilik görmedim ve hiçbir pazarlığa girmedim.

Ama bunu düşünürken bile ne olduğunu anlıyorum. Elim ağzımın üzerine geliyor ve kralın gözlerinden bir şey geçiyor. Ne olduğunu anlayamayacağım kadar kısa ama bir an için utanç olduğuna yemin edebilirim. Kürsüye doğru bakarken gözleri sertleşiyor.

"yle görünüyor ki," diyor Kral Arkain, bedenime ılık bir bal gibi akan sesiyle. Bu gerçekleşiyor olamaz. Ailem. Annem. Babam. Kardeşim. Hepsi ne düşünecek? Ne diyecekler?

Dizlerim titriyor ve görüşüm kararıyor. Beni tüketmeden önce gördüğüm son şey Arkain'in bir lanetle üzerime atılması ve zırhının soğuk derisini elbisemin ince kumaşında hissetmem.

ONUNCU BÖLÜM

ARKAIN

DÜŞÜNÜLDÜĞÜNDE, BÜTÜN BU OLAY biraz daha sorunsuz ilerleyebilirdi.

Siyasi açıdan avantajlı bir evlilikle güç kazanmak yerine beni ilk gördüğü anda bayılan bir gelin adayım var. Tek kızlarının şifacılarımdan birine götürüldüğünü duyunca çok endişelenen bir Lysan kraliyet ailesi. Myrkorvin'in müstakbel kraliçesini kontrol edeceklerini öğrendiklerinde inanamaz hale geldiler.

Garren'dan daha fazla değil. Pislik herif. Muhafızlar hepimizi özel toplantı odama getirdiği anda beni boğmaya çalışacağını düşündüğüm kişi. Denemesini görmek isterdim. Korkaklığının bedelini ödemek için bir şans elde etmek. Müstakbel kayınvalidesine lanet olsun.

Prenses Elveena şu anda yan odada kalıyor. Onun bayılmasıyla benim burada ailesiyle birlikte olmam arasında o kadar çok şey oldu ki, onu kollarımda tuttuğum gerçeğini idrak etmeye bile fırsatım olmadı. Minicik bir şey. Kıvrak, küçük kıvrımları ve narin yüz hatları var. Kollarımda kesinlikle hiçbir ağırlığı yoktu ve şifacılar gelip onu götürdüğünde bir hırıltıyı bastırmak zorunda kaldım.

Bu da benim incelememeyi tercih ettiğim bir konu.

yakından. Ya da bu gece onu kolayca bulabilmem için maskesine efsunladığım mavi tonun bile ihtiyacım olmayan bir şey olduğu gerçeği. Saf içgüdülerim beni kalenin dışına çıkan prensesi bulmaya yöneltti.

Bu nedenle, bunu özgür büyüden ve İlk Tanrılardan planımın aldatıcı olsa da gerekli olduğuna dair bir işaret olarak alıyorum ve bu onların bunu kutsama yoludur. Ya da ben öyle umuyorum.

Lysan'ın kral ve kraliçesi birbirine zıt figürler çiziyor. Kraliçe Mirella'nın yüzü kızınıninkine çok benziyor. Ama Elveena'nın şakacı olduğu yerde, Mirella korunaklıdır. Kraliyet maskesi yerinde. Orvian'ınki de öyle. Küçük oğulları Briar oturmuş, tuniğindeki gevşek bir ipi kurcalıyor. Elveena'nın gelinim olacağı haberini aldıklarından beri tek kelime etmedi. Dürüst olmak gerekirse, kraliyet ailesinden kimse pek bir şey söylemedi.

Köşede öfkeyle kaynayan Garren hariç. Arkadaşı bile ne yapacağından emin değil gibi görünüyor. Duvara yaslanmaktan, oturmaya ve ayakta durmaya geçiyorlar. Sessizliğin onları rahatsız ettiğini biliyorum ve doğrusu bunu bozan ben olmalıydım. Wylen, ben Lysan kraliyet ailesiyle konuşmadan önce benimle konuşmak istemişti ama ben Elveena'nın iyi olduğundan emin olmak için çok meşguldüm.

Diplomaside her zaman benden daha iyiydi ve şimdi keşke onu dinlemek için zaman ayırsaydım diyorum.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Kral Orvian sessizce konuşur. "Kızım için mi? Senin için mi? Krallıklarımız için?"

"Gece'nin kuralları basittir," derken buluyorum kendimi. Sesim kendi kulaklarıma bile keskin geliyor. "Kızınız katıldı. O seçildi ve pazarlık yapıldı.

O benim karım ve Myrkorvin'in kraliçesi olacak. Özgür büyü bunu diledi."

"Bedava büyü mü?" Garren mizah yapmadan gülüyor. "Ya da senin iğrenç numaralarından biri. Bu belli ki bizi buraya getirmek için yaptığınız iğrenç bir oyun. Bize ne istediğini söyle ve kız kardeşimi bize geri ver, biz de yolumuza gidelim."

Altın rengi gözleri sert. Gururlu bir prensin yüzü şimdi alaycı bir ifadeye bürünmüş. İçimde bir hırıltı gevşedi. Ona dişlerimi gösteriyorum ve o da geri çekiliyor. O günü hatırladığımı biliyorum. Kendimi kontrol etmezsem neler yapabileceğimi.

"Benimle nasıl konuştuğunuza dikkat edin, prens. Bana vermiyorsun emirleri."

"Garren," diyor Kral Orvian, "eğer kralla saygı çerçevesinde konuşamazsan bu odalardan çıkarılacaksın. Taşkınlıklarının kız kardeşine zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Katılmasında ısrar eden sendin baba. Kıymetli Elvie'ni buraya kurbanlık bir kuzu olarak gönderdin! O yüzden bu duruma düşmemiz senin suçunken bana onu güvende tutmam konusunda ders verme."

"Garren," diyor Kraliçe Mirella, kocasının yanında durmak için ayağa kalkarak. Sesi yumuşak ama içindeki uyarıdan hiç şüphe yok. "Bir daha konuşursan seni görevden aldırırım."

Garren yutkunuyor ve arkadaşı onu beşinci kez boşalttığı sandalyeye geri götürüyor. Ailesi tarafından ne kadar çabuk gözden çıkarıldığını görünce sırtıyıyorum. Sahip olduğu gücün sadece onlar izin verirse ona ait olduğunu.

Benimki gibi mutlak değil. Bu da sırtışıma derinleştiriyor.

yüzü morun rahatsız edici bir tonuna dönüşür.

"Kral Arkain, kraldan krala yalvarıyorum, kızımın aranızdaki bu pazarlığı bozun. Eğer istediğin bir ittifaksa, senindir. Ama lütfen onu burada tutmayın, o bir çocuktan fazlası değil. Onu burada tutmanın nelere yol açacağını biliyorsun.

."

"Müttefiklik sözünüz benim için pek bir anlam ifade etmiyorsa beni bağışlayın Kral Orvian. Size güvenebileceğini düşünen son kara elf kralını hatırlıyorum." Kör parmakları sandalyenin koyu renkli tahtasına saplanan Garren'a ters ters baktım. "Prenses benim gelinim olarak seçildi. Katılan herhangi biri de olabilirdi ama büyü beni ona doğru itti. Tanrıların kararına nasıl karşı çıkabiliriz ki?"

"Peki kızımı hile yoluyla değil de tamamen şans eseri bulduğunuza nasıl inanacağız?" Mirella soruyor. Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Çok zeki biri.

"Bana yalancı mı diyorsunuz kraliçe?"

"Ben sadece biricik kızımın zorla evlendirilmek üzere olduğu erkeğin dürüst biri olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Her iyi annenin yapacağı gibi."

Zorla. Bu yüzümü gerginleştiriyor. Beni böyle görüyorlar. Bizi hep böyle gördüler. Doğudaki orklar gibi geceleri kızları çalan canavarlar. Değerli kızlarını küçük düşürecek bir canavar. Ne düşünürlerse düşünsünler, ben öyle bir canavar değilim.

Ona zarar vermem. Prensesi her şeyden çok merak ediyorum. Ailesiyle ilgilenirken şimdilik rafa kaldıracığım bir his.

"Kızınız burada güvende olacak. O benim olacak ve Myrkorvin vatandaşlarının ona saygı duymaktan başka seçeneği olmayacak. Yaratıkların da ondan korkmaktan ya da gazabımı göze almaktan başka seçenekleri yok."

Benim. Bu kelime içime işliyor ve varlığıma yerleşiyor içimde yaşayan. Elveena benim olacak.

"Ne istiyorsunuz?" Kral Orvian tersledi. Sonunda, babamın her zaman saklamakta en iyisi olduğunu söylediği pençelerini gösterdi. "Ne istiyorsan alabilirsin. Sadece lütfen kızımı burada tutmayın. Bu her ne olursa, her ne düzenlediysen. Buna bir son verin. O böyle bir yer için yaratılmamış. Bunu sen de biliyorsun, ben de. O daha çok genç ve siz onu hayatının geri kalanında sevgisiz bir birlikteliğe mahkum edeceksiniz."

Mirella başını kocasına doğru çevirir, yüzünde şok ifadesi vardır. İkinci oğul bile şaşkınlıkla babasına bakıyor. Kral Orvian'a gülümsemem tamamen dişlerden ibaret.

"Kızını buraya sen getirdin. Onun sonsuz mutsuzluğu için suçlanacak biri varsa o da sensin."

Kral Orvian'ın kraliyet maskesi kayıyor ve öfkeli bir erkekle yüz yüze geliyorum. Kalçasındaki kılıcı almaya gidiyor ve ben de ayağa fırlıyorum. Değerli bir rakiple dövüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Biz iki kral, mirasımızın bu şekilde mi devam etmesini istediğimize karar verirken birkaç gergin an yaşanıyor. Kral Orvian ölü bir kral ve ben de bir kral katili.

Ancak onlar yaklaşan savaşımızla ilgili hikâyeler yazamadan, odaların ağır ahşap kapısı itilerek açılır. Elveena uyandı.

Annesi soluk soluğa onun yanına koşar. Orvian elini kılıcından çeker ve hızla karısının peşinden gider.

"Elvie, dinleniyor olmalısın. Etrafta dolaşman için çok erken," diyor Mirella kızının başının her tarafını yoklayarak. Artık tacı çıkarılmış ve örgüleri alınmış olduğu için gümüş rengi saçlarının tamamı etrafında uçuşuyor. Yüzünden biraz uzakta kıvrılmış, solgun görünüyor ama pembe rengi yavaş yavaş geri dönüyor.

Nedense bunu görmek beni mutlu ediyor.

Garren sandalyesinden kalkar ve kız kardeşine doğru ilerler.

O yaklaşırken Elveena ona bir bakış atar.

"Bu kadar yeter. Arkain az önce babamı öldürmeye çalıştı, burada kalmayacağız. Elveena, gidelim." Elini kızın üst koluna dolamaya çalışırken bir hırıltı daha çıkardım.

Aynı anda Elveena dönüyor, adamın uzattığı eli ısıtıyor ve kendi bakışıyla onu kısıtıyor. O vahşi küçük bir şey. Sadece bu bile dudaklarımı kaldırıp bir gülümsemeye dönüştürmeye yetiyor ve gurur göğsümü ısıtıyor.

"Kimse kimseyi öldürmeyecek," diyor Elveena. Sesi yumuşak, kulaklarımı hafifçe okşuyor. "Kral Arkain'le yalnız konuşmak istiyorum."

Benim adım, onun ağzından çıkan gerçek adım dizlerimin bükülmesi için yeterli. Daha sonra sikimi okşarken ağzından çıkan sesi düşüneceğim, kokusunu hatırlayacağım ve boşalırken adımı söylediğini hayal edeceğim.

Tekrar ve tekrar. Arkain, Arkain, Arkain.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki ne dediğini neredeyse fark etmiyorum. Yalnız, benimle yalnız kalmak istiyor. Elveena'nın gümüş gözleri babasınıninkilere dikilmiş, sanki aralarında sessiz kelimeler geçiyormuş gibi. Garren tartışmaya hazır görünüyor ama Kral Orvian başını sallıyor.

"Onlara odayı vereceğiz." Teker teker dışarı çıkıyorlar. Çok geçmeden odada sadece ben ve Elveena kaldık. Hâlâ ailesinin az önce çıktığı kapıya bakıyor. İnce omuzları titremeye başlıyor ve ağladığını düşünerek kalbim sıkışıyor.

Onu rahatlatmak için hareket ediyorum ama ne diyebilirim ki? Zaten teselli etme konusunda hiç iyi değildim. Bu durumda onun gözyaşlarının sebebi benim, ne için özür dileyebilirim ki? Seni kandırdığım için mi? Seni tuttuğum için mi? Birkaç iyi yerleştirilmiş yalanla evliliğinizi kazandığım için mi?

Sanırım bunların hepsi özür dilemek için iyi şeyler olurdu. için.

Neredeyse ben de yapacaktım ama sonra bana döndü. O değil

Ağlamıyor ama gülüyor. Ve duramıyor. Omuzları titremeye devam ederken başını geriye atıyor ve hayatımda duyduğum en güzel kahkahayı atıyor. Gözlerimin içine bakıyor ve ben ne yapacağımı şaşıyorum.

Ben de katılayım mı? Ona bu kadar komik olanın ne olduğunu sorayım mı? Bayılmasının kafasına içten bir hasar verip vermediğini görmek için şifacıyı çağırayım mı?

Elveena narin elini yüzüne götürüyor ve masanın yanındaki sandalyelerden birine çökmeden önce gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı siliyor. Uzun bacakları önünde dimdik dururken, elbisesinin kenarları

çıplak ayaklarını üst uyluklarına kadar ortaya çıkarıyordu.

Gözlerimi kaçırmak ve kalçalarını bir daha düşünmemeye çalışmak zorundayım. Sertleşen sikimi görmesin ya da koklamasın diye. Beni eskiden olduğum kansız savaşçıdan daha iyi biri haline getirmedi.

"Söylemeliyim ki," diyor, "daha önce de kendimi zor durumlara sokmuştum. Ama bu seferki." Bir nefes veriyor ve tekrar gülüyor. "Bu seferki en kötüsü olmalı."

"Yapışkan bir durum bunu ifade etmenin güzel bir yolu sanırım." Kendimi tokatlamak istiyorum. Kadınlarla konuşmakta hiçbir zaman çok iyi olmadım ama söyleyebileceğim onca şey arasında ona söylemeyi seçtiğim ilk cümle bu oldu. Ona güven vermeliydim. Ona karşı nazik olacağımı ve onu mutlu etmenin bir yolunu bulacağımı söylemeliydim.

Ama bunu söyleyemem. Basit gerçek şu ki, krallığımı güvende tutmak için ihtiyacım olan ittifakı sağlamak için hayatının geri kalanını sefil bir şekilde geçirebilir.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, o gümüş gözlerini tekrar bana çeviriyor.

"Neden ben?"

Omuz silkiyorum. Bu akşamı düzenlemek için ne kadar uğraştığımı bilmesine gerek yok. "Bu özgür büyüünün iradesidir. Sana lütfumu bahşettim ve sen de kabul ettin. Bu kadar basit."

"Sahte bahanelerle kabul ettim." Ona gülümsüyorum ama bunun hoş bir gülümseme olduğunu sanmıyorum çünkü bana soluk bir kaş kaldırıyor.

"Myrkorvin topraklarında kimseye güvenmemen gerektiğini bilmeliydin. Kara elfler hilebazdır. Yoksa ailen

sizi türümüz hakkında bu kadar cahil mi bırakayım?"

Bununla alay ediyor ve kollarını kavuşturuyor. Bu hareket bana ya da sertleşen sikime yardımcı olmuyor, çünkü bu hareket göğüslerini yukarı kaldırıyor, meme uçları elbisesinin yakasına tehlikeli bir şekilde yakın görünüyor.

"Senin türün hakkında düşündüğünden daha çok şey biliyorum. Ve bana hakaret etme." diye homurdanıyor. "Bu gece buradaki onca insan arasından özgür büyüün sana bir gelin seçtiğine ve bu gelinin de düşman krallığının prensesi olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Büyüyle bile kim olduğumu tam olarak bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Benim küçük elfim çok akıllı. "Tanrılar gizemli yollarla çalışır."

"Siktir git," diye tersliyor ve gözlerini deviriyor. Benden bir kahkaha kaçıyor. Gerçek bir kahkaha. Ses paslı, çünkü en son ne zaman bir şeyin beni gerçekten eğlendirdiğini tam olarak kestiremiyorum. Onun gibi değil.

"Eğer büyüye rağmen kim olduğumu bildiğini itiraf etmeyeceksen, en azından neden Ari gibi davrandığını söyleyebilir misin?" Cevabımı bekliyor ama vermeyeceğim. Bu özel numara henüz onunla paylaşmaya hazır olmadığım bir şey. Ya da belki hiçbir zaman.

"Henüz bu cevaba hazır değilsiniz. Ama sana biraz gerçeği söyleyeceğim. Bu gece sen olduğunu biliyordum, bu gecenin hiçbir versiyonunda benim gelinim olmadan ayrılamazdın."

"Büyüleyici."

"Denerim."

"Tekrar sormak zorundayım, neden ben? Babam olsaydı

Eğer istersen sana bir ittifak verebilirim. Halkımı atalarının topraklarından kopardınız. Siz bizden daha güçlüsünüz, o halde neden bu kadar zahmete girdiniz? Bu sadece beni gelin olarak güvence altına almak için olamaz." Bana tatlı tatlı gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Güzelliğimin tüm diyarlarda ilan edildiğini biliyorum ama bunun yüzyıllardır ayrı olan iki krallığı ilgilendiren bir hile düzenlemek için yeterli olmadığını bilecek kadar alçakgönüllüyüm."

Yine haklı ama ona henüz gerçeği söyleyemiyorum.

"Kendinize yeterince kredi vermiyorsunuz, Prenses Elveena. Erkekler ve erkekler sana sahip olmak için birbirlerini öldürürler, bundan hiç şüphem yok." Bana yine gözlerini deviriyor ama yanaklarının renklendiğini fark ediyorum.

İşte o zaman benden bir kez bile geri çekilmediğini fark ettim. Ailesi bunu maskelemek için iyi bir iş çıkarmıştı. Garren, daha az öyle, onu son gördüğümünden beri bendeki değişikliklerden ben bile habersiz değilim. Savaş hepimizi değiştirdi ve ben de bir istisna değilim. Benden öğreniyor olmalı.

Ama gözlerinde kalan şey bu değil. Merak var ama korku yok. Bu küçük mucize için tanrılara şükrediyorum.

"Bana Elvie deyin. Dersleri sırasında uyuyakaldıktan sonra hocalarımdan biri olmadığı sürece kimse bana Elveena demez."

"Elvie." Başımı sallıyorum, isminin tadı ballı bir şaraptan daha tatlı geliyor.

"Buradan nereye gideceğiz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen evlenmeye hazır olana kadar Lysan'a geri mi döneceğim? Evlendikten sonra burada mı kalacağım? Eve

geri mi döneceğim?"

İçime bir panik ateşi düştü. Belki de o

ama o çoktan gitmeyi düşnyor. Sahiplenme duygusu ggsmde kök salıyor. Babamın eski sözleri kulağında çınlıyor. Bir şeyin gitmesine izin vermek, onu sonsuza dek kaybetmektir.

Bunun için benden nefret etse bile ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Buraya gel, Elvie." Kaşlarını çatarak zarif bir şekilde sandalyeden kalkıyor ve önümde durmaya geliyor. Farklılıklarımıza bir kez daha hayret ediyorum. Ben ondan ne kadar büyüğüm. Ona karşı dikkatli olmayı unutmamalıyım. Elimi uzatıyorum ve o da sıcak avucunu elime koyuyor.

Onun çıplak teninin benimkine değmesi neredeyse bir delikanlı gibi pantolonumun içine boşalmam için yeterli. Bir şekilde kendimi tutmayı başarıyorum. Pençeli parmaklarım ipeksi saçlarını okşarken ballı kokusu burnumu gıdıklıyor. Daha önce oraya koyduğm çiçek canlılığını koruyor.

Elimde tutarak, gücümü ona aktarıyorum. Onunki bahar esintisi gibi hafif ve berrakken, benimki bir kış gecesi gibi karanlık ve soğuk. Çiçek, ince siyah bir banda dönüşmeden önce sessizce parlıyor. Birleşen avuçlarımızdan aşağı kayışını ve narin bileklerinden birine bir engerek yılanı gibi sarılışını izlerken Elvie'nin nefesi kesiliyor.

"Bu bizim anlaşmamız, Elvie. Özgür büyüğün ve İlk Tanrıların iradesiyle. Yüz Yüze Gecesi'nde bu birliktelik sağlandı. Bugünden itibaren son gününe kadar Myrkorvin topraklarında kalacaksın."

Bana ihtiyatla bakıyor ama olan oldu.

Ona dokunmaya devam edebilmek için her şeyimi verirdim ama bu gece yaptıklarımın ve az önce yaptıklarımın sonra... Onun sıcak avucunu avucumun içinde tutarken hissettiğim zevki hak etmiyorum. Elini

bıraktığımda gözlerimi ondan ayırmak zorunda kalıyorum.

dikkatli bakışlar. Gözlerindeki o güvensizliği hak ettim; ondan daha kötüsünü de hak ettim.

Elvie benden bir adım geri çekiliyor ve bileğini tutarak bandına bakıyor. Solgun teniyle kontrastı kafirce görünüyor. Bu bir amaca hizmet ediyor ve zamanla o da edecek. Bunu şimdi anlaması en iyisi.

"Herhangi bir nedenle Myrkorvin'den ayrılmaya çalışırsan bu bilezik seni doğruca bana geri getirecek." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Lysan'a geri dönmeyeceksin. Asla."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ELVIE

GÜNEŞ ufukta doğuyor ve Myrkorvin'in karanlık topraklarını ılık ışık huzmeleriyle yıkıyor.

Sabahın parlak ışığında, aydınlık ve karanlık elfler başları öne eğik bir şekilde saraydan dışarı çıkarken, bazıları hâlâ dün gecenin sersemliği içinde, diğerleri ise ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Görünüşe göre dün gece nispeten sakin geçmiş. Ve bu sabah geride kalan tek elf de benim.

Blackfire Kalesi'nin taş basamaklarında durup ailemin kraliyet arabamıza binişini izlerken bile, serbest bırakılmam için yaptıkları son yakarışlar kulaklarımda çınlıyor.

"Kral Arkain, onu eve götürmemize izin verin. Buna hiç gerek yok," diye yalvarmıştı babam. Bileğimdeki siyah banda bir bakışı onu susturmuş, yüzü bembeyaz kesilmişti. Annem gözlerinde akmayan yaşlarla sessiz kalmıştı.

Yapılabilecek başka bir şey yoktu, bu yüzden bu sabah yola çıkmadan önce onlara sıkıca sarılmıştım. Babam bana ne kadar üzgün olduğunu defalarca söyledi. Garren bile Sybil'i alıp arabaya gitmeden önce bana sarılmıştı.

Briar'dan ayrılırken, onun tüm esprilerden yoksun, eğlenen gözlerini ilk kez görüyordum.

"Yirmi sekiz."

Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Gece boyunca yirmi sekiz kadınla yattım. Üçüyle aynı anda. Skeven bunun için altın puanını üç katına çıkarmalı." Kendini durduruyor. "Sana olan borcunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Gülümsemem sulu. "Benim için güvende tut."

Başını sallıyor ve başımın üzerinden müstakbel kocama bakıyor. Dişlerini sıkarak bana doğru fısıldadı.

"Belki de kendi sikimle bu kadar meşgul olmasaydım burada kapana kısılmış olmazdın. Babamın bana söylediği gibi sana göz kulak olsaydım belki-"

"Briar," diye susturuyorum onu. "Olan oldu. Olabilecekler üzerinde durmanın bir anlamı yok."

"Ama korkmuyor musun?" Briar soruyor. "Dişiler neyse de, Elvie. Ama erkekler, dün gece ben oradayken duyduğum şeyler..." Sözüünü kesiyor.

"Onlar bizim gibi değiller, Elvie. Arkain gibi bir erkeğin evlilik yatağında nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Bunu hiç düşündünüz mü? Onlardan biriyle evli olmanın ne demek olduğunu."

"Elbette, bunu düşündüm, Briar." İçimi çektim. Ailemin inandığı kadar saf değilim. Elbette bir kara elfle, hem de kralla evlenmek, evliliğimizi tamamlamak anlamına gelecekti. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamış olsaydım belki biraz daha endişeli olabilirdim ama nedense bundan korkmuyorum.

Arkain'den korkmuyorum.

Huysuz ve mesafeli olmasına rağmen, zalim olduğuna dair hiçbir belirti vermemiştir. Tüm aldatma ve

esasen kaçıрма olayı. Tüm bunların bir nedeni olduğunu biliyorum ve bunun ne olduğunu bulmaya kararlıyım.

"Gördüğüm kadarıyla Briar, iki seçeneğim var. Bilinmeyenden korkmak ve hayatımı sonsuza kadar kulesinde kilitli bir dişi olarak yaşamak. Ya da bunu kabullenmek. Bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmak." Gülüyorum. "Sonu gelmeyen ağıtlarla kendimi sıkmamayı tercih ederim. Ayrıca, hiç değilse kral ilginç bir koca olur."

Briar homurdanıyor ve daha fazlasını söylemek istediğini görebiliyorum.

Bunun atladığım bir kısmı var. Çok yakından incelemek istemediğim bir şey. Kral Arkain'in elimi tuttuğu o son gece, hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum. Kalçalarımın arasındaki sızı henüz geçmedi bile.

Geçmişteki sevgililerim eğleneliydi ama kısa süreliydi. Hiçbiri dikkatimi boşalmam için gereken süreden daha uzun tutmadı. Çok tahmin edilebilir, beni memnun etmek için çok hevesli oldular. Arkain benden başka her yere bakıyor. Yine de gözlerinde sakladığı bir şey olduğunu görebiliyorum.

Ve eğer sonsuza dek burada kapana kısılacaksam, bu bakışın ne anlama geldiğini keşfetmek için bolca zamanım olacak.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, kralı sırtımda hissediyorum. Sanki buzdan parmakları omurgamdan aşağı süzülüyor. Briar önümde sertleşiyor. Kardeşim savaşı değildir ve Arkain'in yarısı kadardır. Beni korumaya çalışacakmış gibi görünmesi çok tatlı. Arkain birkaç dakika içinde boynunu kırabilir ama bana karşı sert görünmesi takdire şayan.

Arkain, "Vedalaşma zamanı geçti," diyor. Arkain'in

Sesinin sert tınısı beni ürpertiyor. "Köprü sadece bir saat daha açık kalacak. Türünüzü karşıya geçirin."

Briar ağzını açıyor ama kolunu tutarak onu susturuyorum.

"Skeven'den aldığım altın işaretlerimi hatırla." Briar gülümsüyor ve yanağımı öpmek için eğiliyor.

"Kendine iyi bak, sevgili kardeşim."

Merdivenlerden dönüyor, sabah güneşi altın rengi saçlarını aydınlatıyor. İçeri girmeden önce ailemizin süslü arabasına doğru ilerleyişini izliyorum. Kapı yumuşak bir gümbürtüyle kapanıyor ve arnavut kaldırımli yoldan aşağı yuvarlanışını sessizce izliyorum. Beyaz Lysan aygırlarının üzerindeki sancak beylerimiz arabayı koruyor. Altın kuyruklarının sonuncusu da uzakta bir leke gibi görünene kadar yerimden kıpırdamadan duruyorum.

Boynumdan aşağı damlayan ıslaklığı hissedene kadar ağladığımı fark etmiyorum.

Dönüp Arkain'le yüzleşiyorum. İçindeki ateşle parlayan kırmızı gözleriyle bana bakıyor. Beni korkutmalı. Alnındaki yara izleri onun bir şiddet adamı olduğunu gösteriyor. Kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, parmaklarının ucundaki koyu renkli pençeler zırhının yumuşak derisini kazıyor. Uzun siyah saçlarının arasından sivri kulaklar çıkıyor.

Kendimi uzanıp parmağımla o kulakların izini sürebilmeyi dilerken buluyorum. Dilimle.

Kendimi silkeleyerek bu düşünceleri unutuyorum. İhtiyacım olan son şey onun uyarılmışlığımın kokusunu alması. Burun deliklerinin alevlenmesini izlerken, fark edildiğimi düşünüyorum ama o sadece dönüp büyük bir el sallıyor.

"Beni takip edin, size kaleyi gezdireyim."

İtaat etmekten başka çarem olmadığı için elbisemin eteğini kaldırıp onu içeri kadar takip ediyorum. Gün ışığında saray o kadar da uğursuz görünmüyor. Aksine, biraz... hüzünlü hissettiriyor. Evim, Solys Kalesi, hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Bu kadar karanlık da değildi. Evimizde Lysan güneşinin sıcak altın ışınlarını içeri alan tavan pencerelerimiz vardı. Burada kapıların koyu renkli ahşapları ve duvarların siyah taşları bana bir mağarada yürüyormuşum gibi hissettiriyor.

Sessizlik boğucu.

Eve döndüğümde asla kendime ait bir an bulamazdım. Her zaman mutfağa ya da uçsuz bucaksız bahçelere bakmak için koşuşturan hizmetkârlar vardı. Oysa şimdi Arkain'in peşinden giderken nefes alış verişlerimi duyabiliyorum. Dün gece dışarıda izlediğim pelüş kırmızı halının sesi kısılmış. Salonda asılı olan portreler eğri büğrü ve toz içinde. Bu şato hizmetkârları görevlerinde ciddi şekilde eksikler.

Üzerlerine Myrkorvin arması kazınmış bir dizi büyük meşe kapıdan daha geçiyoruz. Bir kadehin arkasında çapraz duran iki kılıç. Her odadan geçerken nemli toprağın kalıcı kokusu var. Sanki çorak salonlarda hava bile durgunlaşmış gibi. Taht odasına doğru itildiğimde etrafımı değerlendirmek için fazla zamanım olmuyor.

Odayı dolduran parti müdavimleri olmadığı için şimdi daha da kavernöz görünüyor. Sadece kaleyle aynı siyah taştan yapılmış taş sütunları olan büyük bir salon. Üzerlerinde aynı Myrkorvin mührü olan sancaklar asılı ve girişimizden gelen esintiyle hafifçe dalgalanıyor. Yüzlerce

Odayı aydınlatmak için mumlar yakılır. Güneş doğsa bile, evdeki güneşle aynı sıcaklığı yaymıyor. O kadar parlak da görünmüyor. Burada nasıl bir sihir işliyorsa, iki ülke arasındaki farkın sadece türlerimizden ibaret olmadığını anlamaya başlıyorum.

Mum ışığının sıcak parıltısında Kral Arkain'in tahtını görmek daha kolay.

Kara elflerin savaşçı bir ırk olduğuna şüphe yok. Tahtı, sivri açılarla kesilmiş siyah metalden dövülmüştür. Tahtın içine kükreyen bir ateş gibi parlaması için her boyutta yakut gömülmüştür.

Önünde duruyoruz.

"Burası benim taht odam." Tanrım, biraz daha sert olsaydı ikiye ayrılacaktı.

"Bunu görebiliyorum."

Homurdanıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Kraliçe için taht yok mu?" Ben soruyorum, o da bana bakıyor. "Ne kadar ilkel."

"Kraliçeler her zaman kralın yanında yer almıştır."

Kürsüye doğru yürümeden önce bir an için bunu düşündüm.

"Bir taht istiyorum. Uzun süre ayakta durmaktan nefret ediyorum."

Yakut rengi gözleri büyüyerek
sıçırıyor. "Taht mı istiyorsun?"

"Ben de öyle dedim." Parmağımı tahtın üzerinde gezdiriyorum. Kırık cam kadar keskin, yakutlar dokunulduğunda soğuk.

"Hayır. Bu bir gelenek değil."

"Hafif elf bir gelin almak geleneksel değildir." Ona bakıyorum.

omzumun üzerinden. "Siz uymak istediği kuralları işine geldiği gibi seçip uygulayan bir kral mısınız?"

"Evet." Cevabı sertti. Buna hafifçe gülüyorum.

"Benim için ne kadar harika."

"İn oradan aşağı," diye homurdandı. "Kendine zarar vereceksin."

"Eğer böyle devam edersen, sürekli dırdır edersen, evliliğimiz bir sonsuzluktan daha uzun sürecektir."

"-ow!" Parmağım tahtın köşesine takılıyor. Parmak ucumdan kıpkırmızı kan akıyor. Acıyı dindirmek için ağzıma çekiyorum ve Arkain'in yüzündeki kendinden memnun sırıtışı görmeye hazır bir şekilde arkama dönüyorum.

Neredeyse yüzümü onun kocaman göğsüne çarpacağımı hiç tahmin etmemiştim. Nasıl bu kadar hızlı hareket etti? Gri yüzü soldu ve kırmızı gözleri vahşileşti.

"Yaralandın mı? Sana kendini yaralayacağını söylemiştim!" Bana ters ters baktı. Elimle onu savuşturuyorum. Parmağımı ağzımdan çıkarıp, derim dikilirken elimi sallıyorum. Parmaklarımı ona doğru oynatarak sırıtıyorum.

"Sakin olun, kralım. Gördünüz mü? Yıpranmak için daha kötü değil."

Bana dik dik bakıyor ve başını sallayarak beni kolumun üstünden kavırıyor. Tutuşu sert olsa da nazikti. Kalbim hızla atarken midemde yine o tuhaf his belirliyor. Bu kadar güçlü olduğu belli olan birinin beni camdan yapılmışım gibi tutmasında baş döndürücü bir şey var. Başımın çenesinin altına bile ulaşmadığından bahsetmiyorum bile.

Karnımdaki tuhaf his vücudumda daha aşağılara iniyor gibi görünüyor. Ne kadar garip.

"Gel. Sana kendini daha fazla yaralamayacağın odanı göstereyim."

Bir çift büyük meşe kapının önünde durmadan önce uzun bir koridorda sessizce yürüyoruz.

"Bunlar kraliçenin odaları. Hizmetçiler sizinle ilgilenecek." Kaşlarımı kaldırıp büyük meşe kapılara bakıyorum. Onun yanından geçerken, binanın bu kanadındaki tek kapılar bunlar gibi görünüyor. Ne kadar tuhaf.

"Nerede uyuyorsun?" Sorum üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Kuzey kanadında."

"Ve evlendiğimizde aynı odayı paylaşacağız, değil mi?"

"Hayır," diyor açıkça.

"Hayır mı?"

"Hayır. Bu bir gelenek."

"Annemle babam hep aynı odayı paylaştı," diye karşı çıkıyorum.

"Benimkiler çiftleştiler ve birbirlerine çok aşık oldular ama yine de kendi odalarını tuttular. Ayrıca," diye ısırdı, "eminim benden uzakta zaman geçirmek hoşuna gidecektir. Bir canavar seni gelini olarak kabul etti, sonsuza dek her gece onunla kalmanı isteyecek kadar zalim değil."

Ne için ağzımı açacağım? İnkâr etmek için mi? Ona kendine canavar dememesini söyle.

Söyleyeceklerim, dün geceki beyaz saçlı kara elfin köşeyi dönmesiyle son buluyor. Beni görünce gözleri kısıldı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan cenaze elbisemi giymeye hazırlanıyor olurdum. Arkain'in önünde eğiliyor, beyaz saçları süslü siyah zırhının üzerinden öne doğru dökülüyor.

"Majesteleri, gözcülerimizden gelen bir haber var.

Doğu. Konu acildir."

Arkain'in ağzı sert bir çizgiye oturuyor ve pençelerini avuçlarının içine kıvırdığını görüyorum. Doğu mu? Doğuda neler oluyor? Sonra kafama dank ediyor. Orklar. Yine mi kıpırdanıyorlar? Neredeyse soracaktım ama Arkain tepinerek uzaklaşmaya başladı. Birkaç metre uzaklaşınca duraklıyor ve bana dönmeden sesleniyor.

"Bu akşam benim özel odamda yemek yiyeceğiz. Hizmetçilerim sizi alacak."

Ve bir anda salonda yalnız kaldım. Şato o kadar sessiz ki kendi nefes alış verişlerimi duyabiliyorum. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için devasa kapıları iterek açıyorum ve hayal edilebilecek en iç karartıcı manzarayla karşılaşıyorum.

Kara elflerin gecenin vahşi yaratıkları olmakla gurur duyduklarını biliyorum, ama bu kırmızı ve siyah renk düzeni gülünç olmaya başladı. Oda geniş ama boş. Büyük bir yatak, siyah çarşaf ve yorganla duvara yaslanmış. Güneş ışığını içeri alan geniş bir pencere var, koyu ahşap bir makyaj masası ve köşedeki siyah taş küveti aydınlatıyor.

Yan tarafta bir kraliyet gardırobu var. Buradan bile farklı giysileri görebiliyorum. Hepsi aynı koyu siyah renkte. Birkaç tanesinde kan kırmızısı dikişler var ama kara elfler sadece küçük bir renk paletinden alışveriş yapıyor gibi görünüyor.

İç çekerek yatağa uzandım. Yeterince rahat. Garip bir nedenden ötürü kendimi bir mezarda yaşıyormuş gibi hissediyorum. Burada hiç kişisel eşya yok. Resim ya da portre yok. Sanki son kraliçenin tüm izleri silinmiş ve geriye yaşam alanının kabuğu kalmış gibi.

Bu alanı benim yapmak için bir şeyler yapmalıyım.

burada kalacağım.

Aklıma bir fikir geldi.

Kendimi daha iyi hissettiğim tek bir yer var ve Arkain akşam yemeğine kadar odamda kalmamı talep etmedi. Gardıropta asılı duran siyah pelerini bulup üzerime geçiriyorum ve sessiz adımlarla odadan çıkıyorum. Koridorda bir yığın tabak taşıyan bir hizmetçi var. Bana merakla bakıyor ama bir şey söylemiyor. Saçlarını topuz yaparak yüzünden geriye doğru çekmiş. Kırmızı gözlerinin birinden bir yara izi geçiyor.

Dün geceki anılarımı kullanarak koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Bana bakan ama sonra gözlerini kaçırarak birkaç gardiyanın daha yanından geçiyorum. Belki de uğraşmaya değmeyeceğimi düşünüyorlar. Eğer vahşi bir canavar tarafından yakalanıp yenirsem, o zaman öyle olsun.

Bu düşünce beni ürpertiyor ama dün gece çıktığım kapıdan çıkana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Güneş artık tamamen doğmuş durumda ve ben çıplak ayaklarla taş patikadan aşağıya doğru ilerliyorum. Ayak parmaklarım serin taşların üzerinde kıvrılıyor, ta ki kendimi morsalkımlarla kaplı kemerin altından geçerken bulana kadar.

Arkain'in dün gece oynadığı pek çok oyun vardı ama bu bahçenin onlardan biri olmadığını bilmek beni mutlu ediyor. Aslında gündüz daha da büyülü hissettiriyor. Dün gece açan çiçekler dikkat çekerken, bugün güneşin altında her tür bitki var.

Sarmaşık bitkileri ve siyah sarmaşıklar bahçenin duvarlarını sarıyor. Düşen dallara takılmamaya dikkat ederek söğüde doğru ilerliyorum. Gün ışığında dinleniyor gibi görünüyor. Ay dolunay olduğunda parlamaya hazır olmaları için dallarını şarj ediyor.

Tam üssünden kır çiçekleri toplamak üzereydim ki bir ses duydum.

"Saçmalık! Bunca ay sonra bir parti vermek zorunda kaldı ve şimdi onlara bak! Onları yeniden büyütmem aylar sürecekt!"

Köşeyi dönerken gözlerimi kısıyorum ve burada kimin olduğunu görüyorum. Orada, ağacın dibinde çömelmiş, kıvrımlı bir figür var.

Koyu renk güllerle aynı tonda çılgınca kıvrılmış saçlar deri bir bantla geriye doğru toplanmış. Toprağı kazarken yanlarına bağlanmış sayısız çanta ve şişe var. Soluk teni kirle kaplanmış ve çilli burnuna da kir bulaşmış.

Bir tutam eflatun saç yüzünün önüne düşüyor ve hızla kulağının arkasına sıkıştırıyor. Yuvarlak olan. Ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalıyor, sonra yerini gülümsemeye bırakıyor.

"Bir insan!" diye bağırdım. Önümdeki figür çılgınlık atıyor ve içine toprak koyduğu cam şişeyi düşürüyor. Ayağa fırlarken yuvarlak yanakları saçlarıyla aynı tona dönüşüyor.

"Bana sinsice yaklaşma!" Bana bir parmağını sallıyor ve ben sıırtmaya devam ediyorum. "Yemin ederim tüm elfler yaka ve zille doğmalı. Bu kadar sessiz hareket etmeniz hiç doğal değil. Sanki tanrılar sizi sadece beni korkutmak için yaratmış gibi."

"Dişilerimiz için çan yakalı bebekler doğurmak ne kadar tatsız."

"Harika," diye başını sallıyor pembe saçlı insan. "Bu şaka yapmayı seviyor."

"Özür dilerim, benim türümün diğer üyeleri

eğlenceli." Gülümsüyorum. "Benim adım-"

"Prenses Elveena, Lysan'dan. Arkain'in Gece'den aldığı gelin. Biliyorum. Şato bu haberle çalkalanıyor."

"Uğultu mu? Bu kale bir mezarlıktan daha sessiz." Pembe saçlı insan gülüyor.

"Evet, Kral Arkain kalenin ana bölümünü sessiz tutuyor. Bu yüzden personelin çoğu batı kanadında kalıyor."

"Doğru," diyorum. "Peki ya sen?"

Pembe saçlı insan tekrar kızarır ve en iyi reverans denemesini yapar.

"Kaethe, kraliyet simyacısı. Özür dilerim, genelde laboratuvarıma bağlı kaldığım için elf soylularıyla selamlaşma adabım biraz paslanmış olabilir." Yutkundu. "Majesteleri."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum.

"Endişelenme ve bana Elvie de." "O zaman bana Kae de. Zaten bunu tercih ederim."

Gülümsüyorum ve ona bakıyorum. Benden yarım ayak daha kısa. Keten pantolonu ve dökümlü gömleğinin içinde yumuşak kıvrımları ve çilli teni var. Kae benim yaşlarımda olmalı. Ama mavi gözlerinde onu daha yaşlı gösteren bir bilgi var.

"Peki bir insanın Myrkorvin'de ne işi var? İnsanların burada yaşamasına izin verilmediğini sanıyordum?"

"Bunu sana kim söyledi?" Kae soruyor.

"Lysan'da bize öğretilen budur."

"Burada bir sürü insan var. Burada kaldığınız sürece onları göreceğinizden eminim."

"Peki sen nasıl Kral'ın kraliyet simyacısı oldun?"

Arkain?" Kae donakalır ve yüz hatlarından bir şey geçer.

"Bu uzun bir hikaye. Korkarım oldukça sıkıcı." Başımı sallıyorum ve ne zaman bir şeye burnumu sokmamam gerektiğini biliyorum.

"O zaman belki bana toprakta ne yaptığını anlatabilirsin?" Mavi gözleri sanki yeni hatırlamış gibi açılıyor ve tekrar dizlerinin üzerine çöküp kısa, küt parmaklarıyla söğüdün dibindeki toprağı kazmaya başlıyor.

"Dün geceki partide biri ciğer kurdu bitkilerimi ezmenin komik olduğunu düşünmüş olmalı. Bu şeylerin büyümesi aylar sürdü. Üzerinde çalıştığım bir panzehir için onlara ihtiyacım vardı ve bu beni birkaç ay geriye götürdü." Solmuş yeşil yaprakları bana doğru tutuyor. Gerçekten de söğüdün dibine yakın tüm bitkiler ayak altında ezilmiş gibi görünüyor.

Elimi ağzıma kapattım. Dansımız sırasında bunu benim ve Ari'nin yapmış olması oldukça mümkün.

Bunu düzeltmeliyim.

"Dur, sana yardım edeyim." Serbest büyü içimden geçiyor ve metal havayı kokluyor. Ciğer kurdu bitkileri tekrar bir araya gelirken Kae nefesini içine çekiyor. Yapraklar yeniden doluyor ve bir kez daha dolgunlaşıyor. Derin zümrüt rengi gölgeleri eski haline dönüyor ve yeni olgun ciğer solucanları da topraktan filizleniyor.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor kuşkuyla.

"Bu benim sihrim. Bitkilerle aram iyidir. Myrkorvin'de aynı şeyi yapabilecek biri var mıdır?"

"Hiç görmedim. Bu tür bir büyü kara elfler tarafından kullanılmaz." Yüzündeki sevinç, tedirginliğe kadar açık

mavi gözleri bulutlanır. Yüzü ciddileşiyor ve temkinli bir hal alıyor. "Bana yardım etmenin karşılığında ne istiyorsun?"

Kafam karıştı ve sonra fark ettim. Kara elflerle çevrili bir insan olarak yardım için pazarlık yapmaya alışkın. Anlaşmaya ve takasa. Tüm iyi niyetli davranışlar, bir tür hileyi yerine getirmek için sadece bir araç.

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Işık elfleri hile yapmaz." Bunun üzerine gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Ama iyiliğimin karşılığını ödemek istiyorsan benim için yapabileceğin bir şey var."

"Ne?" diye soruyor.

"Bana kaleyi gezdirebilir misin? Korkarım Arkain pek de hevesli bir tur rehberi sayılmazdı." Kae bunun üzerine kıkırdıyor ve kirli avuçlarını pantolonuna sürterek ayağa kalkıyor.

"Şimdi hayal edebiliyorum. Gelin, size bu kalenin neler sunabileceğini göstereyim."

İkimiz dönüp kaleye doğru yola koyuluyoruz. Myrkorvin hakkında söylenebilecek çok şey var ama pembe saçlı yol arkadaşşıma baktığımda kesin olan bir şey var. Buradaki hayat kesinlikle sıkıcı olmayacak.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ELVIE

KAETHE beni kalenin hiç görmediğim bir bölümüne götürdü.

Taht odası ve kraliçenin odaları aynı kasvetli siyah taştan yapılmışken, kalenin bu kanadı açıkça yeni bir eklentidir. Taş soluk gri renkte ve mekânı aydınlatan açık hava pencereleri var.

Yanan odunların ve nemli toprağın kokusu
Hava.

Ayrıca burada daha fazla insan var. İnsanlar ve karanlık elfler gibi.

Kıvırcık saçlarını keskin yüzünden geriye doğru çekmiş bir insan kadın yanımdan geçiyor. Mavi ve morun farklı tonlarındaki boyalar bronz tenini kaplıyor. Beyaz önlüğü de aynı renklerle kaplı. Biz geçerken Kae'ye gülümsüyor.

"Günaydın Kaethe, Fredric fırınların hazır olduğunu söyledi." "Teşekkür ederim Breena. Bu Prenses Elvie, Kral Arkain'in

Gelin adayı." Kız ayaklarına bakıyor ve tıpkı Kae gibi reverans yapmaya çalışıyor. Burada yaşayan insanların çoğunun elflerle pek temas etmediğini düşünmeye başlıyorum.

"Majesteleri," diye fısıldıyor. Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Lütfen, sadece, Elvie." Önlüğünü başımla işaret ediyorum. "Sen bir

Ressam mı?"

"Evet, ama henüz ustalaşmadım."

"Mütevazı davranıyor," diyor Kaethe. "En muhteşem manzaraları yaratıyor. Sanki onlara gerçekten bakıyormuşsunuz ve sadece bir tuval üzerindeki boya değilmişsiniz gibi hissettiriyor."

"Ama portre çalışmalarım daha iyi olabilir. Senin resmini yapmama ne zaman izin vereceksin, Kae? Sürekli erteliyorsun." Brenna ellerini kalçalarına koyuyor. Kae başını eğip başka tarafa bakıyor.

"Biliyorsun, gerçekten ilgilenmiyorum-"

"Saçmalama, sen mükemmel olursun! Tıpkı Cheval'in modellerinden birine benziyorsun. Çalışmalarını okuyorum ve kadın formunu tasvir edişi rakipsiz."

"Kim?" Kae'nin sorusu karşısında Brenna'nın ağzı açık kalıyor ve ben usulca kıkırdıyorum.

"O haklı. Cheval seni ele geçirmek için adam öldürür," diyorum. "O bir sanat ustası."

"Cheval'i tanıyor musun?" Brenna hayretle söylüyor.

Başımı salladım. "Bir keresinde birkaç modeliyle birlikte Lysan'daki saraya gelmişti. Yaptığı resimlere bakınca büyüdü olanın biz değil de o olduğunu sanırdınız."

"Onunla tanışmayı çok isterim. Sadece bir kez."

"Belki ayarlayabiliriz. Nasıl olsa bana bir iyilik borcu var." Bu anıya gülümsüyorum.

"Gerçekten mi? Tanrım, bu harika olurdu," diye iç geçiriyor Brenna. "Artık buraya hiç ziyaretçi gelmiyor."

"Neden?" diye sordum.

"Kral Arkain'den beri-"

"Brenna," diye araya giriyor Kae. "Gitmeliyiz." İki kişi

Breena bana gülümseyip başını sallamadan önce insanlar bir tür bakışmayı paylaşıyor.

"Elbette. Görüşürüz, Elvie."

Onun gitmesiyle Kae beni koridorda ilerletmeye devam ediyor ve bir çift ahşap kapıdan geçiyoruz. Kapıların ardında daha önce hiç görmediğim bir şey var. Arka tarafta kükreyen bir ateş. Her şekil ve boyuttaki tüpler devasa çalışma masasının tamamını kaplıyor. Her çeşit bitki ve iksir şişeleri. Bitkiler ve iksirler içeren kavanozlar. Daha önce adını bile duymadığım yaratıklar.

Yarasaların kanatları. Kunduz arısı kafatasları. Cücelerin parmak kemikleri. Güney sirenlerinin pulları. Kavanoz kavanoz tuhaflik üstüne tuhaflik içeriyor. Bunların yarısının Lysan'da bulundurulmasının yasadışı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Deri ciltli kitaplar her yerde. Farklı türden yaratıkların diyagramlarıyla dolu sayfalar. Grimoire'lar sonsuz yaşam, gerçek aşk ve bunların arasındaki her şey için mükemmel iksirlerin nasıl yapılacağına dair farklı listelerle dolu.

"Burası neresi?" diye sordum.

Kae etrafına bakıp kızarıyor ve ellerini gömleğinin önünde sıkıyor.

"Burası benim laboratuvarım. Bu halde olduğu için üzgünüm, burayı temizlemem gerekiyordu."

"Bu harika, Kae."

Onu da kastediyorum. Lysan'daki kraliyet simyacımız esas olarak seramızla ilgileniyor. Güney bölgemizi daha verimli hale getirmek için ürün çıktılarımızı nasıl en üst düzeye çıkarabiliriz. Bu büyü ve bilimin gerçek bir birleşimidir.

"Simya çalışmaya ne zaman başladın?" diye sordum. Kae

kitaplarından birini karıştırırken yanıma geliyor. Kafatası Körfezi'ndeki yılanbalıklarının zehrinin, zehirli bir kunduz engereği ısırığının neden olduğu ateşi düşürmek için nasıl kullanılabileceğine dair bir rehber.

"Myrkorvin'e on iki yaşlarındayken geldim. Gelecek vaat ettiğimi düşünen ve kraliyet akademisine gitmem için bana sponsor olan yaşlı bir simyacının yanına girmeyi başardım. Kral Arkain beni orada buldu." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Biraz asiydim, elf profesörlerimin bile dokunmadığı malzemeler kullanıyordum. Sanırım bu durum kralın bana verdiği görev için mükemmel olduğumu düşünmesine neden oldu."

"Ne görevi?" Ben soruyorum. Kae yutkunuyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor.

"Hiçbir şey söylememeliydim," diye mırıldanıyor. Ona değerlendirici bir bakış attım ve o da iç geçirdi. "Ama sanırım kraliçe olacaksan sana söylememde bir sakınca yok. Gel."

Kaethe beni kükreyen ateşlerden birine doğru yönlendiriyor. Çeşitli bitkilerin yerleştirildiği daha fazla cam tüp var.

"Kral beni bir panzehir yaratmakla görevlendirdi. ork dişi okları."

Burnumu kıvırıyorum. "Orklar kendi dişlerini ok ucu olarak mı kullanıyor?"

Kaethe başını sallar. "Hayır, onlara sadece böyle diyorlar. Sadece Kırıkkemik Dağları'nda açan çiçeklerden yapılan bir zehre batırılmış oklar. Yüzde yüz ölümcüldür. Kendinize bir tane batırmanız bile birkaç dakika içinde ölmeniz anlamına gelir." Kae iç çekiyor. "Orkların bunlara karşı doğal bir bağışıklığı var ama eminim ki

çoğaltabileceğimiz bir şey. Ya da en azından zehri ölümcül olmayacak kadar etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulabiliriz."

Bir an sessiz kaldım, söylediklerini düşündüm. "Bu seni görevlendirmek için oldukça iyi bir görev. Bu okların kral için önemi nedir?"

Kaethe bir an için bunu düşünüyor ve bana söylemeyeceğini düşünüyorum, ama beni şaşırtıyor ve söylüyor.

"Kral Arkain'in babasını bir orkun diş oku öldürdü. Zehir o kadar acı verici ve hızlı etki ediyor ki ölümü dileyeceksin. Kral Arkain hiçbir elfin aynı kadere kurban gitmemesi için yemin etti." Duraksıyor. "Ve eğer orklar tekrar savaşmak isterse, onları yenmek için hazırlıklı olmalıyız."

"Bunun olma ihtimali var mı?" Ben soruyorum ama Kae sadece omuz silkiyor ve önündeki tüplere geri dönüyor.

Ciğer kurdunun parlak yeşil yapraklarından birini alıp taş bir kâsede ezerek ince bir macun haline getiriyor. İnce bir tabakayı cam tüplerden birine yayarak içine çürümüş et kokan kaynar, koyu kahverengi bir sıvı döküyor. Karışım kabarcıklar çıkarıyor ve çatırdıyor.

"Hepimizde az miktarda zehir var, bu yüzden ancak bu kadar çok kez mükemmelleştirmeye çalışabilirim..." Cam kabın içine en küçük miktarda siyah yapışkan maddeyi damlatırken susuyor. Sıvı bir saniyeliğine tıslıyor ve parlayan beyaz bir ışıkla titreşiyor.

Siyah tamamen yayılmadan önce karışımı aşındırın ve beheri tamamen geri çevirin.

"Siktir," diye küfrediyor Kae ve sonra ağzını kapatıyor. "Üzgünüm, bu her seferinde oluyor. Ne zaman çözdüğümü düşünsem, bu oluyor. Zehir çok güçlü, daha önce hiç

böyle bir şey görmedim."

Elimi omzuna koydum ve gülümsedim.

"Başaracaksın, sadece devam etmelisin." Başını sallıyor ve köşede gözüne bir şey takılınca gülümsüyor.

Diğer çalışma masalarından birine doğru yürüyüp yeşil deri ciltli bir kitap çıkardı. Bayan Grisella'nın Yeni Başlayanlar İçin Botanik kitabı. Ne kadar şirin. Kae kafasını kaldırına kadar sayfaları karıştırıyor.

"Bitkilerle aran bu kadar iyi olduğuna göre, az kalan bazı bitkileri yeniden yetiştirmeme yardım eder misin?" Bana soruyor. "Moonbourne'daki pazara geri dönmemiz biraz zaman alacak ve benim de tehlikeli derecede otum azaldı."

"Çok isterim."

Sabah ve öğleden sonramızın geri kalanı böyle geçiyor. Kae bana bir bitki getiriyor ve ben de sihrimi kullanarak onun yeniden büyümesine ve yeni çiçekler açmasına yardımcı oluyorum. Tekrar tekrar. Lysan'dayken bu kadar büyü kullanmak büyük baş ağrılarına ve yorgunluğa neden olurdu. Burada, özgürce akan büyü'nün zenginliğiyle, bitkilerin büyümesini sağlamak için neredeyse hiç düşünmem gerekiyor.

Alnımdan ter damlamaya başlayana ve iki silahlı saray muhafızı laboratuvara girene kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmiyorum.

Yanlarında iki dişi kara elf var. Koyu renk saçları sıkı topuzlar halinde geriye çekilmiş. Pençeli eller sessiz siyah elbiselerinin önünde kenetlenmiş. Eğiliyorlar ve soldaki daha uzun boylu olan konuşuyor, beyaz dişleri her kelimedede parlıyor.

"Majesteleri, sizi almaya geldik ve

Kralla akşam yemeği için."

Başımı salladım ve terli avuçlarımı pelerinime sildim. Kae'ye dönerek gülümsüyorum.

"Bugün çok eğlendim, teşekkür ederim."

"Ben de öyle," diyor Kae, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Masaya bakıyorum ve neredeyse boş olan kavanozlardan birini elime alıyorum.

"Yarın geri geleceğim ve daha fazla zambak yapabiliriz. vadisi."

"İyi bir plana benziyor. Yarın görüşürüz."

Başımı sallıyorum ve iki kara elf dışisini laboratuvardan çıkarken takip ediyorum. Görünüşe göre Myrkorvin'deki ilk tam günüm iyi geçti. İlk arkadaşımı edinmiş olabilirim ama kraliçenin odasına yaklaştığım her adımda içimdeki huzursuzluk artıyor.

Bir arkadaş edinmek çok kolaydı. Şimdi aynı şeyi müstakbel kocamla yapıp yapamayacağımı görmeliyim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARKAIN

Hayatta olduğum DÖRT YÜZYIL BOYUNCA, hiç bu kadar dayanılmaz derecede garip bir akşam yemeğine katılmamıştım.

Benim özel yemek odamda oturuyoruz. Yirmi kişilik bir masa ve iki ucunda sadece biz oturuyoruz. Oturduğum yerden onun dalgın dalgın ikinci yemeğini seçtiğini görebiliyorum.

Bazı yeni askerlerle öğleden sonra yaptığım eğitimden sonra, her bir yemek için açlıktan ölüyordum. Tabak tabak haşlanmış ve ızgara etleri mideye indiriyorum. Elvie çok küçük olduğu için, bu devasa porsiyonların ona fazla geldiğinden şüpheleniyorum, bu yüzden tabağını dalgınca karıştırıyor.

Buraya ilk girdiğinden beri sessizlik içinde oturuyorduk. Yapmacık bir selamlaymayla hemen yerimize oturtulduk ve ilk yemek servis edildi. Bu neredeyse bir saat önceydi ve geçen her saniyede sanki biri kafatasımın etrafına iki elini yerleştirip sıkıyormuş gibi hissediyorum. Gariplik bu akşam yemeğindeki üçüncü misafirimiz oldu.

Sonsuzluğu birlikte böyle mi geçireceğiz? Rahatsız edici bir sessizlik içinde mi?

Şimdi tabağına bakarak onu izliyorum. Uzun gümüş rengi saçları dökülmüş, bir tutamı yüzünden geriye doğru toplanmış ve boynunun zarif eğimini gösteriyor. Üzerindeki elbise

iğrenç. Myrkorvin siyahı yüzünün rengini solduruyor ve onu hastalıklı gösteriyor.

"Bu elbise iğrenç görünüyor," diyorum ve hemen çenemi kapatıyorum. Benim neyim var böyle? Neden böyle bir şey söyledim ki? Elvie kafasını kaldırıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor.

"Bir saatlik sessizlik ve bunu bozacak kadar önemli gördüğün düşünce bu mu?" Alay ediyor. Sözlerimi geri almaya çalışıyorum ama çatalını bana doğru sallıyor. "Buradaki gardıropta siyahtan başka renk yok. Bunu kraliyet terzilerine sor."

Başımı sallıyorum ve güveç kaseme dönüp yumuşak sığır eti parçalarından birini mideye indiriyorum. Baharatlar güçlü, tam da tercih ettiğim gibi. Doyurucu bir yemek. Dürüst olmak gerekirse, Elvie Myrkorvin kışına dayanacaksa bu tür yemekleri yemeye alışması gerekecek. Onu kendim beslemek zorunda kalsam bile.

Bunu düşünmek sikimin pantolonumun içinde acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oluyor. Pembe dudakları aralanırken ben... Öksürüp kafamı temizliyorum. Bu düşüncelerin burada işi yok.

"Senin sohbet etme yöntemin beni ne kadar çirkin bulduğunu söylemek olduğuna göre," diye başlıyor.

"Çirkin olduğunu söylemedim," diye araya giriyorum ama gözlerini bana deviriyor.

"Belki de daha tarafsız bir sohbeta geçmeliyiz. Bugün biriyle tanıştım." Bu ilgimi çekti. Muhafızlarım bana öğleden sonrayı laboratuvarıda geçirdiğini söylediler, bu yüzden sadece Kaethe olduğunu varsayabilirim. Tabii genç simyacılardan biri değilse.

Hepsi erkek değil mi? Kaşığım elimde gıcırıyor

Metalin büküldüğünü hissediyorum. İçimdeki canavar çenesini kırıyor, ağzından köpükler saçıyor ve başka hiçbir erkeğin ona yaklaşmaması için onu sahiplenmemizi istiyor. O bizim.

"Kim?" ısrarak söyledim.

"Kaethe. Bazı bitkilerini yeniden yetiştirmesine yardım ettim." "Sadece Kaethe mi?" Öfkem yatışmaya başlamışken söylüyorum.

Elvie çatalını çevirerek, "Evet, çok güzel," diyor. "Ve Breena adında bir ressam." Canavarım bunun üzerine sakinleşiyor ve göğsümde tekrar kıvrılıyor. Artık ona çok yaklaşan erkeklerden kan talep etmiyor.

"Nasıl oluyor da Myrkorvin'de insanlar var?"

"Neden olmasın ki?" Ben soruyorum.

"Çünkü burası onlar için tehlikeli."

"Lysan'da size bunu mu öğretiyorlar? Biz kara elflerin spor olsun diye insanların kanını içtiğimizi mi?" Hizmetçiler bir sonraki yemeği getirmek için gelmeden önce cevap verme fırsatı bulamıyor. Kızarmış bir kuş ve yanında süt ve tereyağıyla ezilmiş patates. Ağzım sulanıyor ve Elvie bir iniltiyle elini kapatıyor.

"Bir sorun mu var? Myrkorvin yemeklerimiz sizin standartlarınızı geçemiyor mu?" Bu beni kızdırdı. Ne de olsa o bir hafif elf. Tüm güzelliğine rağmen o da türünün geri kalanı gibi kendini beğenmiş. Öyle olmak zorunda.

"Sorun o değil. Ben et yemem."

"Ne?" Bu beni şok etti. "Bu yüzden mi bu kadar küçüksün?"

"Hayır." Gülüyor ve bu harika bir ses. "Çoğu ışık elfi çeşitli hayvanlara dönüşebildikleri için bunu yapmazlar. Biz meyve ve sebzelerle beslenmeyi tercih ederiz, bu bizim

yaşamı tüm biçimleriyle korumak istemenin doğasıdır."

"Bir hayvana dönüşebilir misin?" Gerçekten merak ederek soruyorum ama o başını sallıyor.

"Gençken bir keresinde çok yaklaştım. Kraliyet martılarımızdan birine dönüşmeye çalıştım. Beni eski halime döndürmek için üç yetenekli saray sihirbazımız gerekti. Bir hafta boyunca tüylerimden öksürdüm." Başımı salladım ve tabağıma döndüm. Belki de personeli çağırıp onun için başka bir şeyler hazırlamalarını istemeliyim.

"Dönüşmekten bahsetmişken, kullandığınız tek form Ari mi yoksa başka formlar da var mı?"

Bu beni kısa kesiyor.

"Başka formlar da kullanabilirim." Detaylandırmamı bekliyor ama ben detaylandırmıyorum ve o da sandalyesinde ofluyor.

"Hâlâ anlamıyorum. Neden tamamen sahte bir insan yarattın? Sen bir kralsın, ben bir prensesim. Benimle basitçe konuşup bu ittifakı sağlayabilirdin. Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

"Ari gerçek bana sandığından daha yakın," diyorum sözümü geri alamadan ve onu bu yeni soru dizisinden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Bu nasıl olabilir?" diye soruyor ama ben onu duymazdan geliyorum. Kadınlarla konuşmak hiçbir zaman güçlü yanımdı olmadı.

Her türlü konuşmayı gerçekten.

"Ayrıca, senin de güzel bir şekilde ifade ettiğin gibi sadece 'seninle konuşmuş' olamam. Krallıklarımız yüzyıllardır ayrı. Baban, bu sabah söylediklerine rağmen, sana yüz adım bile yaklaşmama izin vermezdi. Evlenme teklif etsem bile beni duymak şöyle dursun."

"Bunu bilemezsin."

"Ama ben biliyorum. Kral Orvian değerli kızını bir canavar krala vermektense krallığının yakılmasını tercih eder. Ve bu ittifaka ihtiyacım vardı," diyorum.

"Neden? Bana hâlâ nedenini söylemiyorsun."

"Ne fark eder ki?" Bağıríyorum ve o irkiliyor, ben de anında pişman oluyorum. Elbette kafası karıştı ama ona söyleyemem. Henüz söyleyemem. Belki de hiçbir zaman. "Sen Yüz Yüze Gecesi sırasında seçildin. Baban senden Lysan'daki evinde kalmanı talep edebilirdi ama bunun bir hakaret olacağını biliyordu. Seni getirmek zorunda kalacağını biliyordum ve seçildiğinden emin olmak için yapmam gerekeni yaptım. Buna hile, zalimce bir numara ya da ne dersiniz deyin. Ama bil ki yine olsa yine yaparım. Krallığımı güvende tutmak için bunu yüz kere yaparım."

"Ve ben bu bedeli ödemek zorunda bırakıldım çünkü Birini mi? Bir arkadaş bulduğumu sandığım için mi? Ari senin için kim? Kim o?" diye soruyor.

"Bunu duymaya hazır değilsin," diyorum.

"Şunu söylemeyi kes," diye bağıríyor. "Herkesin bana çocukmuşum gibi davranmasından bıktım usandım. Karın olmam için beni sen seçtin. Sonsuza dek burada sıkışıp kaldım. Seni ve bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum. Kendimi bulduğum bu yolu anlamlandırmaya çalışıyorum."

"Bir canavarın canavarca davranmak için bir nedene ihtiyacı yoktur."

"Aman Tanrım," diye haykırıyor. "Yine mi bu? Seninle ilgili en korkunç şey şu anda nasıl davrandığın."

"Benim hakkımda ya da gerçekten ne olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

gibi."

"O zaman anlamama yardım et. Tüm bunları neden sırf beni burada tutmak için düzenlediğini söyle." Gümüş gözleri bana yalvarıyor ama yüzüm ciddiyetini koruyor.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

"Yaptığım şeyleri neden yaptığımı bilmene gerek yok."

Sandalyesinden öyle hızlı kalkıyor ki, arkasından yere çarpıyor. İki avucunu kâsenin iki yanına koyarak kör dişlerini bana doğru uzatıyor. Gümüş gözleri bana bakarken soğuk çelik gibi.

"Seninle her konuşmamız böyle geçecekse birbirimizden uzak dursak daha iyi. Aramızda bir tür barış tesis etmek için yaptığım her girişime karşı bu kadar inatçı olacaksan, o zaman siktir olup gidebilirsin."

"Kimse benimle böyle konuşamaz," diyorum. Saygısızlığı beni ona kızdırmalı ama daha da meraklandığımı fark ediyorum. Onun neredeyse iki katı olmama rağmen gözlerinde hiç korku yok. Neredeyse dört yüz yıldır kimsenin cesaret edemediği bir şekilde bana meydan okuyor.

"Evet, eğer yapmadıysan, herkes kendini beğenmiş bir pislik tarafından kandırılıp evlendirilmiyor." Gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor. Kapılar açılır ve hizmetçiler başka bir yemekle içeri girer. Onları yakından inceler.

"Kral akşam yemeğinin geri kalanını yalnız yiyecek. Lütfen bana kraliçenin odasına hiç kalbi atmamış bir şey getirin. Kral verimli akşam yemeği sohbetleri yapmayı öğrenene kadar ben yemek yiyeceğim."

yalnız."

O bir sürpriz. Ondan önce karşılaştığım ışık elfleri kendini beğenmiş, züppelikte o kadar ileri gitmişlerdi ki nefes alabilmeleri bile mucizeydi.

Elvie öyle biri değil. O vahşi, benim küçük elfim.

Uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissediyorum. Utanç. O beni tanımaya çalışıyor ve ben onu engelliyorum. Korku beni yönetiyor ve bu izin veremeyeceğim bir şey. Ona kalmasını söylemeye başlıyorum ama o çoktan kapının eşiğine doğru ilerlemiş.

Elvie omzunun üzerinden bakıyor ve bana sırtıyor. Ne yaptığını soramadan kumaşın yırtılma sesini duyuyorum ve siyah elbisesinin hafif bedeninden aşağı kayarak ayaklarının dibinde birikmesini şaşkınlıkla izliyorum. Üzerinde beyaz bir elbiseden başka bir şey yoktu, şeffaf kumaşın altından kıcının kıvrımları görünüyordu.

Yüzyıllar süren savaş eğitimim sayesinde bu görüşten tek başıma gelmiyorum.

Pençelerim ahşap masaya saplanıyor ve parçalanan ahşabın çatırtısını duyuyorum. Yumuşak bir kahkaha atarak dönüyor ve bana sesleniyor.

"Lysan'a geri dönen kıyafetlerimi gönderin. Myrkorvin siyahı içinde daha fazla korkunç görünmeyi reddediyorum."

O uzaklaşırken pençeli bir elimi yüzüme sürüyorum, kıcı her sallanan adımda beni baştan çıkarıyor. Bana ne yaptığını biliyor olmalı. Göğsümde bir kükreme kopuyor ve yemek tabağımı odanın öbür ucuna gönderip kapıya çarparak parçalanıyor.

Prenses Elveena benim ölümüm olabilir. Ya da daha kötüsü.

İçimdeki canavarı ortaya çıkara c a k tek şey.

Eğer böyle bir şey olursa, onu kafesine geri dönmeye zorlayacak gücüm olacağını sanmıyorum.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELVIE

O felaket yemeğın üzerinden bir hafta geçti.

Rahat bir rutine alıştım. Uyanıyorum ve ilginç meyvelerden oluşan bir kahvaltı yaptıktan sonra bana teslim edilen önlüklerimden birini giyip laboratuarda Kae'ye katılıyorum. Orada ona her türlü deneyde ve koleksiyonundaki çok sayıda bitkinin kataloglanmasında yardımcı oluyorum.

Bazı günler kale arazisinde dolaşıyoruz. Bana kraliyet kütüphanesini gösterdi ve akşamları pişmiş kök sebzelerden oluşan yemeğimi yedikten sonra aşağı inip yüksek yığınlar arasında okuyacak bir kitap buluyorum. Bazı günler Kaethe ve ben güneşin doğuşundan batışına kadar bahçede vakit geçiriyoruz. Toprağı yenilemeye ve panzehiri için ihtiyaç duyduğu yeni bitkileri bulmaya yardım ediyoruz.

Bugün dışarıda, taş ocaklarından birinin yanındayız. Kaethe kesmekte olduğu ve kale duvarlarının kenarlarından birinde yetişen sarmaşığın iyileştirici özelliklerini sıralıyor.

"Bunlar özellikle mideyi rahatlatmak için iyi ve Roselyn hamile kaldığından beri neredeyse hiçbir şeyi tutamıyor. Bunu ona vereceğim ve sonra belki-"

Metal şangırtılarıyla sesi kesilir. Belirgin bir şekilde erkek homurtuları ve iniltileri havayı kesiyor. Bu sesleri duymayalı ne kadar oldu?

Son zamanlarda ne kadar tatminsiz hissettiğimi anlatamam. Bu sesleri duymak istediğim son kişiyi o ilk akşam yemeğinden beri ne gördüm ne de haber aldım. Belli ki benden kaçıyor.

Taş ocağından patikaya doğru devam ediyoruz ve erkeklerin kavga sesleri daha da yükseliyor. Arkain'in en azından bunun için beni aramamış olması bana ilginç geliyor. Canavar olduğuna dair tüm açıklamalarına ve korkunç konuşma becerilerine rağmen bana karşı saygılı davrandı. Nihayetinde istediği buysa beni kolayca alt edebilirdi.

İçimden bir ses öyle olmadığını söylüyor. Ayrıca, her zaman bir sürü başka sevgilisi olabilir. Ne de olsa o bir kral. Bilinmeyen bir nedenden dolayı kıskançlık midemi bulandırıyor.

Köşeyi döndüğümüzde eğitim yapan adamlarla yüz yüze geliyoruz. Arkain'i fark etmek kolay. Diğer savaşçıların arasında bile göze çarpıyor. Gömleksiz, üzerinde daha önce hiçbir erkekte görmediğim dar deri pantolon var. Gri teninin altında kas üstüne kaslar dalgalanıyor. Hareket ettikçe karnında ve sırtında soluk yara izleri belirliyor.

Hafif elflerin zarafetine sahip değil ama vahşiliğinde bir güzellik var. Diğer iki askerle antrenman yapıyor ve onların hiç şansı yok. Kılıcını her savuruşunda ve kalkanını her bloke edişinde kasları esneyerek darbeyi emiyor. Ter ensesindeki siyah saçları ıslatıyor ve o savaşmaya devam ediyor.

Belki bir canavar ama korktuğum biri değil.

Ne kadar süre yerimden kıpırdamadan durduğumu bilmiyorum, onun rakip üstüne rakip yenmesini izliyorum, nefeslerim

Onun türüne her zaman ilgi duymuş olan yanımda, onun katıksız gücüyle alevlendi. O kadar çok alevlendi ki, her geçen an amımın daha da sertleştiğini hissedebiliyorum.

O doğal bir savaşçı. Krallığını kan dökerek koruyan bir kral.

Bakışlarım çok uzun sürmüş olmalı ki Kae beni dürtüyor ve trans bozuluyor.

"Ne?" diye soruyorum. Diye soruyorum ve o sadece pembe kaşlarını kaldırıyor. Omzunu nazikçe öne doğru itiyorum ve göz ucuyla tekrar antrenman sahasına bakıyorum.

Gözlerim bir çift kırmızıya takılıyor. Arkain ağır ağır nefes alıyor, kocaman göğsü hızla inip kalkıyor. Gözleri çıldırmış gibi görünüyor ama yemin ederim onlarda zevk de görüyorum. Sanki beni görmeyi özlemiş gibi.

Bir hafta burada kaldıktan sonra, onun yüzünde gördüğüm duygunun Ari'ninkiyle aynı olduğunu fark ettim. Yalnızlık. Tanıştığım herkes onun ne kadar iyi bir kral olduğunu ama kendilerinden uzaklaştığını söylüyor. Leydimin hizmetçileri bana ailesinin eskiden verdiği partilerden ve kalenin nasıl sessizleşip soğuduğundan bahsettiler. Ve her şeyi eski haline getirecek kişinin ben olduğumu umduklarını da.

Bu insanlar eğlenmeyi hak ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bu son hafta beni rahatsız etti. Hayatımızı birbirimizden kaçarak geçiremeyiz. Bunu aklımda tutarak ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Onunla göz temasını kesiyorum ve Kae ile birlikte kaleye doğru geri yürüyoruz. İki muhafız ön tarafta konumlanmıştı ve ben

önlerinde duruyorum. Kırmızı gözleri merakla bana bakıyor ve Kae önümde duruyor, şüphesiz ne yaptığımı merak ediyor.

"Kral eğitimini tamamladığında, lütfen ona bu akşam birlikte yemek yemek istediğimi söyleyin." Başlarını eğiyorlar ve ben Kaethe'ye yetişiyorum.

"Bu da neydi şimdi?" Kaethe soruyor ve ben omuz silkiyorum. Aramızdaki her neyse ona bir şans daha vermeyi denemem için pek çok neden var.

Ancak tüm bunları sıralamak yerine basitçe "Terli erkeklere karşı bir zaafım var" diyorum.

Arkain'in özel yemek odasına giderken bu sefer farklı hissediyorum. Bir kere, o korkunç siyahın içinde değilim. Lysan'dan kendi elbiselerim yeni geldiği için, kolları şeffaf ve inci detaylı, uçuk mavi bir elbise giyiyorum. Saçlarıma da gümüş tonlarını öne çıkaran inciler yerleştirilmiş.

Muhafızlar benim için kapıları açıyor ve kendimi kralla yüz yüze buluyorum. Masanın diğer ucunda duruyor. Eğitim seansından sonra yeni yıkanmış olmalı, çünkü saçları hala ıslak. Üzerinde bir pantolon ve kırmızı dikişli siyah bir tunik var. Kırmızı gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor ve gözlerinde küçük bir tedirginlik seziyorum.

Nedense reverans yapıyorum ve kalbim hızla çarpmasına rağmen sakın görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Umarım bu renk sizi Myrkorvin siyahından daha çok memnun eder," diyorum. Bir tür barış teklifi olarak bir şaka ve dua ediyorum

Tanrılar onu alır. Bir an sessiz kalıyor ve sonra elini sallıyor, masanın diğer ucuna otururken sandalyem görünmez ellerle dışarı kayıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor sessizce. Hizmetçiler içeri girip şarabımızı dolduruyor ve ben yanaklarımdaki allığı gizlemeye çalışıyorum. Daha bir yudum bile alamadan ilk yemek servis ediliyor ve önüme bir tabak havuç ve bezelye konduğunda kendimi bir başka terbiyeli leşle karşılaşmaya hazırlıyorum. İçinde pişirildikleri sarımsak ve tereyağı burnumu gıcıkıyor ve ağzımı sulandırıyor.

Arkain'in de aynı şekilde servis edildiğini fark ettim. Bu göğsümde bir şeyleri ısıtıyor.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra o "Elvie" derken ben de "Arkain" dedim.

İkimiz de utangaç bir şekilde gülümsüyoruz ve ben bir yudum almak için şarabıma uzanıyorum.

"Önce sen," diye teklif ediyorum. Homurdanıyor ve başını sallıyor, çatalıyla bir havuç doğruyor.

"Özür dilemek istedim. Son yemeğimizin nasıl geçtiği için."

Kaşımı kaldırıyorum ve o devam ediyor. "Seninle nasıl konuştum... Pişmanım. Bir başkasının duygularını dikkate almalı uzun zaman oldu. Konsey toplantısı dışında biriyle konuşmak zorunda kalmalı. Benden nefret etmek için her türlü nedene sahipsiniz ve yine de anlamaya çalışıyordunuz ama ben bunu yüzünüze vurdum. Bunun için gerçekten özür dilerim."

Buna ne diyebilirim ki? Gözlerinde geçici bir umut var. Bu kadar ölümcül olan bu erkeğin bana bir can simidiymişim gibi bakması baş döndürücü bir duygu.

"Seni affediyorum. Annem seninle nasıl konuştuğumu duysaydı sanırım tepesi atardı. Pek prenseslere göre değildi," diyorum ve o gülüyor. Gerçek bir kahkaha ve kanımı ısıtıyor. "Baştan başlamaya ne dersin? Tekrar deneyelim mi?"

Arkain havuçlardan birini ısırmadan önce hızla "Bunu isterim," diyor. Birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz ama geçen seferkinin aksine rahat.

"Orada ne sıklıkla antrenman yapıyorsun?" diye soruyorum. Şarabından bir yudum alıyor ve sonra bez peçetelerden biriyle ağzını siliyor.

"Her gün yeni acemilerin eğitimini kendim denetliyorum." Tabii ki öyle.

"Onlarla kapışmak pek adil görünmüyor," diyorum son kalan lezzetli havuçlarımı bitirirken. "Sen onlardan çok daha irisin."

Tekrar kıkırdıyor ve "Her zaman bu boyda değildim" diyor. "Umarım öyle değildir, yoksa Tanrı zavallı anneni korusun." I

ağzımı kapatıyorum ama o üzölmek yerine hafifçe gülömsüyor. Devam ediyorum. "Her zaman bu boyda değildim de ne demek?"

İç geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp şarap kadehini elinde çeviriyor.

"Yani o Ari bendim." Kaşlarımı kaldırıyorum ve o devam ediyor. "Hâlâ genç bir erkekken böyle görünüyordum. Hastalıklı ve ufak tefektim. Annemle babam yüzyıllardır çiftleşmişler ama gebe kalmakta zorlanmışlar. Ben doğduktan birkaç gün sonra şifacılar anneme hasta olduğumu söylemişler. Eğer on yıl yaşarsam tanrılara dua etmeleri gerektiğini söylemişler."

"Arkain... "Ne söyleyeceğimi bilemediğim için kendimi

durduruyorum.

"Annem çok sertti ve onların tavsiyelerine inanmayı reddetti. Her gün yaşamam için dua ederdi. Ve yaşadım da. Büyümeye devam ettim ve onuncu yaş günüm geldi ve geçti. Ve şifacılar normal bir ölümsüz yaşam süreceğimden emin olsalar bile, bunu hastalıklı halimle yapacaktım. Sıska, zayıf." İfadesinin son kısmını ısırarak bitiriyor ve şarabından bir yudum daha alıyor.

"Kara elfler güce saygı duyar. İlk kraldan bu yana, krallığımızı her zaman kanla kazanmak zorunda kaldık. Tahtını koruyamayan bir kral, krallığa güvenlik ve istikrar sağlayamaz. Bu yüzden krallığın lordları tahtın gerçek varisinin ben olmayabileceğimi fısıldamaya başladılar. Bu, tanrıların ailemin soyunun onlarla birlikte sona ereceğine dair bir işaretiydi."

"Eminim şimdi kendilerini aptal gibi hissediyorlardır," diyorum ve o da başıyla onaylıyor. "Peki sen nasıl bu hale geldin?"

"Kara elfler diğerlerinden daha yavaş olgunlaşabilir. Babam beni doğuda görevli savaşçılarla birlikte yaşamaya gönderdi; ön saflarda olanlarla. Sonra, içimde bir şeylerin kilidi açıldı. Bazı Orklar tarafından kampımıza bir baskın yapıldı. Sayıca tehlikeli bir şekilde azdık. Ve tek düşünebildiğim, oğlunun yaşaması için dua eden annemdi. Mücadele etmeden düşmanın ellerinde ölemezdim. O gece içimde ilkel bir şeyin kilidi açıldı. Ve büyümeye başladım. Saraya döndüğümde Myrkorvin'in gerçek hükümdarının kim olacağına dair hiçbir soru işareti kalmamıştı."

"Hayır, bence değil."

"Bir daha asla zayıf ya da korkak olmayacağıma yemin ettim" diyor. Tabaklarımız alınırken bir an sessiz kaldık. Bizim

Bir sonraki yemek servis edilir. Bu kez altın suyu ve pirinçle zengin bir sebze orbası. Kaşığımı daldırıyorum ve lezzetinden neredeyse inleyerek bir yudum alıyorum.

"Neden birlikte yemek yemek istediniz?" diye soruyor bana. Bir cevap bulmak için lokmalarımı yutar gibi yapıp şarabıma uzanıyorum. Arkain bana karşı dürüsttü ve ben de en azından ona karşı dürüst olabilirim.

"Eğer bu anlaşma devam edecekse ve evleneceksek, bence ikimiz de birbirimize adil bir şans vermeyi borçluyuz." Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve ben devam ederken kızıl gözleri bana doğru daralıyor. "Sen ve ben birbirimizi tanımıyoruz. Ve birlikteliğimiz alışılmışın dışında bir başlangıç yapmış olsa da, en azından gerçek bir bağ kurmaya çalışmamamız gerektiğini söylemiyorum. Bu bir arkadaşlıktan öteye gitmese bile, birbirimize ve bu krallığın insanlarına en azından bunu yürütmeye çalışmayı borçluyuz."

Bir an sessiz kalıyor ve tekrar konuştuğunda beni öylece bırakacağını düşünüyorum.

"Peki birbirimizi nasıl tanıyacağımızı düşünüyorsun?"

"Ne zaman evleneceğiz?" Ben soruyorum.

"Bir ay sonraki dolunayda rahipler gelip bizi takdis edecek ve seni kraliçe ilan edecekler."

"Bir ay, o zaman birbirimize kur yapmamız için bolca zaman var."

Öksürür ve ağzını tekrar siler.

"Sana kur yapmamı mı istiyorsun? Bunu nasıl yapabiliriz ki?"

"Herkesin yaptığı gibi. Birbirimizi tanımamızın en kolay yolu bu olacak."

İsteksiz görünüyordu ve sonra şöyle dedi: "İtiraf etmeliyim ki

daha önce hiç kimseye kur yapmadım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Dört yüz yaşından büyüksün ve hiç kimseye kur yapmadın mı?"

"Peki kaç erkek sana kur yaptı?" diye soruyor sinirli bir ses tonuyla. Elimle onu savuşturuyorum.

"Yirmi üç yaşındayım Arkain, hiç kimseye kur yapmamış olmam daha az şok edici. Hâlâ nasıl yapılacağını biliyorum." Dudaklarımı büzüyorum. "Sakin bana hala erdemine sahip olduğunu da söyleme. Buna inanmayı kesinlikle reddediyorum."

Yüzü kararıyor ve ben bunu kızardığı anlamına alıyorum. Şarap bardağına doğru, ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Neydi o, Majesteleri?"

Bana ters ters bakıyor ve fincanını yere bırakıyor. "Fiziksel anlamda başkalarıyla birlikte oldum."

Ağzım sahte bir şokla açıldı. "Skandal."

"Kur yapmak için hiç zamanım olmadı. Savaşçılarla geçirdiğim eğitimden döndüğümde savaşmak için yanıp tutuşuyordum. Her zaman savaşacak başka bir muharebe, yürütülecek bir savaş vardı." Tabaklarımızı toplamaya geliyorlar ve o karanlık bir şekilde gülüyor. "Ayrıca, beni diğer halimde gördünüz. Kim onları bu şekilde becermemi isterdi ki? Bırakın onlara kur yapmayı."

Arkain'de o kadar çok kendinden nefret var ki kalbim parçalanıyor. Olduğu gibi görüldüğü canavar olmayı o kadar çok istiyor ki. Hizmetçi kadehimi şarapla doldurmayı bitirdiğinde ve önüme yeni bir taze sebze tabağı konduğunda kadehimi alıyorum.

Fincanımın ağzından gözlerinin içine bakarak gülümsüyorum.

"Bunu yapmanı isterdim, Arkain."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ARKAIN

BUNU YAPMANI İSTERDİM, ARKAIN.

Bu cümle kulaklarımda çınlıyor. Bunu kastetmiş olamaz ama ses tonunda dürüstlük vardı. Işık elfleri hilekâr değildir ve yalan söylemek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Bu akşamki yemek bana bir şeyi gösterdi. Elvie güzel olduğu kadar karmaşık ve ilginç biri.

Ona baktığım her saniye büyüyen bir güzellik.

Beni tanımak istiyor. Aramızdaki ilişkiye bir şans vermek istiyor. Bu hak ettiğimden ve umduğumdan çok daha fazlası. Gerçek bir şey için bir şans. Ona mutluluk ve arkadaşlık dolu iyi bir hayat vermek için. Ondan seçimlerini çaldıktan sonra bunu ona borçluyum.

Çalışma odamın açık penceresinden dışarı bakıyorum. Ay gökyüzünde yükseliyor ve toprakları mavi bir renge büründürüyor.

Ona kur yapmamı istiyor. Kahretsin, bunu nasıl yapacağım? Elvie bunun sadece birlikte vakit geçirmek ve konuşmakla ilgili olacağını söyledi. Kavga etmek ve sevişmek dışında zaman geçirdiğimi hatırlayabildiğim pek bir şey yok. Birincisi, Elvie'nin yanımda olmasını istemiyorum. İkincisi... Onunla sadece bir gece geçirmek için sağ elimi verirdim.

İçimdeki canavar da aynı fikirde, onu sahiplenmem için beni zorluyor. Ama yapamam. Ya kendi özgür iradesiyle bana gelecek ya da hayatımın geri kalanında bu inanılmaz acıyla yaşayacağım.

Oturup ona kur yapmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken aklıma bir fikir geldi.

Neredeyse bu gece olduğunu unutuyordum. Aya baktığımda hâlâ zamanımız olduğunu görüyorum, tabii acele edersek. Pelerinimi kaptığım gibi odamdan çıkıyorum ve kalenin onun tarafına doğru yol alıyorum. Koridorlar sessiz, muhafızlar yerlerinde kaskatı kesilmiş.

Çok geçmeden kendimi Elvie'nin kapısının önünde buluyorum.

Fikrimi değiştiremeden kapıyı çaldım.

"Kim o?" diye seslendi.

"Ben Arkain. İçeri gelebilir miyim? Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Kapı kilitli değil" demeden önce bir an tereddüt ediyor.

İçeri girdiğimde odasının ne kadar sıcak olduğunu fark ettim. Havadaki harika çiçek kokusu. Ne gördüğümü anlamadan önce neredeyse dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Pençeli bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Elvie aslında beni öldürmeye çalışıyor.

Banyoda otururken gümüş rengi saçları başının üstünde toplanmış. Kenarlardan buharlar yükseliyor, su süt beyazı, her türden ve renkten kır çiçekleri suyun yüzeyinde yüzüyor. Gümüş gözleri benimkileri buluyor, muzipçe sırtıyor.

Kendime sakın kalmam için telkinde bulunuyorum ama aletim beni dinlemiyor, önümdeki manzara karşısında sertleşiyor.

Elvie sadece birkaç adım ötede. Çıplak ve kızarmış. Nefes almayı kesmeliyim. Başını eğiyor ve bir şey söylememi bekliyor. Çabucak, yerimi hatırlayarak yatağına doğru dönüyorum.

"Sen... çıplaksın," demeyi başarıyorum ama kelimeler bana bile kaba geliyor.

"İşte böyle yıkanılır, Majesteleri."

"Ve sen bu durumdayken buraya girmeme izin mi verdin?" Yumuşakça gülüyor ve tanrılar bana yardım ediyor. O yükselirken suyun şırıltısını duyuyorum. Pürüzsüz teninin ateş ışığında parladığını hayal edebiliyorum. Meme uçları sertleşmiş ve dokunmam için yalvarıyor. Ağzım için. Bacaklarının arasındaki o muhteşem yer bana yalvarıyor... Öksürüyorum ve pantolonumun içinde kendimi yeniden ayarlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Hayvan olmakla övünen bir grup varlığa göre, çıplaklık söz konusu olduğunda en kararsız olanlar sizlersiniz." Ayakları haliya çarptığında suyun şırıltısını duyuyorum. "Leydimin hizmetçisine Merrywood'da çıplak koştüğümüz yaz festivalimizden bahsettim ve neredeyse bayılıyordu." Arkamda bir hışırtı duyuyorum ve başımı çevirmeye cesaret edemiyorum.

"Artık giyindim, yatak örtümü incelemeyi bırakabilirsin." Kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken derin bir nefes alarak ona doğru dönüyorum. Koyu yeşil bir bornozun içinde, göğüslerinin hafif kabarıklığını görebileceğim kadar açık bir elbise. Sert meme uçları kumaşı itiyor ve inlememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Peki, bana göstermek istediğiniz şey nedir?"

Buraya ona bir şey göstermek için mi geldim? Cildinin nasıl parladığını hatırlamakta güçlük çekiyorum. Bir tanrıça gibi görünüyor, özellikle de uzun saçlarını açıp sırtından aşağı dökülürken. Neden yine buradayım? Oh, evet.

Pencereden dışarı bakıp küfrediyorum.

"Bahçede ilginç bulabileceğinizi düşündüğüm bir şey var. İzin verirseniz size göstereyim." Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Bundan hoşlanacağını düşünüyorum ve bu kur yapma fikrini ciddiye aldığımı göstermek istiyorum."

Gözlerimin birini açıp ona bakıyorum ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. Tanrım, eğer bana her gün böyle bakabilseydi mutlu bir erkek olarak ölürdüm. Başka bir şey söylemeden kolunu benimkinin içine sokuyor. O çok kırılgan ve içimdeki canavar çılgık atıyor.

Koru, koru, koru.

"Görmeyi çok isterim Arkain. Lütfen, yolu göster."

O kolumdayken havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Kalenin koridorları bile beni korkutmuyor. Hiçbir şeyin önemi yok ama onun sıcaklığı yanıma kadar geliyor. Bana sürtünme şekli. Tenime, kemiklerime, çarşaflarıma sinmesini istediğim çiçek kokusu.

Ben farkına bile varmadan buradayız. Bahçedeyiz. Hikâyemizin başladığı yer. Yanakları pembeleşmiş bir şekilde bana bakarken o da aynı şeyi düşünüyor olmalı.

Onu derenin yanından geçirip arkadaki gölete götürüyorum. Ay tam tepede, yani yakında başlayacak. Aşağıdaki karanlık suyu seyrederken dudaklarından bir nefes kaçıyor. Binlerce küçük yaratık aydan güç almak için göletin yüzeyine doğru yüzüyor. Teker teker parlamaya başlıyorlar ve siyah suyu yıldızlarla dolu bir gece gökyüzüne benzetiyorlar.

"Aman Tanrım."

"Sadece belirli gecelerde, ay yeterince parlak olduğunda ve gece berrak olduğunda bunu yaparlar." Bir yumru

Boğazımda bir şeyler düğümleniyor ama yutkunuyorum. "Küçükken annem beni buraya getirirdi. Uzun zaman önce bir kralın, eşini çok sevdiği için gece gökyüzünden bir parça çaldığını söylerdi."

Göğsümdeki gerginlik daha da artarken Elvie yumuşak bir gülümsemeye bana bakıyor.

"Sevginin her şeyi yapabilecek güce sahip olduğunu söylerdi. Babam ona bunu öğretti ve bir şeyi sevmenin ve onu bırakmanın onu sonsuza dek kaybetmek olduğunu anlamamı sağladı. Bu yüzden annem, pek çok kişi benden umudunu kesmesini söylediğinde, benim kurtulmam için dua etti."

Balıkların göletin etrafında yüzüşünü izlerken bir an sessiz kalıyoruz. Elvie yanıma dönüyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Yumuşak dudakları yanağıma bastırıyor. Her şey çok çabuk bitiyor ve kendimi yeniden onun yakınlığını arzularken buluyorum.

"Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim." Yüzüm yanıyor ama başımı sallıyorum. Bahçede etrafına bakınıyor ve sonra bana dönüyor.

"Yarın bütün gün kral olmak zorunda mısın yoksa birkaç saatini ayırabilir misin?"

"Sabah danışmanlarımla görüşüyorum ama öğleden sonra her şeyi iptal edebiliyorum. Neden? Aklınızda bir şey mi var?"

Güzel yüzü tamamen kara bir elfe dönüşüyor.

"Göreceksin."

ON ALTINCI BÖLÜM

ELVIE

ARKAIN'IN DANIŞMANLARI beni gördüklerinde ŞOK OLMUŞ GİBİ
BAKTILAR

toplantı odasından çıkarken.

Çoğu beni görmezden geliyor ve bazılarının gözlerinde tiksinti görsem de, takdir dolu bakışlarla beni süzen birkaç kişi de var. İğrençler. Hepsi Myrkorvin siyahı giymiş, arkalarında uzun kırmızı pelerinler var. Bir kez daha, türlerimiz arasındaki fark daha belirgin olamazdı. Ama bir hafta sonra bile, yüzlerini gördüğümde hissettiğim ilk şok ve merak dağıldı.

Tanıdığım tek kişi en sondaki. Wylan'ın kırmızı gözleri beni görünce sertleşiyor ve nefesinin altında ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Onu her gördüğümde aynı şey oluyor. Bana sanki çizmesinin altındaki pislikmişim gibi bakıyor.

Toplantı odasına giriyorum ve Arkain dönüp duruyor, beni görünce ağzı açık kalıyor.

"Ne giyiyorsun?" diye soruyor. Gülüyorum ve küçük bir dönüş yapıyorum.

"Hadi ama, bana daha önce hiç pantolon giyen bir kadın görmediğini söyleme." Bu çift, memleketteki favorilerimden biri. Göbeğimin hemen altında biten bol keten pantolon ve göğüslerimin altında biten uyumlu bir üst. Karnımı gösteren şeritler dışında mütevazı.

"Daha önce hiç böyle bir pantolon görmemiştim." Masadan kalktı ve önüne doğru yürüdü. Dün gecedan beri aramızda bir şeyler değişti. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Ve bu bilgi beni cesaretlendiriyor.

"Planladığım şey için bir elbiseye hapsolamam." Kolumu onunkinin arasından geçiriyorum ve sıcaklığına sokulmamaya çalışıyorum. İç çekerek, beni bu kıyafetle gören her erkeğin gözlerini çıkarmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak odadan çıkarken beni takip ediyor. Kaledaki yeni favori yerime doğru ilerlerken omzumla onu dürtüyorum.

Kütüphaneye vardığımızda sessizliğimiz rahattı. Kütüphaneci beni görmeye alışkın ama Arkain'i görünce yaşlı kara elf ayağa kalkıp eğiliyor, siyah pelerini yere sürtünüyor.

"Majesteleri, hoş geldiniz." Arkain başını salladı ve ben de onu arka tarafa doğru yönlendirdim. Ateş güröl güröl yanıyor ve büyük deri koltuklar boş. Yeniden kaplamayı unuttuğum bir yığın kitap hâlâ sehpalardan birinin üzerinde duruyor.

"Bunun sihirli bir balık olmadığını biliyorum ama bunun birbirimizi tanımamız için iyi bir yol olabileceğini düşündüm."

"Kütüphaneye bir gezi mi?" Bana kaşlarını kaldırıyor ama ben onun esprisini görmezden geliyorum.

"İşte benim fikrim: Birbirimizin en sevdiği kitapları okuyabiliriz. Sen bana en sevdiğin üç kitabı söyle, ben de sana benimkileri söyleyeyim. Böylece yemek sırasında konuşacak tarafsız bir şeyimiz olur." Ses tonumdaki umutlu ifadeyi uzak tutmaya çalışıyorum. Bu fikirden pekâlâ nefret edebilir ve beni reddedebilirdi. "Sen ne diyorsun?"

Bir an sessiz kalıyor, pençeli eliyle çenesini kavlıyor. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi kütüphaneye bakıyor. Sessizlik uzadıkça sormak zorunda kalıyorum.

"En sevdiğin üç kitap var, değil mi?" Başını yavaşça sallıyor.

"Elbette. Müthiş Bir Su: Deniz Savaşları İçin Kapsamlı Bir Rehber, Dağ Arazi Savaşları ve Nasıl Kazanılır ve Birinci Savaşın Eksiksiz Tarihi." Pençeli parmaklarının bir tikiyle hepsini sıralıyor ve ağzım açık kalıyor. Ciddi olamaz.

"Ne?"

"Okuduğunuz tüm kitaplar savaş kılavuzları mı?"

"Evet," diye cevap veriyor, kafası karışmış bir şekilde. "Başka ne olabilirler ki?"

"Bilmiyorum, başka bir şeye ne dersin? Şövalyelerin cesaret hikayeleri yok mu? Kayıp aşıklar ve onlar hakkında yazdıkları şiirler?" Bana iki başım birden çıkmış gibi bakıyor ve ben de iç çekiyorum. "Savaş kitabı okumayacağım."

"Ama bu senin fikrindi-"

"Fikrimi değiştirdim," diyorum ve oraya bıraktığım kitap yığınının doğru yürüyorum. Bir tanesi gözüme çarpıyor ve gülümsüyorum. "İşte, buna ne dersin?"

Arkain küçük kitabı elimden alıyor ve ön sayfasını okuyor. "Denizin Gözyaşları mı?"

"Çok heyecanlı davranma."

"Ne hakkında?" diye soruyor, arkasını incelemek için ters çeviriyor.

"İnsan bir şövalye ve siren hakkında güzel bir hikaye

aşık olan." "Hepsi bu mu?" diye soruyor.

"Hayır, öyle değil," diye mırıldandım. "Ama gerisini anlatırsam olacakları berbat etmiş olurum."

"Pekâlâ," diyor ve kitabı kolunun altına sıkıştırıyor. "Okuma zevkime bu kadar karşı görüldüğün için sana ne okumam gerektiğinden emin değilim."

"İlgi çekici okumalar söz konusu olduğunda senin seçimlerine güvenmediğim için beni affet." Kitabı kolunun altından geri aldım ve deri koltuklardan birine geçtim. Serin, derin minderlere gömülüyorum ve yanımdaki boşluğu okşuyorum. "Yeni planım bunu birlikte okumamız. Akşam yemeğinden sonra her gece bir bölüm. Ne dersin?"

Bana doğru yürüyor, devasa gövdesi ateşin sıcaklığını engelliyor, sonra yere çöküyor ve benim minderin üzerinde ona doğru kaymama neden oluyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, ama ben elimle onu savuşturuyorum. Ona bu şekilde yaslanmışken, sıcaklığına sokulmamak için kendimi zor tutuyorum. Ve kokusunu almasın diye bacaklarımı o kadar sıkıyorum ki, onun yanına sokulduğumu hayal etmekten ne kadar hoşlanıyorum.

Belki de bunu enine boyuna düşünmemiştim? "Peki, anlaştık mı?"

"Okumayı sen mi yapmak istersin yoksa ben mi yapayım?" Cevap vermeden önce bir süre bunu düşündüm.

"Kapatırız. Sesini seviyorum." Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama gözlerime bakamıyor, gözlerinin altındaki deri kararıyor. "Akşam yemeğinden önce birkaç bölüm okumaya ne dersin?"

Başını sallıyor ve ben de kitabın ilk bölümünü açıyorum.

"Bu çok iyi bir kur önerisiydi," diyor ben daha başlamadan. Gülerek başımı sallıyorum.

"Ah Arkain, henüz hiçbir şey görmedin. Şimdi sus," diyorum ve uzak durmaya çalışarak verdiğim savaşı kaybediyorum. Başımı onun kocaman omzuna yaslıyorum. Dizlerimi yukarı çekerek kitabı açıyorum ve başlıyorum.

"Bir zamanlar, son siren prenses kederli bir şarkı söylüyordu..."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ARKAIN

Annemle babamın vefatından bu yana kendimi mutluluğa yakın hissettiğimi dürüstçe söyleyemem.

Ama bu son iki hafta rüya gibi geçti. Hepsi Elvie ve kur yapmamız sayesinde. Her sabah günün neler getireceğini görmek için heyecanla uyanıyorum. Sırf onunla geçireceğim akşama hazırlanabilmek için kendimi antrenmanlarda acele ederken buluyorum.

Birlikte yaptığımız favori bir şey seçemedim. Belki de akşam yemeğinden sonra kütüphanede kitabımızın bir bölümünü okuduğumuz ve onun yanıma kıvrıldığı o sessiz gecelerdir. Karanlıkta hikayeler anlattığımız ve çok yüksek sesle gülüp kütüphaneciyi rahatsız etmemeye çalıştığımız yer.

Birçok kez onu öpmek çok kolay olurdu. O büyük gümüş gözleriyle bana bakarken eğilmek ve tatlı ağzını içime almak. Bir keresinde yaklaştım. Tadına bakmak için o kadar çaresizdim ki bölümü bitirir bitirmez bunu yapacağıma yemin ettim. Ama o sırada omzuma yaslanmış uyuyakalmıştı, yumuşak saçları yanağımı gıdıklıyordu.

En azından onu odasına götürüp yatağına yatırma zevkini tatmıştım. Yatağının başucunda Zorlu Bir Su kitabımın açık olduğunu gördüğümde, o anda ona tecavüz etmemek için kendimi bir savaşçı olarak tüm eğitimimi almam gerekti. .

Onun teklif etmediğini kabul etmeyeceğim; dolayısıyla sonsuzluğun geri kalanını onun güzel yüzünü hayal ederken elimi becererek geçireceksem, bu yaptığım şey için makul bir cezadan daha fazlasıdır. Odamdaki o karanlık anlarda, bazen bana gözlerinde ihtiyaçla baktığına inanıyorum. Ancak, aklımın daha mantıklı kısmı bunun sadece arkadaşlık ihtiyacı olabileceğini biliyor. Buradaki tek ışık elfi olmak onun için kolay olamaz. Sürekli ona bakıyorlar. Koridorda yürürken fısıldaştıklarını görüyorum ve bu kanımı kaynatıyor.

Belki de beni bir arkadaş olarak görüyordur. ona minnettar olacağım. Ama bu bile kafamı karıştırıyor. Düşündükçe neden benden nefret etmediğini merak ediyorum. Neden şimdi bile bahçede oturup Kaethe'nin son iksiri için derenin yumuşak toprağına nehir sarmaşığı ekerken benimle birlikte olmayı seçiyor.

Elinin tersiyle silerken yanağında biraz kir var. Birkaç dakikadır sessizlik içinde çalışıyoruz ve bunu bozmamam gerektiğini biliyorum. Ama Elvie'yle ilgili her şeyde olduğu gibi, kendime engel olamıyorum.

"Neden benden nefret etmiyorsun, Elvie?" Soruyu usulca soruyorum ve elleri toprağın içinde donup kalıyor. Gümüş gözleri benimkilere fırlıyor.

"Bunu bana neden soruyorsun?"

"Senin yerinde olsaydım kendimden nefret ederdim." Kendimi tutmaya çalışıyorum ama içimden taşıyor. "O gece seni bir hileyle aldattığımı öğrendiğinde tekmeler, çığlıklar atar ve savaşırdım. Beni öldürmeye çalışırdım. Ailem beni kaçırmaya çalışırdı. Ama sen kaldın ve benimle kalmayı seçtin."

"Şey, ben gidemem. Pazarlık böyle yapılmıyor mu?" diye soruyor. Başımı sallıyorum, utancımından dilim tutuluyor. "O zaman durumu en iyi şekilde değerlendirmekten başka çarem yok. Elbette bağırıp çağırıp seni öldürmeye çalışabilirdim, ama bunun bana ne faydası olurdu ki?" Ellerini giydiği beyaz önlüğe siliyor ve bana bakıyor.

"Doğruyu söylemek gerekirse Arkain, buradaki hayatımla Lysan'daki hayatım arasında pek bir fark yok. Burada farklıyım, burada insanlar beni izliyor ama istediğimi yapma özgürlüğüne sahibim... tabii ki gitmek dışında." Bunun üzerine usulca gülümsüyor. "Bilemiyorum. En azından burada bir kraliçe olabiliyorum. Eve döndüğümde muhtemelen bakire olmama aldırmayan bir soyluyla evlendirilirdim. Tüm rafinerilerimize rağmen, ışık elfleri geleneklerden kopacak kişiler değildir."

Ölümcül bir şekilde hareketsizleşiyor ve yüzü soluyor.

"Aman Tanrım, hâlâ tek olduğumu düşünmedin, değil mi? Düğün gecemize yakın bir zamanda sana söyleyecektim. Elbette sana söylemek zorunda olduğumdan değil ama Tanrım, ben-"

"Elvie," diye omzunu tuttum. "Umurumda değil." Nefes alıyor. "Umurunda değil mi?"

"Hayır," diyorum ve bu doğru. Elvie özgür bir ruha sahip ve benimle tanışmadan ve ben onu buraya hapsetmeden önce yaşadığı için mutluyum.

Gidemem, değil mi?

Tanrım, onu buna inandırdığım için piçin tekiyim. Toprağa geri dönerek pençelerimi toprağa saplıyorum ve onu başka bir tohum için hazırlıyorum.

"Bu, başka bir erkeğin sana dokunması fikrinin hiç düşünmek istemediğim bir şey olduğu anlamına gelmiyor." Gülüyor.

"İnan bana Arkain, sevgililerimden hiçbiri senin gibi değildi."

"Benimkilerin hiçbiri de senin gibi değildi."

Elvie tam benim yaptığım gibi başka bir tohum ekmeye gidiyor ve ellerimiz birbirine dolaşıyor. İkimiz de özür dilerken gülüyorum. Beni durduran şey onun teni. Kendimi tam bir piç gibi hissetmem için bir neden daha. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Elvie'nin rengi değişti. Artık ailesinden gelen o sıcak altın rengine sahip değil.

Bunu ilk fark eden Kaethe oldu. İksirle ilgili ilerlemesini kontrol etmeye geldiğimde beni bu konuda köşeye sıkıştırdı.

"Lysan Sun'a ihtiyacı var." "Neden?" Ben sormuştum.

"Çünkü o hasta, Majesteleri. Orada güneş farklıdır. Yazılarımdan birinde okumuştum. Güneşe maruz kalmazsa daha da kötüleşecek. Serbest büyü onun büyüsunü güçlendirdi ama bizim soğuk güneşimiz vücudunu zayıflatıyor."

Bunu düzeltmemin bir yolu var. Kolayca. Bu bir risk ve bir şeye karar vermeden önce Wylan'a danışmam gerekecek.

Son nehir kalbi tohumunu elinde tutarak, ben üzerini nemli toprakla örtmeden önce onu toprağa yerleştiriyor. Havada yoğun bir küf kokusu var ve ikimiz de oturup yaptığımız işi hayranlıkla seyrederken ellerimi pantolonuma siliyorum.

"Kardeşim Briar bunlardan o kadar çok yerdi ki annem onun bir tanesine dönüşeceğine inanırdı." Bu anıyı hatırlayınca dudakları sevgiyle kıpırdıyor. Elvie ile geçirdiğim haftalar boyunca fark ettiğim bir başka şey de ailesinden bahsederken

hepsi hakkında sayısız hikaye var. Garren hariç. Beni ilgilendirmez ama açgözlüyüm. Onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum.

"Garren hakkında hiç hikâye paylaşmıyorsun. İkiniz yakın değil miydiniz?"

Elvie iç çeker ve dizlerini göğsüne çekebilmek için arkasına yaslanır.

"Ben doğduğumda Garren çoktan çiftleşmiş ve mükemmel bir 'eğitimdeki kral' olmak için elinden geleni yapıyormuş. Bir kız kardeş için zamanı yoktu. Sanırım babamızın beni bu kadar çok sevmesine hep içerlemiş." İç çekiyor. "Yani, onunla tanıştın. O kadar iğrenç biri ki onunla geçinmek çok zor. Yemin ederim Sybil gerçekten korkunç bir şey yapmış olmalı ki tanrılar onu onunla eşleştirmiş."

Yardım edemem ama ona katılıyorum.

"Onu tanıyordum," diyorum ve o da dönüp bana bakıyor. "Ork Savaşları sırasında."

"Bu konu hakkında hiç konuşmuyor," diyor. Gülüşüm acı.

"Bizi katledilmeye terk eden kendisi olduğuna göre söyleyecek pek bir şeyi yoktur herhalde."

"Arkain," diye uyarıyor ama ben devam ediyorum, duramıyorum.

"Türünüzün öldürme konusundaki kurallarını biliyorum ama bu adil olurdu. Ve bizden birine dönüşmüş olsaydı bile bir kahraman olarak kutlanırdı. Bizi terk eden bir korkak yerine."

"Bizim için o kadar basit değil. Bunu biliyorsun." Kaşlarını çatıyor, yüz hatlarında şaşkın bir ifade belirliyor. "Peki ne demek istiyorsun-"

Köşede bir şey gözüme çarpıyor. Siyah bir engerek

sudan doğruca Elvie'ye doğru atılıyor. Bir kükremeyele kendimi ona doğru fırlatıyorum ve o çığlık atıyor. Büyümden bir parça gönderdiğimde, yılan dişlerini Elvie'ye geçirmeye fırsat bulamadan, kafası olmadan da olsa gölete geri fırlatılıyor.

Elvie.

Şimdi nemli çimlerde altımda sıkışmış durumda. Nefes alış verişi hızlanıyor ve göğüsleri göğsüme baskı yapıyor. Yakından bakınca, o gümüş gözler mavi ve altın tonlarıyla çizgili. Büyüleyici. Üzerinden kalkmalıyım, onu eziyor olmalıyım. Kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama elleri kollarımı yakalıyor, beni yerimde tutuyor.

"Beni kurtardın," diye fısıldıyor, sesi merak dolu. Bu nefesli ses tonu sikimin ona karşı sertleşmesine neden oluyor ve yanıt olarak verdiği o küçük nefes beni kırıyor. Pençelerimi başının yanındaki toprağa gömüyorum. Alnımız birbirine değiyor, nefesi dudaklarımı gıdıklıyor.

Ama bana bir işaret vermesini bekliyorum. Bunun onun için sorun olmadığına dair bir işaret. Yumruklarını tuniğimin içine kıvrıp gözlerini kapadığında, tanrılara şükran duası ediyorum.

İşte bu kadar. Bunu reddetmek için çok uzun süre bekledim.

Dudaklarım onun dudaklarına iniyor ve en tatlısını tatmak üzereyim.

Gürültülü dörtnala koşuşlar büyüü bozuyor. Bize saldıran her kimse ona saldırmaya hazır bir şekilde etrafımda dönerken, Wylan'ın siyah bir aygırın üzerinde önderlik ettiği üç atlının yaklaştığını görüyorum. Bir lanetle kendimi Elvie'den kurtarıyorum ve herhangi bir yara almadığından emin olarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Benden pek hoşlanmıyor," diye fısıldıyor Elvie, Wylan'a doğru başını sallayarak.

"Sana bir şey söyledi mi?" Başını hayır anlamında sallıyor ama bu midemde yayılan huzursuzluğu durdurmuyor. Wylan'ın Elvie ile ilgili planıma karşı çıktığını biliyorum ama eğer onu rahatsız ediyorsa...

Atlar önümüzde duruyor ve biniciler iniyor. Hepsi eğiliyor ve ben de Wylan'ın Elvie'ye attığı alaycı bakışı izliyorum. Sanki onu bundan koruyabilirmişim gibi bana yaklaşıyor. Ve onu bundan koruyacağım.

"Wylan," diyorum sıkıca ve gözleri bana kayıyor. "Bu ziyareti neye borçluyuz?"

"Biraz konuşabilir miyiz, Majesteleri? Yalnız olarak." Bakışlarını bir kez daha Elvie'ye yöneltiyor, Elvie de ona kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. Neredeyse ona bana ne söyleyecekse Elvie'nin önünde söyleyebileceğini söyleyeceğim ama onun yerine Elvie benim yerime cevap veriyor.

"Bu akşam yemekte görüşürüz, Arkain." Elvie ayak parmaklarının ucuna basarak yanağımlı öpüyor. Dudakları iki hafta önce bunu yaptığında olduğundan daha soğuk. Bir şeyler yapmam gerekiyor. "Beni kurtardığın için teşekkürler."

Şatoya doğru geri dönerken ona gülümsüyorum.

Wylan, atları sulamak için dereye çekilen diğer atlılara, "Bizi yalnız bırakın," diye çıkışıyor. Beyaz saçlarını geriye doğru çekmiş, yaşlı yüzünü gösteriyor. Tanrım, eskisinden de kötü görünüyor. Her zamankinden daha sefil. Ve onda daha önce olduğunu hatırlayamadığım belirgin bir soğukluk var.

Başını sallamadan önce bir an bekliyor. "Sen bir

aptal." Buruşuk yüzü alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Orklarla savaş var ve savaş stratejilerinden çok sikiyle meşgul olan bir krala sahip olamayız. Eğer onu becermek istiyorsan, becer ve bu işi bitir."

"Onun hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et," diyorum, sesim soğuk. "O senin kralien olacak. Benim yanımdaki yerini unutuyorsun Wylan. Hep unuttun."

"Ve sen benim yerimi unutuyorsun. Yüzyıllar boyunca ailene danışmanlık yaptım. Tek oğullarının diyarı korumak için hazırlanmak yerine bir ışık elfinin peşinden koştuğunu görmekten utanacak ebeveynler."

"Ailem Elvie'yi olduğu gibi görürdü. Cesur, nazik ve şefkatli biri."

"Lütfen, eğer bir şey sikmeye bu kadar ihtiyacın varsa, Vysha'nın gelmesini sağlayabilirim. O hafif elf srtğnden daha iyi bir eş olur." İçimden bir hırıltı kopuyor ve görüşüm kıpkırmızı oluyor. İçimdeki canavarın etrafındaki sıkı tasma koptu. Wylan'ı başımın üzerine kaldırına kadar boğazından yakaladığımın farkında bile değilim. Elimi boşuna tırmalıyor, onu bırakmam için hırıltılar çıkartıyor.

"Ona bir daha öyle derssen seni öldürürüm," diyorum, sesim hırıltıdan öteye gitmiyor. "Babamın vasiyeti üzerine kanını şimdi ve burada dkmeyeceğim." Nefes nefese kalırken onu yere fırlatıyorum.

"Sizin yerinizi alabilecek pek çok başka danışman var."

"Buna pişman olacaksın," diye bağırıyor Wylan. Beyaz saçlarının tellerini geriye iterek siyah aygırına biniyor ve dörtnala uzaklaşıyor. Gözden kaybolduğu anda haklı olduğunu anlıyorum. Ben

Onu öldürmediğim için pişmanım.

Karda volta atıyorum. Canavarım hâlâ kan istiyor ve sakinleşmem gerekiyor. Elvie'nin beni bu halde görmesine gerek yok. Bu yönümü göstermemekle çok iyi bir iş yaptım, şimdi bunu mahvedemem.

Gülüşmeler kemerli kulağımı gıdıklıyor ve atlıların seslerini duyabiliyorum.

"Sence onu daha sikmemiş midir?"

"Yoksa neden hala burada olduğunu düşünüyorsun? Onunla evlenecek ve sıkılana kadar onu becerecek. Bence onu bir ay içinde Lysan'a geri gönderecek." Elvie, Elvie'den bahsediyorlar. Onlara doğru ilerlerken görüşümü bir kez daha kırmızı bulutlar kaplıyor. Biri ağacın dibine işiyor, diğer ikisi ise çimlerin üzerine oturmuş bir su tulumundan su içiyor.

Elvie'm hakkında bu şekilde konuşan isimsiz askerler.

"Onu gördünüz mü? O kadar küçük ki amcığı en sıkı şey. Ve pembe. Bir keresinde bunlardan birine sahip bir insanla sikişmişim ve sana söyleyeyim, onun gibisi yok." Pantolonunun fermuarını tekrar çekti. "Belki de onu geri göndermeden önce hepimizin onunla bir tur atmasına izin verir. Kral Orvian'a onun türüne nasıl davranmak istediğimizi gösteririz."

"Buna içilir," diyor diğer ikisi ve ben de canavarıma istediği serbestliği veriyorum. Yüzeye çıkarken pençelerimin uzadığını ve dişlerimin keskinleştiğini hissediyorum. Bu, o gün savaş alanındaki herkesi öldüren form.

Elvie'm hakkında konuşan bu askerleri katledecek olan form budur.

"Şeref, gerçekten," diye homurdanıyorum, sonunda varlığımı belli ediyorum. Üçü birden ayağa fırladı. Mırıldanarak "benim

kral" diye bağılıyor ve önümde eğiliyor. Üçü arasında en uzun boylu olan ve bu iğrenç konuşmayı başlatan kişi lider gibi görünüyor.

"Ciddi değildik, Majesteleri. Sadece bir şakaydı."

"Gülüyor gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," diye yutkunuyor, teni hastalıklı donuk bir griye dönüyor.

İdrar havaya karışıyor. Kahrolası korkaklar.

"Özür dileriz, Majesteleri. Onun hakkında bir daha asla konuşmayacağız," diye yalvarıyor sağdaki.

"Hayır," diye kabul ediyorum, "fazla konuşma yapmayacaksın."

Anlamım üçünde de aynı anda ortaya çıkıyor ve onlar kılıçlarını çekmeye fırsat bulamadan ben çoktan hamlemi yapmış oluyorum. İlkini öldürmek yeterince kolay. Pençelerimle saldırıyor, ellerim aradığım organın etrafını sarana kadar kemik ve kasları parçalıyorum. Bir çırpıda ve çekerek kalbini göğsünden söküyorum, sıcak kan ellerimi kaplıyor. Çılgık atma şansı bile olmadı.

Bir sonrakinde ellerimi boynuna doladım ve büktüm. Mide bulandırıcı bir çıtırtı ve tüm vücut ağırlığı öldüğünü anlamamı sağlıyor. Dişlerimi gösterip boynunu ısırıyorum, metalik kan dişlerimi kaplıyor ve kafasını omzundan ayıracak kadar kemiriyorum. Atılmış bir yığın halinde yoldaşının kalbine katılıyor.

Sonuncusu, o korkak, kaçmak için döndü. Daha on adım bile atamadan omurgası ellerimde, kanı aşağıdaki çimenleri boyuyor. Canavar kanını içti ve tatmin oldu. Kendini tekrar içime sokuyor ve beni kaleye doğru itiyor, böylece yeniden bir araya gelebileceğiz

Ödölümüz

Elvie.

İki muhafız köşeyi dönüyor, kargaşayı duyduklarına şüphe yok ve oluşturduğum manzarayı görünce duruyorlar. Kana bulanmış ve nefes nefese. Kurbanlarımla cesetleri doğal olmayan açılarla çimlerin üzerine serilmişti.

"Bu bir uyarı olsun," diyorum yanlarından geçerken iki muhafıza. "Eğer Prenses Elveena hakkında en ufak bir saygısızlık içeren bir fısıltı bile duyarsam, sizi böyle bir gelecek bekliyor demektir."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELVIE

EAVESDROPPING pek prensese yakışır bir davranış değil ama taht odasını geçip köşeyi döndüğümde durup dinlemeden edemiyorum.

Arkain'in derin tınısını her yerde tanırım. Son birkaç haftadır onun sesine bağımlı hale geldim. İster kitap okurken ister bana geçmişinden bir hikâye anlatırken olsun, bu sese bayılıyorum. Şimdi bu ses delice geliyor.

"Özür dilememi bekliyorsan ikimizin de zamanını boşa harcıyorsun demektir," dediğini duyuyorum Arkain'in. Biri geçerse saklanabilmek için kendimi bir oyuğa yaslıyorum ve mor elbisemin mümkün olduğunca çoğunu duvarın arkasına sıkıştırmaya dikkat ediyorum.

"Umurumda olan bana ne söylediğin değil. Canavarınla ve onun davranışlarıyla başa çıkabilirim." İkinci ses Wylan'dan geliyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Baş edemediğim şey kontrol edilememesi. O muhafızlara ne yaptığını duydum."

Gardiyanlar mı? Ne muhafızı?

"Bunu hak etmişlerdi. Ne dediklerini duymalıydın..." Son kelime bir hırıltıya dönüşüyor.

"Ve kendini kontrol etmeliydin. Onu buraya getirmenin risklerini biliyordun. Kara elfler onu kabul etmekte direnç gösterecektir." Benden bahsediyorlar. Belki de ben

bunu dinlememeliydim. Wylan tekrar konuşmadan önce kısa bir duraksama olur. "Burada bile olmamalıydı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Arkain hırlıyor. "Onun buraya ait olmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Myrkorvin'in onu asla bizden biri olarak kabul etmeyeceğini."

Nefesim kesildi. Bunu dinlememeliydim. Duvardan dönüp aceleyle koridora geri dönüyorum. Gözlerim yanıyor. Aptal gözyaşları. Neden üzülüyorum ki?

Haksız değil. Ben buraya ait değilim. Ne kadar solgunlaştığımı fark etmediğimi mi sanıyor? Dışarıda daha çok vakit geçirmeme rağmen gün geçtikçe daha da solgunlaşıyorum. Belki de burada kendi kaderimi şekillendirebileceğimi düşünmekle hata ettim. Belki de Lysan'da kalmak için daha çok mücadele etmeliydim. En azından ailem yanımda olurdu. Güneş.

Bir yaldızlı kafesi diğeriyle takas mı ettim?

Akşam yemeği için Arkain'e katılmamayı düşünüyorum. Bu çok fazla şüphe uyandıracak ve ihtiyacım olan son şey kalenin bu durumdan haberdar olması. Kralın beni burada istemediğini öğrenirlerse bu beni onların gözünde daha da tuhaf biri haline getirecektir.

Özel yemek odasına doğru ilerlerken kendimi odada yalnız buluyorum. Kendime bir kadeh şarap ısmarlayarak Arkain'in ortaya çıkmasını beklerken zaman uzayıp gidiyor. İkinci kadehi içmem için yeterli bir süre.

Sonunda geldi. Kırmızı gözleri vahşi ve kızgın görünüyor. Kızmaya ne hakkı var? Tek yaptığım burada bir hayat kurmaya çalışmak. Onunla birlikte. Yine de o bile buraya ait olduğuma inanmıyor gibi görünüyor.

Siktir et onu da, onu da.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Gözlerimi deviriyorum ve bu onu sandalyesine çökerken durduruyor. "Sorun nedir?"

"Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Sesiniz, ses tonunuz, yüzünüzdeki o ekşi ifade." Gözleri genişliyor. "Bir şey oldu. Bana ne olduğunu söyle."

"Sen kim oluyorsun da benden talepte bulunuyorsun?"

"Ben sizin kralınızım," diyor. "Bir başkası için arkadaşınızım."

Bununla alay ettim. "Sen benim arkadaşım değilsin."

Hurt kırmızı gözlerini kapatıyor ve bunu söylediğim için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Neredeyse.

İlk yemeğimiz servis edildi, şarap soslu dumanı tüten bir yığın kavrulmuş domates. Daha önce açlıktan ölüyordum ama şimdi çatalımı elime almayı bile beceremiyorum. Arkain de aynı şeyi hissediyor olmalı çünkü o bile tabağını görmezden geliyor.

"Elvie, bunu
kastetmiyorsun." "Evet,
öyle," diye ısırdım.

"Bir şey mi yaptım..." Sözünü kesiyor. "Bu bahçede olanlarla mı ilgili?"

Bahçe. Bu kadar mükemmel başlayan bir akşam nasıl bu hale gelebilirdi? Vücudum sonunda beni öpmesi için çığlık atıyordu. Haftalarca birbirimizin etrafında dans ettikten sonra, sonunda beni nazik elleriyle tutmayı bıraktı. Tanrılar biliyor ya, sözümüz kesilmeseydi beni orada becermesine izin verirdim, o kadar gergindim ki.

Şimdi ona baktığımda tek hissettiğim acı.

"Bu senin benim buraya ait olmadığımı söylemenle ilgili!" Bağıriyorum.

Farkına varmadan önce kafası karışmış görünüyor.

"Wylan'la konuşmamı mı dinliyordun?" İnanamayarak soruyor.

"Oh, bunu benim üzerime yıkma. Seni tanımaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Bu işi yürütmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Burayı evim yapmaya çalıştım ama senin beni burada istemediğini öğrendim." Ayağa kalkıyorum, sandalyem arkamdan yere çarpıyor ve masanın etrafında dönerek onun yanında duruyorum. "O zaman beni neden aldın Arkain? Keşke burada olmasaydım demek için neden beni seçtin? Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca aramızda bir şeyler inşa ettiğimizi sanıyordum."

Sesimdeki acıyı gizleyemiyorum. Beni reddetmesi beni ne kadar derinden yaralamıştı. Arkain ayağa kalkıyor ve başını bana doğru sallıyor.

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diye mırıldanıyor.

"O zaman bana açıkla, Arkain! Yoksa tanrılara yemin ederim ki hayatımızın geri kalanını yabancı olarak geçiririz. Bunu seninle yapmaya devam edemem." İçinde bir şeyler kopuyor. Yakut gözleri daha da parlıyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki beni meşe masaya yapıştırana kadar farkına bile varmıyorum. Tahta çıkıntı kışıma saplanırken vücudu beni masaya hapsediyor.

"Tabii ki burada olmamalısın," diye hırlıyor. Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım kabarıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Tek bir pençe parmağını kaldırarak gözyaşlarımı siliyor.

"Burada olmamalısın," diyor usulca. "Sen güneş için yaratılmışsın. Sıcak bir yerde koşabilir ve özgür olabilirsin. Kimsenin seni izlemediği, istediğin kişi olabileceğin, istediğini yapabileceğin bir yer."

"Ama seni burada tutan piç benim. Gitmene izin vermeyecek kadar bencil olan canavar. Seni kaçıran

ve seni bir yalanla burada tutuyor. Senin iyiliğini hak etmiyorum. Burada bir hayat kurmaya çalışmanı. Bana bir canavar gibi davranmanı hak ediyorum. Beni gülümseyerek ve güzel sözlerle karşılamayı değil, benden uzaklaşmanı hak ediyorum." Yüzüme doğru eğiliyor. Erkeksi kokusunu alabiliyorum. Deri, toprak ve baharatlı bir şey. O vahşi gözlere bakmak için başımı geriye eğdiğimde, karnımda tehlikeli bir şey beliriyor. Sözlerine karşılık meme uçlarım sertleşiyor.

"Ama ben bir canavarım, Elvie. Sen buraya ait değilsin ama gitmene izin vermeyecek kadar bencilim. Seni benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim." Vücudu benimkine bastırıyor ve hepsi bu kadar. Masaya yaslanıyorum ve bacaklarımı ayırıyorum. Ne olduğunu anladığı an, kokumun ona çarptığı andır.

Ne kadar ıslak olduğumu fark edince burun delikleri açıldı.

"Gitmek istemiyorum." Bu sözlerin gerçekliği iliklerime kadar işliyor.

Kırık bir iniltiyle Arkain serbest kaldı. Açık kalçalarımın arasından kayarak aynı anda her yerdeydi. Elleri saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye çekip ağzımı ona sunuyor. Gri dudakları morartıcı bir öpücükle dudaklarıma çarpıyor.

Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim.

Arkain nazikçe öpüşmez. Bir savaşçı gibi öpüyor. Ağzımı tekrar tekrar fethediyor. İnliyorum ve o da bu fırsatı değerlendirip dilini içeri daldırıyor. Dillerimiz birbirine karışıyor ve bu kaybetmekten çok mutlu olduğum bir mücadele.

Yanıt olarak inlemesi kalçalarımın daha da sertleşmesine neden oluyor.

"Tadının tatlı olduğunu biliyordum," diye hırlıyor ağzıma karşı.

"Hiç şüphen var mıydı?" Ağzını boynuma götürürken boğuluyorum. Göğsüme doğru ısırıyor ve emiyor, keskin dişleri hassas tenimde geziniyor. Elbisemin önüne geldiğinde, ağzı beni terk ederken nefesim kesiliyor. Pençeleri elbisemin narin kumaşına takılıyor ve göğüslerim serbest kalana kadar aşağı çekiyor.

"Mükemmel," diye homurdanıyor, pençesi bir meme ucunun etrafında hafifçe dolaşırken, ağzı diğer meme ucumu emiyor ve ısırıyor. Harika hissettiriyor, doyamıyorum. Onu kendime daha yakın istiyorum. Belini sarmak için bacaklarımı kullanarak onu vücuduma doğru çekiyorum. Dilimi sivri kulakları boyunca gezdirmek için öne doğru eğildim. Göğsüme karşı hırlıyor, aynı ilgiyi göstermek için diğerine geçiyor.

"Arkain," diye inliyorum ve o da çabalarını iki katına çıkarıyor. Elinin göğsümden ayrıldığını bile fark edemedim, uyluğumun dışına doğru ilerlemeye başladı. Elbisemin uzun eteğini de beraberinde sürüklüyor. Tanrım, bana orada dokunmasına ihtiyacım var. Amım onun ilgisi için yalvarıyor. İçimdeki nemin dışarı sızdığını ve aşağıdaki masaya damladığını hissedebiliyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Dokun bana."

"Öyle güzel yalvarıyorsun ki Elvie'm, sen onlara böyle bakarken bir erkek nasıl inkâr edebilir ki?" Arkain ağzıma dönmeden önce meme ucumu bir patlamayla serbest bırakıyor. İki eli de serbestken, şişmiş etimi avuçlamadan önce elbisemi belime kadar sürüklüyor. "Benim için çok ıslaksın, Elvie. Benim gibi bir canavar senin gibi güzel bir elfin elbisesini ıslatmasını nasıl sağladı?"

Parmaklarından birini ıslaklığımda gezdirirken "Pençeler yüzünden," diye soluyorum. Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve pençesini klitorisim boyunca hafifçe sıyrıyor. Aman Tanrım. Zevk içimde patlıyor. İnemelerim dışarıdaki hizmetkârların ne olup bittiğini anlamasına yetecek kadar yüksek.

Onlara iyi bir gösteri sunabiliriz.

Arkain'in kalçalarımın arasındaki görüntüsü beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor. Boynundaki kasların gerginliği, soğukkanlı tavrıyla tezat oluşturuyor. Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, sert aletin içime girdiğini hissettiğimde daha fazlası için miyavlamaya başlıyorum.

"Neyin var küçük elf?"

"Ağrım var," diye sızlanıyorum.

"Nerede?" diye alaycı bir şekilde soruyor. Pençesi yine klitorisimi sıyrıyor ve sırtım masadan kalkıyor. Ben titreyene kadar bunu tekrar tekrar yapıyor. Sadece durup gözlerimin içine bakıyor. "Neren ağrıyor, Elvie?"

"Amım, lanet olsun. Bırak geleyim!" Sızlanıyorum. "Lütfen."

Bana sırtırken kırmızı gözlerinde zafer dans ediyor.

"Neden öyle demedin, küçük elf?" Hiçbir uyarıda bulunmadan

İki kalın parmağını içime sokuyor ve çığlıklarım duvarda yankılanıyor. Eğer parmakları bu büyüklükteyse... Tanrılar bana yardım etsin. Ama dakikalar önce bana karşı olan uzunluğu içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Beni geriyor. "Tanrım, çok sıkısın."

Arkain yetenekli parmaklarıyla hızlı ve yavaş arasında gidip gelerek, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir noktaya vurana kadar parmaklarını doğru şekilde bükmeye

devam ediyor. Arkain'in

hissi çok fazla ve göz kapaklarım kapanmaya başlıyor. Kalçalarım onu daha sıkı sarıyor ve titremeye başlıyor.

"Lanet olsun Arkain, çok yaklaştım. Durma, durma!" İnlemelerim tutarsızlaştıkça zikrediyorum.

"Aç şu lanet gözlerini, Elvie. Seni boşaltırken beni izle. Sana bu zevki verenin kim olduğunu gör." Sırtım dikleşirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Kaslarım tutulurken ter omurgamdan aşağı damlıyor. Zevk fıçıları içime giriyor. Geçmişte de sevgililerimle birlikte olmuştum ama böylesini hiç yaşamamıştım. Parmakları bacaklarımın arasında acımasızca hareket ediyor, içime tekrar tekrar pompalarken bir saniye bile durmuyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve pençesinin klitorisime son bir kez sürtünmesiyle uçurumdan aşağı savruluyor ve zevkten çalkalanıyorum. Adını haykırırken neredeyse masadan düşecektim. Gözlerim kör oluyor. Sıcaklık midemden ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. Ağırlıksız hissediyorum. Zevk o kadar yoğun ki, vücudum artçı şoklarla sarsılıyor.

Görüşüm yavaşça geri dönüyor ve Arkain'in bana gülümsediğini görüyorum. Titreyen ellerimle kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum ve parmaklarını nazikçe amımdan çekip yalayarak temizlemesini izliyorum. Bu manzara ve onun memnuniyet dolu iniltisi karşısında ürperiyorum.

"Amin ağzından bile daha tatlı."

Kızardım ve pantolonunun üst kısmına uzandım. Yemeğe lanet olsun. Arkain kıkırdıyor ve güçlü elleriyle bileklerimi kavrayarak ilerlememi durduruyor.

"Hizmetçileri yeterince rezil ettiğimizi düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" "Ama..." Sızlanmaya başladım ve kendimi kurtarmaya çalıştım.

Şu anda pantolonun önünü zorlayan ödülüm.

Hatırı sayılır gücünü kullanarak beni yukarı çekiyor, böylece göğsüyle aynı hizaya geliyorum. Sertliğinin karnıma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Belki doğru şekilde kıpırdarsam-

"Uslu dur, yaramaz elf. Bu seni ne kadar çok istediğimi göstermemle ilgiliydi."

"Ve bunu sevdim, ama şimdi seni ne kadar çok istediğimi göstermek istiyorum."

"Yapacaksın." Geri adım atıyor ve elbisemi tekrar yerine itmeme yardım ediyor. "Haftalardır seni becermenin hayalini kuruyorum. Ve birlikte ilk seferimiz bu yemek masasında, sana istediğim gibi çılgılık attıramayacağım bir yerde olmayacak." Buna nasıl itiraz edebilirim ki? Aşağı inmeme yardım ediyor ve beni nazikçe öpüyor ve dilinde kendimin tadını alabiliyorum. Üstümün örtüldüğünden emin olduktan sonra, titrek dizlerimin üzerinde masanın kendi tarafıma doğru yürüyorum.

Şarabımdan bir yudum almak için uzandığımda Arkain'in bana tuhaf tuhaf baktığını fark ediyorum.

"Ne?"

"Çok uzaktasın." Bir el sallıyor ve masa aniden küçülüyor. Yirmi yerine dört kişilik bir masa. Dizlerimiz masanın altına sürtünüyor ve ben ona gülümsüyorum. "İlk kez birlikte yemek yediğimizden beri bunu yapmak istiyordum."

İçeri giren hizmetkârları çağırıyor, küçük masa karşısında sadece kısa bir süre şaşıyor. Ya da havadaki ezici seks kokusuna.

"Neden yapmadın?" diye sordum.

"Bana bu kadar yakın olmak isteyip istemeyeceğini bilmiyordum."

"Sanırım istediğim çok açık." Yavaşça sürüklüyorum

ayağımı dizlerinin arasına hapsederek kapatmadan önce ayağımı bacağının içine soktum.

"Dikkatli ol, küçük elf. Canavarı bir gece için yeterince baştan çıkardın." Alt dudağımı dışarı çıkarıyorum ve Arkain közlenmiş biberlerini yemeden önce gülüyor ve ayağımı bacaklarının arasından kurtarıyor. "Yarın seni özel bir yere götüreceğim. Erken çıkacağız, hazır ol."

"Nerede?"

"Bu bir sürpriz, küçük elf." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyor, nazikçe okşuyor ve titrememe neden oluyor. "Gerçekten hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ELVIE

"VE SEN HALA bana nereye gittiğimizi söyleyemiyor musun?" Arkain'in güçlü kalçalarının arasına sokularak soruyorum.

Myrkorvin'in tüm askerlerinin bindiği devasa siyah aygırlardan birinin üzerinde oturuyoruz. Lastlight ormanına doğru ilerlerken beni soğuk rüzgârlara karşı korumak için uzun siyah bir pelerinle örtülüym. Bu ve Arkain'in güçlü göğsüne sarılıp duruyorum.

Hizmetçim tarafından uyandırıldığım ilk andan itibaren, akşam yemeğinde olanların bir rüya olduğunu düşünmeye devam ettim. Geceler boyunca kendime boş yere dokunduktan sonra, sonunda biraz rahatlamak için tüm bu karşılaşmayı uydurdum.

Arkain'in ön tarafta beni beklediğini gördüğümde ve o güçlü şehvet duygusu hislerimi ele geçirdiğinde bunu uydurmadığımı anladım. Beni ata bindirmeden ve arkamdan tırmanmadan önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda bu his daha da pekişti.

"Sana bunun bir sürpriz olduğunu söylemiştim." Bir kolunu belime doluyor ve beni daha da yakına çekiyor. Sırtım tamamen onun ön tarafıyla aynı hizada ve pantolonundaki o yıkıcı sertlik kıcıma sıkıca bastırıyor. Hafifçe geri çekiliyorum ve tıslıyor. "Yaramaz."

Ormana doğru koşmaya devam ederken gülüyorum. Bu

İleride karanlık bir orman beliriyor. Şafağın ilk ışıkları bile ormanın içine nüfuz edemiyor. Tepemde bir kuş ciyaklıyor ve sıçramama neden oluyor.

"Sakin ol," diye fısıldıyor Arkain kulağıma. Ben de ona ters ters bakmak için arkamı dönüyorum.

"Senin için söylemesi kolay. Lastlight'ı evi olarak gören yaratıklar hakkında bir şeyler okudum. Senden korkuyor olabilirler, ama ben? Ben bir sabah atıştırmalığından fazlası değilim."

"Seni yemek istemesi konusunda endişelenmen gereken tek varlık benim."

Göğsüne dirsek atıyorum ama o sadece gülüyor. "Bu hiç komik değil."

"Ciddiyim." Ağaçların ilk sıralarından geçerken kolu belime dolanıyor. "Seni koruyacağım, Elvie. Sen yanımda olduğun sürece hiçbir şey seni ele geçiremeyecek."

Orman ölümcül bir sessizlik içinde. Yapraklar üzerimize yağarken yukarıdaki dallarda bir hareketlilik var. Yemin ederim geçerken bizi izleyen gözleri hissedebiliyorum. Atımız bile temkinli, kişniyor ve toynaklarını yere vuruyor. Burada her ne yaşıyorsa bizi burada istemiyor.

O kadar gerginim ki Arkain'in bir elini pantolonumun önünden aşağı kaydırıldığını fark etmiyorum bile. Pençeleri hassas etimi sıyrıyor ve ben bir inilti çıkarıyorum.

"Sen ne-"

"Şşşt, rahatlamana yardım ediyorum. Sadece gözlerini kapat, yakında buradan çıkacağız."

Eli bacaklarımın arasında çalışmaya devam ederken göz kapaklarım titreyerek kapanıyor ve sıkı daireler çizerek beni ovuyor. Ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. Pençeleri beni ıslatırken ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum.

kıvrımlarımın derinliklerine in.

"Çok ıslaksın, Elvie. Tanrım, çok iyisin."

İnliyorum ve başımın omzuna düşmesine izin veriyorum. Dilini boynumun kıvrımında gezdirirken siyah saçlarının yüzümü gıdıkladığını hissediyorum. Parmakları daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, ta ki ben de onunla aynı anda kalçalarımı döndürene kadar. Zevk omurgamdan aşağıya doğru akarken ve karnımı ısıtırken kalçalarımı pompalıyorum.

Çok yakın, çok yakın... Kaslarım kasılıyor ve doruğa ulaştığımda inliyorum. O kadar güçlü ki büyüünün metalik kokusunu neredeyse fark etmeyecektim ama fark ettim. Tam zamanında gözlerimi açtım ve önümdeki manzarayı gördüm.

"Bu bir portal mı?" İnanamayarak soruyorum. Arkamda Arkain'in pençelerini ağzına götürerek başını salladığını hissediyorum. "Diyarlar arasındaki tüm portalların kapalı olduğunu sanıyordum?"

"Onurlu olmakla gurur duyan bir varlık ırkı için, size kesinlikle çok fazla yalan öğretiyorlar." Bizi geçide doğru yönlendiriyor. Dev bir aynaya benziyor, sadece içindeki cam bir sıvı gibi hareket ediyor. Yüzüyor ve yeniden şekilleniyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir güçle titreşiyor. Bu çok eski olmalı.

"Bu işin sonu nereye varacak?" Eğilip beni öpen Arkain'e bakmak için eyerde dönüyorum.

"Göreceksin," diyor dizginleri kırıp bizi portaldan dörtnala göndermeden önce.

Midem bulanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Havadaki metalik tını o kadar güçlü ki gözlerimi yakıyor ve ciğerlerimi tıkıyor. Düşüyoruz. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, beni eyere sabitleyen tek şey Arkain, güçlü kolu belimi mengene gibi

sarıyor.

Tam ığlık atacaktım ki durdu.

Her Şey sakin. Birkaç belirsiz adımdan sonra atımız ilerliyor ve başka bir ormanda olduğumuzu fark ediyorum. Bu orman altın sarısı ağaçlarla ve tepemizde ten kuŐlarla dolu. Havada güçlü bir kadife ği kokusu var ve nerede olduğumuzu anlıyorum.

Merrywood Ormanı.

"Lysan'dayız," diye nefes alıyorum. "Ama nasıl?"

Ben bunları düşünürken biraz daha yürüyoruz. Özgür büyünün yokluğunda glerim içimde soęumuŐtu. Ama tepemdeki ılık güneş kemiklerimi ısıtıyor. Pelerinimi çıkarıp yüzümü ona dönüyorum. Güneşi ne kadar özlediğimi daha önce hiç düşünmemiştim.

"Bana güvenini verdin, Elvie. Şimdi ben de sana kendiminkini vermek istiyorum."

Atımız bir açıklığın ortasında durdu. Hâlâ Merrywood'un derinliklerindeyiz, daha önce hiç olmadığım kadar derindeyiz ama yine de bu ormanı nerede olsam tanırım. nce Arkain iniyor, sonra beni kalalarımdan kavrayıp yere indiriyor.

Gülümsüyorum ama Arkain'in ciddi ifadesini gördüğümde gülümsemem biraz azalıyor.

"Ne oldu?"

"Hayır bir ama Ben ve Wylan Biliyorum .

Bu portalın varlığı. Kalmayı tercih ederseniz, sizden tek ricam yerini aıklamamanız." Ağzım açık kaldı. Ne diyor bu adam?

Derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştiriyor ve ben de kendimi söyleyeceklerine hazırlıyorum.

"Bana ilk sorduğun Şey neden bu kadar çok

Benimle evlenmen için seni kandırmak çok zahmetli. Gerçek şu ki orklar doğuda yeniden yükseliyor. Myrkorvin'e doğru ilerleyecekler ve saflarımız son savaştan sonra hâlâ yenilenmedi. Lysan'ın ordusunu güvence altına almam gerekiyordu ama bu sefer babamın aksine, sözlerini tutacaklarına güvenmiyordum. Uğruna savaşmaya istekli olacakları bir şey ya da birini bulmam gerekiyordu." Duraksıyor ama devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

"Ben de Yüz Yüze Gecesi'ni düzenledim. Öyle bir hale getirdim ki babanın seni getirmekten başka çaresi kalmadı. Maskeni bir renk tonu yayacak şekilde büyüledim, böylece büyü etkisini gösterdiğinde sen olduğunu anladım."

"Bunu zaten biliyorum," diyorum.

"Ama bilmediğin şey, sana söylediğim tek yalan bu değildi. Ve eğer bir şey olacaksak, buna aramızdaki bu yalanla başlayamam."

"Hangisi?" Nefes alışım düzensizleşiyor.

"Sana asla Myrkorvin'de kalman söylenmedi. Seni elimde tutabilmek için söylediğim bir yalandı. Bu" -bileğimi çekiştirerek siyah bandı ortaya çıkardı, sonra parmaklarını şıklattı ve bandın yere düşmesini izledi

-"Hiçbir şey yapmayacak. Neden hâlâ burada olduğunu ve Myrkorvin'e dönmediğini sanıyorsun? Bu seni hizada tutmak için bir korkutma taktiğiydi."

"Anlamıyorum. Yani aramızda bir pazarlık yok mu?" Göğsümde bir boşluk hissediyorum.

"Var. Yine de benimle evlenmek zorunda kalacaksın ama bu seni Myrkorvin'de kalmaya zorlamayacak."

"Peki neden bu konuda yalan söylediniz? Gerekmiyorsa neden beni orada tuttunuz?"

"Çünkü seni istedim. Seni ilk gördüğüm andan itibaren seni istedim. Gözlerinde şefkatle Ari'ye baktığında, gitmene izin veremeyeceğimi biliyordum. Eğer izin verseydim asla bu hale gelme şansımız olmayacağını biliyordum." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Ama bunu devam ettiremem. Sen bu kadar güvenirken ve ne yaptığının farkında değilken olmaz."

"Arkain..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Eğer Solys'e dönmek istiyorsanız, doğruca şu açıklığa gidin." Önümüzü işaret ediyor. "Sizi durdurmayacağım. Yeminimiz için bir ay içinde bana döneceksin ama seni tuzağa düşürmeyeceğim. Benimle evlenmen en azından sana istediğin yere gitme özgürlüğü sağlayacak. Kiminle istersen onunla ol."

"Peki bunu seçersem, sana ne olacak?"

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor. "Karanlık şatoma geri dönüyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın anılarını günlerimin geri kalanında içimi ısıtmak için kullanıyorum."

Dizlerimin bağı çözüldü ve zihnim allak bullak oldu. Özgürlük mü? Eve dönmek, sonsuza dek güneşin altında kalmak. Ondan bir adım geri çekiliyorum ve sanki bir darbe almış gibi irkiliyor.

Ayrılırsam ne kazanırım? Bağlanmadan yaşama özgürlüğü mü? Hep istediğim bu değil miydi? Seyahat edebilmek ve dünyayı görebilmek. Bir prenesten ya da bir lordun karısından fazlası olmak. Arkain bana bunu veriyor. Bir seçenek.

Ama bu seçimi yaparsam, onu kaybederim.

Şimdi ona bakıyorum, gri yüzü parlak güneşin gölgesinde. Burada çok güzel görünüyor. Güneşin kırmızı gözlerini ısıtması. Pelerini hafif bir esintiyle dalgalanıyor.

Özgürlük, onunla sahip olabileceğim şeyi kaybetmeye değer mi?

Bu tutkuyu başka birinden bulabilir miydim? Bu

Yüzünde çok açık bir şekilde yazılı olan gerçek bağlılık ifadesi. Belki de bu benim çarpıklığım ve onun yalanlarına kızmalıyım. Ama beni yanında tutmak için bu kadar çaba sarf ettiğini bilmek midemi ısıtıyor.

"İkinci seçeneğim nedir?" Başını bana doğru çeviriyor, beyaz dişleri güneşte parlıyor. "İki seçeneğim olduğunu söylemiştin, ikincisi ne?"

"Şarj olabilmen için bir günlüğüne burada kalalım ve Myrkorvin'e dönüp kaldığımız yerden devam edelim. Ancak şimdi seçimlerini benimle birlikte tüm gerçekleri bilerek yapacaksın." Gülüyor ve başını sallıyor. "Kıyafetlerini bugün daha sonra geri gönderebilirim.

"Bu büyük bir talihsizlik olur çünkü bu gece Myrkorvin'e döndüğümüzde onlara ihtiyacım olacak," diyorum. Arkain'in nefesi kesiliyor ve başını sallıyor.

"Ne diyorsun sen?"

Derin bir nefes alıyorum. "Seninle kalmayı seçtiğimi söylüyorum. Beni buraya getirmen ve bana gerçeği söylemen, yıllarca özgür kalsam bile senin gibi birini bulamayacağımı bilmem için bana nasıl bir erkek olduğunu yeterince gösteriyor." Ona doğru yürüyorum ve nefes almadığını biliyorum. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip yüzünü kendiminkiyle buluşacak şekilde aşağıya çekiyorum ve dilimi ağzına sokuyorum. İnliyor ve kıcımlı kavrarak beni sertleşen etine doğru daha sıkı çekiyor.

"Ve bu senin seçimin mi?" İnanamayarak gülüyor. "Benimle kalmak mı? Evini ve bildiğin her şeyi terk etmek mi?"

"Birbirimizin evi olabiliriz." Dedim ve o da başını salladı.

dudaklarında gülümseme oynuyordu.

"Eğer bütün günü burada geçireceksek, aklında ne var?"

Meğer aklında piknik yapmak varmış.

Eyer çantasından bir battaniye çıkararak bizim için çimlerin üzerine serdi ve ardından bol miktarda çeşitli meyve ve peynir üretmeye başladı. Güneş gökyüzünde daha da yükseldi ve ben de onunla birlikte keten pantolonumu ve dökümlü üstümü çıkardım. Arkain bile pelerinini çıkarıp attı ve güneşin altında basit bir atlele yatıyor, gri kasları ince kumaşın gücünü test ediyordu.

Sıcak sessizlikte dinleniyoruz. Tenim ve kemiklerim güneşi olabildiğince içiyor. Yemek yerken, rengim solmaya başlar başlamaz beni düzenli olarak buraya geri getireceğine söz veriyor. Sessizlik içinde oturduğumuz süre uzadıkça, onunla kalma kararımdan dolayı kendimi daha mutlu hissediyorum.

Şimdi yapılacak son bir şey kaldı. Bu düşünceye gülümsüyorum, güneşle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık vücuduma yayılıyor.

"Unutmadan," diyor Arkain ve ayağa kalkıyor. Diğer eyer çantasını karıştırarak bir kitap çıkarıyor. "Burada bitirebileceğimizi düşündüm."

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve "The Denizin Gözyaşları. Ulaşmak üzere olduğumuz bölümü hatırlayınca gülümsemem derinleşiyor. Bu tam da ihtiyacım olan şey olacak.

"Okuyabilir miyim?" Tamamen doğrulup kitaba uzanarak soruyorum.

"Benim sıramı almamı istemiyor musun?" diye soruyor, yanıma oturuyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Güneşin ısıttığı teni benimkine sürtünürken iç çekiyorum.

"Bu kitabın en sevdiğim bölümü. Lütfen?" Kirpiklerimi ona fırlatıyorum ve o da gülüyor.

"Elbette." Kendimi daha sıkı bir şekilde onun yanına sokarak, kaldığımız yerden devam ediyorum.

"Şimdi hatırlayacaksınız, bıraktığımız yerde şövalye ve prenses deniz canavarının ininden yeni kaçmışlardı-"

"Bu da pek mümkün görünmüyor, içinde bulunabileceği yüzlerce su altı mağarası olmasına rağmen onu nasıl bulduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Onu gerçek aşkın gücüyle buldu, Arkain." Gözlerini deviriyor ama kitaba doğru başını sallıyor.

"Bu hala bir komplo boşluğu ama devam edin."

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizleyerek hikâyeye kaldığımız yerden devam ediyorum.

"Şövalye ve siren prenses uzak bir kıyıya vururlar. Suyun altında geçirdikleri zamandan yorgun düşen şövalye, güneş ufkun altına inip gece çökerken soğuktan titremektedir. Hızlı düşünen prenses, ikisini de sıcak tutmanın bir yolunu bulması gerektiğini bilir. Son sihrini kullanarak kendine insan bacakları verir ve şövalyesini güvenli kıyıya çeker."

"'Çok soğuk,' diye mırıldanır şövalyesi ve suya batmış giysilerini çıkarırken onu bir şarkıyla yatıştırır. 'Sus aşkım, yakında ısınacağız. Şövalyesi çıplak kaldığında, prenses onun formuna hayranlıkla bakarken duraklar. Kas dalgaları ayın yumuşak ışığı altında parlıyor. Ama zaman yok

Kendi kıyafetlerini de çıkarıp çıplak bedenini kumda onunkiler boyunca kaydırırken kahramanını tam olarak takdir etmek için."

"Elvie ne tür bir kitap-"

"Sus," diyorum ve hikâyeye geri dönüyorum.

"'Prensesim, siz...' Şövalyesi sözünü kesti, dişleri çok sert takırdıyordu. 'Konuşmaya çalışma aşkım. Seni ısıtmama izin ver,' der ve ona daha da sokulur. Çıplak göğsü adamın göğsüne bastırıyor. Bacakları onun kalçasına kilitlenmek için yükseliyor." Arkain'e daha da yaslanıyorum, nefes alış veriş düzenleniyor. Pençeli elinin karnımda gezindiğini hissettiğimde kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

"İşte o zaman genç prenses bunu hisseder. Korkması gereken ama onu gördüğü ilk andan beri arzuladığı şeyi. Gururlu ve sağlam, onu selamlamak için duruyor. Çekirdeğine ne kadar da mükemmel oturuyor. Yumuşakça inliyor, kendini ileri geri ovuşturuyor. "Lütfen," diye mırıldanıyor. 'Lütfen, aşkım. Sana içimde ihtiyacım var. Şövalyesi de bunu yerine getirmeye hazır bir şekilde eşini kavırıyor."

Pasajı bitirmeye fırsat bulamadan kendimi iri yarı bir erkek figürünün altında sıkışmış buluyorum. Arkain'in gözleri vahşi bir şekilde bana bakıyor.

"Bu en sevdiğin kitaplardan biri mi?" diye soruyor. İnanılmaz bir şekilde.

"Sanırım nedenini anlayabilirsin, gerçi henüz iyi kısmına gelmedik bile." Ona gülümsüyorum. "Tabii daha uygulamalı bir gösteri istemezseniz."

Hâlâ üstümde duruyor. "Elvie," diye fısıldıyor ama onu bir öpücükle susturuyorum.

"Çok üşümüşsünüz kralım," diye fısıldadım, aşağı uzanarak

üstümün önünü açıyorum. Göğsüm açıkta kalıyor; solgun tenim güneşin yumuşak ışınlarıyla parlıyor. "Seni ısıtmama izin ver."

Arkain meme uçlarımdan birine yapışmak için eğilmeden önce "Tanrılar beni bağışlasın," diye inliyor. Beni hararetle yalarken inliyorum, pençeleri diğer meme ucumu sıkıştırıyor. Daha fazla tenine dokunmak için yanıp tutuşuyorum, bu yüzden atletini çekiştiriyorum. Gömleği bir kenara fırlatacak kadar uzun süre göğüslerimden uzaklaşıyor.

Gri teni benimkinden daha sert. Ellerimi sırtının kordonlu kaslarında gezdiriyorum, parmaklarım kabarık yara izlerine takılıyor. Tanrım, o çok güçlü ve tamamen benim.

Bu düşünce içime işliyor, gerçeği iliklerime kadar hissediyorum. O benim ve ben de onun. Şu anda önemli olan tek şey ikimiziz. Ağzı boynuma dönüp hassas etimi ısırıp emerken ona olan ihtiyacım artıyor.

Onun her şeyine ihtiyacım var. Pençelerinin pantolonumu parçaladığını ve beni gözlerinin önünde tamamen çıplak bıraktığını hissettiğimde o da aynı şeyi hissediyor olmalı. Bir iniltiyle vücudumu öpüyor, aşağıya doğru devam etmeden önce göbeğimi yalıyor.

İri elleri her iki bacağımı da kavırıyor ve yukarı itiyor. Onu amıma bakarken izlerken nefes nefese kalıyorum. Buradan bile güneşte parladığını görebiliyorum. Dudaklarını yalarken o da fark etmiş olmalı.

"Güzel pembe amcığının benim için ne kadar ıslak olduğuna bak, Elvie. Kime ait olduğunu biliyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kelimeleri bulamıyorum. Bana dokunmasına ihtiyacım var. Hissettiğim şehvet beni boğuyor ve yakında klitorisime dokunmazsa patlayacağım.

"Söyle." Emri basit, kelimeler hafif bir hırıltıyla tırtıklanıyor.

"O senin!" Bağırıyorum ve merkezime doğru sert bir yalamayla ödüllendiriliyorum.

"İlkin olmasam da fark etmez," diye hırılıyor bana karşı ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. "Ben senin sonuncun olacağım."

Bu açıklamayla birlikte dişleriyle bana saldırdı. Dil ve dişler beni zirveye çıkarmak için birlikte çalışıyor. Klitorisimi ağzına alırken, o kalın parmaklarından ikisini içime soktuğunu hissediyorum. Hareket edip beni geriyorlar ve içime daha da fazla zevk akıyor.

"Çok sıkısın, benim küçük elfim. Seni beni almaya hazırlamam gerek."

Sözleri ayak parmaklarımı kısıyor. O kadar yakınım ki, patlamaya o kadar yakınım ki, tek yapmam gereken-

Arkain dişleriyle klitorisimi sıyrıyor ve ben onun dilinde patlıyorum. Bedenim beyaz-sıcak salınımla kendini sarsıyor. Arkain'in karanlık başını solgun kalçalarımın arasında görmek beni tekrar azdırmaya yetiyor. O parlayan kırmızı gözler benimkilerle buluştuğunda, onu hararetle yaladığı bir başka boşalmamla ödüllendiriyorum.

Vücuduma doğru öpücükler gönderiyor, sadece ağzıma dönmeden önce dilini meme uçlarımın etrafında döndürmek için duruyor. Öpücükleri nazik ve kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyorum. Kırmızı gözlerinde hayranlık parlıyor. Sadece bana karşı ne kadar sert olduğunu hissettiğimde, az önce yaptığım gibi onu patlatmak istediğimi fark ediyorum.

Onu son bir kez öptükten sonra yavaşça yatağa itiyorum.

sırtını. Bunu yapmama izin veriyor ve orada yatarken karın kaslarının nasıl esnediğine takdirle bakıyorum. Tanrım, kas üstüne kas yapmış olmalı. Çok büyük bir kısmı hâlâ örtülü.

Bu basitçe olmaz.

Pantolonunun bağcıklarına gelene kadar vücudundan aşağı kayıyorum.

Dudağımı ısırarak, ağır ağır kapanan kırmızı gözlerine bakıyorum.

"İzin verin sizi memnun edeyim, kralım." Başını sallıyor ve botlarını tekmeleyerek bana yardım ediyor. Pantolonun bağcıklarını çözdüğümde beni karşılayan manzara karşısında nutkum tutuluyor.

Kutsal tanrılar.

Aleti çok büyük. Bu açıdan bakıldığında ön kolum büyüklüğünde görünüyor. Koyu gri, teninden birkaç ton daha koyu ama kadife gibi pürüzsüz. Yan taraflarında koyu renkli damarlar uzanıyor ve ağzım sulanıyor. İçime nasıl sığacak bilmiyorum ama denemek için sabırsızlanıyorum.

Kalçalarım beklentiyle sıkıştı.

"Gerçekten kutsanmışsınız kralım," diyorum. "Ya da belki ben öyleyim."

Dudaklarımı yalayarak, tadına bakmadan önce daha fazla bekleyemem. Bu büyüklükte bir sik için gerekeceğini bildiğim kadar tükürük toplamaya çalışarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve eğiliyorum. Arkain bir kükremeyle ayağa kalktığında dudaklarım kadifemsi kafayı zar zor sıyrıyor.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri kocaman açılmıştı ve ben şaşkın bir şekilde arkama yaslandım. Onu incittim mi? Sanmıyorum ama belki de aleti hafif elf erkeklerinden ya da insan erkeklerinden daha hassastır.

Devam ettiğinde endişelerim ortadan kalktı.

"Ağzını... sikimin üzerine mi koyacaksın?" Gözleri

geniş ve kabaran kıkırdamaları durdurmak için elimi yüzüme vurmak zorunda kalıyorum.

"Sakin bana kara elflerin erkeklerini emmediğini söyleme?" Ben soruyorum, o da ciddiyetle başını sallıyor. "İlk seferin değilmiş gibi amımı yaladın. Kara elf dişilerinin hep aldığını, hiç vermediğini mi söylüyorsun?"

"Bu bizim türümüzün yaptığını duyduğum bir şey değil."

Hâlâ aramızda gerili duran kocaman sikine bakıyorum. Tabanını elimle hafifçe kavrayıp yumruğumu hafifçe aşağı yukarı hareket ettiriyorum ve o da tıslıyor. Çok geçmeden ucundaki bir damla nemle ödüllendirildim. Eğilerek onu yalıyorum, misk kokusuna gülümsüyorum.

Arkain'e dönüp baktığımda, gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Kara elf dişilerini, sizinkilerin boyutuna yakın olsalar bile, ağızlarını siklerinize dolamak istemedikleri için suçladığımı söyleyemem." Boyu boyunca uzanan damarlarda dilimi gezdirmeden önce gülümsüyorum. "Ama eğer seni alacaksam, o zaman bunu kayganlaştırmalıyız. Ve ben asla bir meydan okumadan kamam."

"Sadece bunu yapmak istediğinden eminsen."

"Eğer benim son sevgilim olacaksan, o zaman senin sikini emen ilk ve tek kadın olmama izin ver." Dudaklarımı horozunun tepesine kapatırken cevabını beklemiyorum. Ağızımda neredeyse hiç yok ve şimdiden tehlikeli bir şekilde dolu.

Elimi ağızımla birlikte çalıştırıyorum, onu sıkıca kavriyorum, böylece en azından ağızımın ulaşamadığı genişlikte çalışabiliyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, her seferinde

Boğazımın arkasına gelene kadar onu yavaş yavaş daha derine götürüyorum. Tükürük şaftından aşağı akıyor ve ben de onu yalamak için bir gösteri yapıyorum.

Boğazımın arkasına her vuruşunda karın kasları esniyor. Pençeli ellerinden biri başımın üzerine geliyor ve onu daha derine almam için beni nazikçe teşvik ettiğini hissediyorum. Kalçaları ağzımla buluşmak için yükselmeye başlıyor ve ben onun sikinde boğuluyorum. Kendi uyarılmışlığım uyluklarımdan aşağı sızıyor ve beni onun devasa sikini almaya hazırlıyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyoruz, bu arada Arkain küfür ediyor. Bana ne kadar güzel olduğumu söylüyor. Bana dokunmaya çalışan herkesi nasıl öldüreceğini. Her aşığın duymak isteyeceği harika şeyler.

"Elvie, ben-" Onu gırtlığıma kadar sokabildiğim kadar soktuğumda bir iniltiyle kendini kesiyor. Tadının dilimde patlamasını bekliyorum, böylece onu yutabilirim, aniden muhteşem horozundan çekilip battaniyeye sabitlendiğimde.

Arkain üzerimde vahşileşmiş, gözleri benimkileri arıyor. "Sana zarar vermedim, değil mi?"

"Hayır, canımı yakmadın," diye gülerek ellerimi kaslı sırtında gezdiriyorum.

"Çok küçüksün, çok sert davrandığımdan endişeleniyorum. Çok iyi hissettim, neredeyse kontrolümü kaybediyordum."

"Ağızıma boşalmak istemedin mi?" diye soruyorum ve o da şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyor. Belki de yapmasına izin verildiğinin farkında olduğu bir şey değildi?

"Hayır, benim tohumum senin içine dökülmeli" diyor. Ben bir kahkaha atıyorum ama o son derece ciddi görünüyor.

"Öyle mi?"

"Evet, bitirebilmemin tek yolu bu. Kara elflerin bitirebilmesinin tek yolu bu." Şimdi kuşkuyla bakan benim.

"İyi ki on altı yaşımdan beri doğum kontrol çayı içiyorum." Tırnaklarımı kaslı kışının sert yerlerine geçirmeden önce ellerimi sırtında gezdiriyorum. "Şimdi lütfen beni becerir misin?"

Arkain gülüyor ve ağzı benimkini acımasız bir öpücükle yakalıyor.

"Bu bir daha asla istemek zorunda kalmayacağın bir şey."

Bir eliyle kendini kavrarken benden o kadar uzun ki, birbirimize sığabildiğimizden emin olmak için kendimi topuklarımın üzerinde yukarı doğru iterken buluyorum. Sikini amımın içinde gezdirirken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Islaklığımın onu kapladığını görebiliyorum. Sikinin kıvrımlarımın arasından nasıl kaydığını duyabiliyorum.

Tekrar gelmeye çok yaklaştım bile.

Sikinin başı açıklığıma doğru itilirken karnım beklentiyle geriliyor. Nefesim kesiliyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Tanrım, çok büyük.

"Yavaş ol," diyorum ama beni birkaç santim daha beslerken inliyorum.

"Alabilirsin." Nefesim küçük soluklarla geliyor. "Tanrılar beni çok sıkıyor, benim küçük elfim." Kendini nasıl sertçe tuttuğunu görüyorum. Alnında boncuk boncuk terler var. Doğrusu ikimizin de acısına son vermekten başka çarem yok. Kolları başımın iki yanında esniyor ve uzanıp onu içime doğru çekiyorum.

Acı var - onun büyüklüğünde bir horozla nasıl olmasın? Ama aynı zamanda gerçek dışı miktarda saf mutluluk da var. Bu

Myrkorvin Kralı'nın tamamen içimde olduğunu bilmek acının daha da hızlı azalmasını sağlıyor.

"Elvie, Elvie," diye tekrar tekrar bağıyor Arkain. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum ona, nefesimi tutarak. Bir süre daha hareketsiz kaldıktan sonra acı geçti. Vücudum ona uyum sağlamak için fazla mesai yapıyor ve uyarılmışlığımın içimden damladığını hissedebiliyorum. "Hareket edebilirsin."

Kalçalarını nazikçe geri çekmeden önce tereddüt ediyor ve sonra yavaşça içime geri itiyor. Bu kesinlikle olmaz.

"Daha sert."

"Elvie-" Bir sonraki hamlesini yakalamak için kalçalarımı yukarı kaldırdığımda inliyor.

"Dün söz verdiğin gibi çığlık attır bana."

Son kısıtlamasının da parçalanışını izliyorum. Her iki bacağımı da pençeli elleriyle tutup yukarı kaldırıyor ve göğsüme sabitliyor. İçime girip çıktıkça nefesim kesiliyor. Gri siki ıslaklığımla kaplandıkça koyulaşıyor. Koyu gri, pembe etimin içinde kayboluyor.

Sözünü yerine getirdi ve ben çığlık attım. Yukarıdaki ağaçlardan birkaç martının kaçmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle. Bu benim canavarımı uçurumun kenarına gönderdi.

Arkain adımlarını hızlandırıyor ve etrafımızdaki ormanda yankılanırken etlerimizin birbirine çarptığını duyuyorum. O acımasız ve durmuyor. Girip çıkıyor ve tekrar tekrar sikini içime sokuyor. Her itiş ciğerlerimdeki nefesi çaldığı için zevk neredeyse acı verici.

"Erkekler böyle bir amcığa sahip olmak için adam öldürür." Arkain

Pantolon. "Ve seni koklayacak kadar yaklaşmayı aklından bile geçiren her erkeği öldüreceğim."

"Aman Tanrım."

"Sen benimsin," diye homurdanıyor. "Kalbin, vücudun, bu mükemmel amcık. Her şeyin bana ait." Dört ayak üzerinde durmam için beni döndürmek için benden çekiliyor. Sırtımı kamburlaştırıp kıcıımı daha yukarı iterken, arkamdan beni ittiğini hissediyorum.

"Ve yakında tohumlarımla bu pembe amcıkta damlayışını izleyeceğim ve sen benim kokumu taşıyacaksın. Bana çocuklar vereceksin Elvie, bir düzine. Güçlü erkekler ve senin kadar mükemmel olacak dişiler."

"Arkain," diye inliyorum. Bu açıda zevk neredeyse acı verici. Karnımda gittikçe daha da sıkılaşıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Arkain'in ilkel bir erkeğe dönüştüğünü, kendisinin olduğuna inandığı canavar gibi içime girdiğini görüyorum.

Beni uçurumun kenarına getiriyor ama aşağıya tek başıma düşmek istemiyorum. Geriye uzanarak elini kavriyorum ve onu üstüme çekiyorum. Ritmi gittikçe çılgınlaşırken kaslı karnının omurgamın uzunluğu boyunca esnediğini hissediyorum.

"İçime gel Arkain," diye inliyorum, damarlarımda zevk akıyor. "Tohumunun içimden sızdığını hissetmeye ihtiyacım var. Kime ait olduğumun bilinmesini sağla. Öyle yap ki kimse bundan şüphe etmesin."

Kulağıma hırlıyor ve çabalarını iki katına çıkararak tekrar tekrar içime giriyor. Diğer eli aramıza giriyor ve pençeleri klitorisime masaj yapıyor ve işim bitiyor. Amımı hissettiğimde çığlığım boğazıma takılıyor

onu kiskaca alır.

Arkain etrafımızdaki ağaçları sallayan bir kükreme çıkarıyor ve ben onun tohumunun sıcak bir ip gibi içime dolduğunu hissediyorum. Dişlerini omzuma gömüyor ve serbest kalışının gücüyle titriyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, herhangi bir şey, ama şu anda kelimelere gerek yok. Yavaşça içimden çekilirken, bağlantının kopmasından dolayı tıslıyorum. Arkain beni yanına yatırıyor, başım çenesinin altına gömülürken karışan salgılarımızın kalçalarımnda biriktiğini hissediyorum.

"Bu..." Söylemeye başladım. "Benim için hiç böyle olmamıştı."

Bir an sessiz kalıyor ve sonra kollarını bana daha sıkı sarıyor.

"Benim için de hiç böyle olmamıştı."

Gözlerim ağırlaşıyor ve Lysan'ın sıcak güneşinin altında, kara elf kralımın kollarına sarılmış bir şekilde uykuya dalıyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ELVIE

Blackfire Kalesi'ne döndüğümüzde saat çok geç olmuştu.

Güneşin altında uyukladıktan sonra Arkain'in beni pelerinine sarması ve eyerin üzerine çıkarmasıyla uyandım. Güneş tamamen batmıştı ve Son Işık'taki yaratıklar gece avları için uyanmadan önce geri dönmenin en iyisi olacağını söyledi.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Geçitten Myrkorvin'e geri döndüğümüzde neredeyse hiç kıpırdamadım bile. At sırtında ve başka şeylere binerek geçirdiğim zamandan sonra kemiklerim jöle gibi hissediyor. Bu düşünceye gülümsüyorum.

Onu tekrar arzulamam yanlış mı?

Arkain'le seks yapmak içimde sönmesini istemediğim bir ateş yaktı. Şimdi bile kaleye yaklaşırken, ahırlara varmadan önce pantolonunun bağını çözüp sikine binmek için yeterli zamanım olup olmadığını düşünüyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye kulağıma fısıldıyor ve ben ürperiyorum. Kokumdaki değişikliği kokladığına şüphe yok.

"Eğer biri bizi fark etmeden önce seni becermem için yeterli zaman varsa," diyorum ve arkamdan güldüğünü hissediyorum.

"Her gece yatağımda olmana karşı çıkmazdım," diyor ve ben buna gülümsüyorum.

"Bu ayarlanabilir, kralım."

Ahıra yaklaştığımızda, iki muhafızın

orada bizi bekliyor. Arkain daha önce yaptığı gibi önce aşağı atlıyor ve sonra beni nazikçe ayağa kaldırıyor. Muhafızların yüzleri asık.

"Ne oldu?" Muhafızlar eğilirken Arkain sorar. "Doğudan bir haberci geldi. Diyor ki

sizinle görüşmesi gereken acil bir konu var." Arkamda

Arkain'in sertleştiğini hissediyorum ve muhafızları

göndermeden önce başını sallıyor. "Ben biraz burada

kalacağım," diyorum, Arkain'in elini okşayarak.

siyah aygırın yelesi. "Bizi hedefimize cesurca ve güvenle ulaştırdığı için yol arkadaşımıza birkaç elma vermek isterim."

Arkain başını sallıyor, belli ki aklı onu bekleyen habercide. Onu ağızımla buluşması için aşağı çekiyorum. "Git habercinin ne istediğine bak, bu gece odanda sana katılacağım."

Bunun üzerine gülümsüyor ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra dönüp patikadan şatoya doğru yürüyor.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda aygırın yelesindeki düğümleri taramaya devam ediyorum. Açık ahıra doğru döndüğümde Wylan'ın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. Harika. Hiçbir şey orgazm sonrası kafayı o sefil elf gibi bozamazdı.

"Burada olmamalısın," diyor, lafı hiç dolandırmadan.

"Ama yine de buradayım."

Alay eder ve başını sallar. "Sana asla saygı duymayacağımı biliyorsun. Halkımız da öyle." Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben geçici olarak geri çekiliyorum. Onda bir gariplik var. Bana karşı her zaman soğuktu ama bu bakışı daha dengesiz. "Siz ışık elflerinin ne kadar aldatıcı olabildiğini biliyorum. I

kralımızı daha fazla yozlaştırmanıza izin vermeyeceğiz."

"Hakkımda ne düşündüğün umurumda değil," diyorum, daha da geri çekilip kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey arıyorum. "Benim için önemli olan tek şey Arkain'in görüşü."

Buna gülüyor ve başını sallıyor. "Artık o kadar ilginç olmayana kadar bekle. Sadece kokunuzdan bile kralımızın nihayet size sunabileceklerinin tadına baktığını söyleyebilirim. Sana olan ilgisi bir hafta içinde azalacak."

Sana olan ilgisi bir hafta içinde azalacak.

Arkain'in makyaj masasında otururken Wylan'ın sözleri kulağımda çınlıyor. Şeffaf cüppelerimden biriyle oturmuş, ata binmekten saçımdaki karışıklıkları tarıyorum. Onun odası benimkinden çok daha büyük. Bir ocak ve kükreyen bir ateş, on kişinin rahatlıkla yatabileceği bir yatak. Krallara layık bir oda. Sergilenen çok az kişisel eşya var. Sadece ailesinin eski bir portresi ve bir Myrkorvin haritası. Eğer bu mekânı paylaşacaksam, bunun değişmesi gerekecek.

Ve Wylan'ın sözlerine rağmen, burada kalıcı olacağım.

Arkain'in emriyle eşyalarımı kraliçenin odalarından buraya taşıyan bir sürü hizmetkârla karşılaştığımı hatırlayarak gülümsüyorum. Wylan'ın geçici olma tehdidi, son hizmetçinin bana iyi geceler dilemeden önce gece elbiselerimden birini kraliyet gardırobuna asmasını izlerken etkisini biraz yitiriyor.

Birkaç dakika sonra büyük meşe kapı açılır ve

Darmadağınık bir Arkain içeri giriyor. Sandalyemde dönüp ona bakıyorum. Duraksıyor ve kıyafetlerimle dolu gardıroba bakıyor.

"Görüyorum ki tüm eşyalarını buraya getirebilmişler." Başımı salladım ve o da yanıma geldi. "Seni burada görmek hoşuma gidiyor."

"Yatağının bu kadar büyük olduğunu bilseydim, en başından beri buraya girmeye çalışırdım." Elimden tarağı alıp saçlarımı nazikçe taramadan önce kıkırdıyor. İç çekiyorum ve sandalyede arkama yaslanıyorum. Bu neredeyse onun içimde olduğu zamanki kadar iyi hissettiriyor. Neredeyse.

Bu anı mahvetmek istemiyorum ama bu kadar gerçeğe dolu bir günün ardından ondan bir şey saklamaya dayanamıyorum.

"Wylan beni ahırda köşeye sıkıştırdı," diyorum ve Arkain fırçanın ortasında donup kalıyor.

"Sana ne söyledi?" Sesi kırılmış buz gibi. "Sadece buradaki kimsenin bana saygı duymayacağını, benim sadece bir ve seni ayartmakta başarılı olamayacağım." Omuz silktim. "Bunun ötesinde, o normal, sefil haliydi."

"Seninle bu şekilde konuşmaması gerektiğini bilmeli. Onunla ben ilgilenirim." Duraklıyor ve saçlarımı çözmeye devam ediyor. "Daha önce hiç bir kadınla aynı odayı paylaşmadım. Hatta daha önce bu odaya bir kadın bile almadım. Senin bir kadından başka bir şey olmadığını söylemek-"

"Arkain, benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum," diye araya giriyorum, buraya giren tek kadın olduğumu bilmekten son derece memnunum. "Wylan'a gelince, o sadece korkutmaya çalışıyordu.

beni. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama dışarıda bir pelerinden başka bir şey olmadan yalnız olmak işe yaradı."

Dişlerini sıkarak tıraşı yere bırakır ve köşedeki masaya geçer. Çekmecelerden birini çekip ince bir şey çıkarmadan önce etrafı karıştırıyor. Bana doğru geri dönerek nesneyi elime tutuşturuyor.

"Nedir bu?"

"Bir bıçak. Daha önce hiç kullandın mı?" Başımı sallıyorum ve kolumdan tutup bizi döndürüyor, böylece büyük aynada kendimize bakarken sırtım onun önüne bastırılıyor. Elimi tutuyor ve küçük bir düğme hissedene kadar başparmağımı hareket ettiriyor. Düğmeye bastığımda bıçak dışarı çıkıyor ve mum ışığında parlıyor.

"Bu ayakkabının içine koyabileceğin ya da cebinde taşıyabileceğin kadar küçük. Ben yanında değilken yanında olmasını istiyorum. Bana söz ver."

Yutkunuyorum ama "Söz veriyorum." diyorum.

"Şimdi sana nasıl kullanacağını göstereceğim. Onu sıkıca kavra ve sonra elini ileri doğru yumrukla. Vurmak istiyorsun, kesmek değil." Elimi kendi eliyle yönlendirerek benimle tekrar tekrar alıştırmaya yapıyor. Kolumu elli kez ileri itiyorum, her biri onun övgüsünü kazanıyor. İsteddiği gibi yaptıktan sonra bıçağı kapatıyor ve makyaj masasının üzerine koyuyor.

"Ama Arkain, birini öldüremeyeceğimi biliyorsun," diyorum. Bir kara elfe bakmak başka bir şey... kara elf olmak ise asla yapabileceğimi sanmadığım bir şey.

"Tam kalbine saplamadığın sürece bununla bir bıçak darbesi ölümcül olmamalı." O keskin dişlerini göstererek bana sırtlıyor. "Kalbine dokunmayı düşünen herkesi öldürürüm."

sen, Elvie."

Bu, bacaklarımın arasında nem birikirken omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderiyor. Benim için iğrenç olmalı, ama Arkain'in benim için öldürmeye istekli olmasının oldukça tahrik edici olduğunu itiraf etmeliyim.

Arkain soyunmaya gidiyor ve ben de üzerimdeki şeffaf bornozu çıkarıp beni çıılçıplak bırakıyor ve ateş ışığında parlıyorum. Dört ayak üzerinde yatağa sürünürken, siyah saten çarşaflar çıplak tenime karşı serinliyor. Arkain birkaç dakika sonra sadece bol bir pantolon giymiş olarak yeniden ortaya çıkıyor. Kaburgaları ve göğsü boyunca uzanan birkaç kabarık beyaz yara iziyle kaslı gövdesi tam teşhir halinde. Benim savaşçı kralım. Canavarım.

Sırt üstü yatmadan önce ona gülümseyip göz kırpıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesi çakıl taşı gibi, tahrik edici erkeksi kokusunu daha da baharatlı hale getirdi.

Dizlerimi çöküp bacaklarımı açıyorum ki her yerimi görebilsin. Yatağın ayak ucundan gözlerini amıma dikeyiyor. Bulunduğu yerden ne kadar ıslak olduğumu görebilmeli. Koklamaktan bahsetmiyorum bile.

"Ağrın yok mu?"

Gülümsüyorum ve başımı sallayarak yatağa tırmanmasını işaret ediyorum. Bunu yaptığında ve üzerimde belirttiğinde kollarımı boynuna doluyorum. Küt parmaklarım uzun siyah saçlarına dolanıyor. Parmaklarımın arasından siyah ipek gibi kayıyor.

Bacaklarım beline dolanıyor ve tüm gücümü ve sürpriz unsurunu kullanarak Arkain sırt üstü yatana kadar bizi yuvarlıyorum. Kısa bir kahkaha atıyor, sonra ben uzanıp onu pantolonundan kurtarıırken bir iniltiyle kesiliyor.

"Bu sefer üstte olmak istiyorum," diyorum, sonunda onu serbest bırakıyorum ve onu elime almadan önce kalçalarına binmek için geri çekiliyorum.

"Ne istersen, benim küçük elfim."

"Hmmm," diye inliyorum, dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve sert horozunun başını girişime yerleştiriyorum. "Şu anda tek istediğim bu..."

Onu tekrar tekrar ıslak kıvrımlarımdan geçiriyorum. Onu zar zor içime sokuyorum ve sonra çekip çıkarıyorum. İnlemeleri ve hırlamaları beni oynamaya devam etmem için cesaretlendiriyor. Pençeli eli beni belimden yakalayıp hareketlerimi engellediğinde onu tekrar içime sokmaya gidiyorum.

"Neden bana işkence ediyorsun, Elvie?" Kırmızı gözleri şehvetle parlıyor. Vahşi ve odaklanmamış. Belimi sıkıca kavıyor ve beni sırt üstü çevirmek üzere olduğunu biliyorum.

Bu olmaz. Zirvede olmak konusunda ciddiydim.

"Bu sadece benim seni daha da yozlaştırma yöntemim." Cevap vermeye fırsat bulamadan kalçalarımı indiriyorum ve onu tamamen içime alıyorum. Hırıltısı duvardaki haritayı sarsıyor. Pençeleri göğüs ucumun etrafında dönüyor, gözleri daha da odaksızlaşıyor. Ve sonra hareket etmeye başlıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ARKAIN

Sabah antrenmanından sonra odama döndüğümde çıplak bir Elvie'yi yatağında uyurken bulmak alışabileceğim bir şey.

Gümüş rengi saçları yastıklarından birinin üzerine dökülmüş, vücudu hâlâ yatağın benim tarafıma doğru kıvrılmış. Tam olarak birkaç saat önce bıraktığım gibi. Lysan güneşi onun ışıltısını geri getirmiş. Bu ve ona yaşattığım sayısız orgazm.

Burada benimle kalmayı seçmiş olması... Tanrılara bir kez daha dua ediyorum. Ona gerçeği söylemek bir riskti. Ama onu burada tutmak, bana karşı besleyebileceği duyguların bir yalan üzerine kurulu olduğunu bilmek benim bile hazmedemeyeceğim bir şeydi.

Ona güveniyorum. Buna inanamıyorum ama doğru. Belki de gerçek bir şansımız vardır.

Uykusunda seğiriyor ve ben bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Terli kıyafetlerimi ve çamaşırlarımı olabildiğince çabuk değiştiriyorum. Yatağa onun yanına geri döndüğümde, yumuşak bir inilti çıkarıyor ve diğer tarafına yuvarlanıyor, kışının yumuşak kıvrımı horozuma baskı yapıyor.

Gülümsüyorum ve kendimi onun etrafında kıvrıyorum, omurgasını önüme doğru şekillendiriyorum.

"Bu sabah bir saat daha kral olmak zorunda değilim," diye fısıldıyorum kulağının hassas noktasını öpmeden önce. O da

uykulu, gümüş rengi bir gözünü açıp gülümsüyor ve kollarını önünde uzatıyor.

"Gerçekten mi?" Boğazının içinde mırıldanıyor. "Benim için ne şanslı bir gün." Yüzümü boynuna gömüyorum ve çiçek kokusunu içime çekiyorum. Sikimi kavıyor ve bacaklarından birini nazikçe kaldırarak kendimi ıslaklığına doğru sürüklüyorum.

"Şimdiden ısladın ve beni mi bekliyorsun, küçük elf?" Fısıldıyorum ve o da coşkuyla başını sallıyor. Kendimi tamamen içine ittiğimde inliyoruz. Amcığının mükemmel sıkılığı beni bir yumruk gibi kavıyor. Kalçalarımı sığ itişlerle öne doğru yuvarlıyorum. Meme uçlarıyla oynamak için bir elimi onun etrafında dolaştırırken parmakları çarşaflara gömülüyor.

İnlemeleri en tatlı sesler. Kalçalarımı ileri doğru itmeye devam ederken ben de onunla birlikte inliyorum. "Tanrım, mükemmelsin."

"Ben senin için yaratıldım," diyor yastığını usulca ısırarak. Ben donup kalıyorum, o da oflayıp pufluyor ve biraz sürtünme sağlamak için beni geri itiyor.

"Bir daha söyle," diyorum. Sessiz kalıyor, kalçalarını boşuna pompalamaya çalışıyor. Onu sakinleştirmek için kıcını kavıyorum. "Tekrar söyle."

"Yap beni," diye meydan okuyor ve ben de bunu seve seve yapıyorum. İçinden çıkıp onu sırtüstü yatırıyorum, pençeli ellerimden biriyle narin bileklerini kavıyor, diğeriyle boğazının etrafında dönüyorum. Dokunuşum hafif ama o hiçbir yere gitmediğini biliyor.

"Tekrar söyle." Ben öfkeli bir tempo tutturarak hareket etmeye başlayınca o da kalçalarını benimkilerle buluşacak şekilde kaldırıyor. Etlerimizin birbirine çarparken çıkardığı ses beni çılgına çeviriyor.

"Ben senin için yaratıldım!" diye haykırıyor ve amının kasılmaya başladığını hissediyorum. Yaklaştı. Güzel.

Onu acımasızca beceriyorum, yatak başlığı itişlerimle aynı anda duvara çarpıyor. Zevk omurgamdan aşağıya doğru akıyor ve dibinde karıncalanıyor. Yaklaştım ve onun da benimle gelmesini istiyorum. Bir pençemle klitorisini çembere almak için boğazını bırakıyorum ve bu işe yarıyor. Adımı haykırırken amcığı beni sıkıca kavırıyor. Tohumumu içine akıtıyorum ve onu sikmeye devam ediyorum. O kadar çok çıkıyor ki, aramızda sıkışıyor ve aşağıdaki çarşafı ıslatıyor.

Ondan nazikçe ayrılıyorum ve bacaklarının arasını temizlemek için nemli bir bez almak üzere banyoya çekiliyorum. Sıcaklık karşısında iç geçiriyor ve bezi bir kenara atıp onu yanıma almadan önce her iki dizinin içini öpüyorum.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" Göğsüme gömülürken fısıldıyorum.

"Hangi zaman?" diye soruyor, sonra bir esneme onu yakalıyor. "Benim için yapıldığın kısmı." İyimserliğimin ses tonuma sızmasına izin vermemeye çalışıyorum. Pek çok şey zevkin doruğundayken söylenir. Eğer bunu kastetmemiş olsaydı onu suçlamazdım.

o.

"Kesinlikle öyle görünüyor, sence de öyle değil mi? Şu anda bile, bu yataktan kalktığımda zar zor yürüyebileceğimi bildiğim halde, seni tekrar istiyorum." Kıkırdıyor. "Tanrılar bana senin boyutunda bir aleti olan bir sevgili vererek kendi kendilerine gülüyorlar."

Sessizleşiyorum.

"Tüm olduğumuz bu mu? Sevgili miyiz?" Sessizleşiyor ve uykuya dalmış olabileceğini düşünüyorum ama sonra cevap

veriyor.

"Yakında karı koca olacağız. Neden? Sevgilim olmanın yanlış bir tarafı mı var?" Küçümseyici tonu gülümsememe ve onu kendime çekmeme neden oluyor.

"Tabii ki hayır, sadece daha fazlası olabilir mi diye merak ediyorum." "Eşler gibi mi?" Bu kelimeyi duyunca hâlâ şaşıyorum. Öyle değil. mümkün, ama yine de...

"Arkain..." Kollarımda dönüyor ve çenemi kavırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Eşinin kim olduğunu merak etmiyor musun? Dışarıda seni arıyor mu?" Başka bir erkeğin onun üzerinde hak iddia etmesi, benim olanı arzulaması düşüncesi canavarımın dişlerini göstermesine neden oluyor. O bizim, yakında kokumuzu taşıyacak, çocuklarımızı doğuracak... Kendimi bu tehlikeli düşünceden silkeliyorum.

"Hafif elfler için durum farklı. Annemle babam hiç çiftleşmedi ve ben iki elfin birbirine bu kadar aşık olduğunu hiç görmedim." Tekrar iç çekip başını göğsüme yaslıyor. "Peki ya sen? Benimle birlikte olarak kendi eşini terk ettiğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, sanırım-"

Kapıma öfkeyle vuruluyor. Bir uyarı hırıltısı beni terk ediyor ama Elvie göğsüme vuruyor.

"Majesteleri, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama acilen ilgilenmeniz gereken acil bir konu var."

"Kral olmadan önceki bir saat için çok fazla," diye kıkırdıyor Elvie ve giyinmek için hareket etmeden önce kıcını tokatlıyorum. Saray kıyafetlerimi giydikten sonra eğilip onu öpüyorum ve odamdan çıkmadan önce bugün sakın olmasını söylüyorum.

Beni çağıran muhafızı görmek gülümsememi sildi.

yüzüm. Özellikle de kraliyet mücevhercisinin tacımı tuttuğunu gördüğümde.

"Neler oluyor?" Tacımı alıp soruyorum, metalin şakaklarıma battığını hissediyorum.

"Majesteleri, bir ışık elfi burada ve derhal sizinle görüşmek istiyor."

"Ve bu hafif elf kim oluyor da benden herhangi bir talepte bulunabileceğini düşünüyor? Bırakın krallığıma davetsiz girmeyi."

Taht odasına doğru yürürken muhafız, "Söylemedi efendim," diyor. "Sizinle doğrudan konuşana kadar gitmeyeceğini söyledi."

Tahttaki yerimi aldığım da taht odası boştu.

"Bu misafir nerede?" Ben soruyorum.

"Toplantı odasında tutuluyor, efendim."

"O zaman içeri getirin," dedim. "Sabahımı böldüğü için bedelini ödeyecek." Canavarım kabul etti. Eğer bu izinsiz giriş olmasaydı Elvie'yi en azından bir kez daha becerebilirdim. En azından bu sabah konseyimle buluşmadan önce onun tatlı amını yalayabilirdim.

Muhafızlar başarıyla onaylıyor ve ziyaretçimizi almak üzere yola çıkıyorlar. Çok geçmeden iki zayıf sarışın erkek hafif elf önüme konuyor, her ikisinin de altın rengi gözleri birbirine benziyor. Kardeş olabilirler, ama bana tüm hafif elfler aynı görünüyor.

Elvie hariç. O saf mükemmellik.

"Yapmak istediğiniz talepleriniz olduğunu duyduğum," diyorum. Soldaki öne doğru adım attı. Tuniği ve pantolonu altın iplik ve mücevherlerle süslenmiş. Belli ki bir çeşit

Bir çeşit soylunun oğlu. Göğsünde asılı bir çanta var. Muhtemelen hafif elf standartlarına göre büyüktür ama bana göre eneme ancak ulaşır.

"Nerede o? Onu nerede tutuyorsun?" diye bağırıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, içimdeki canavar tekrar saldırmaya hazır bir şekilde yükseliyor. Penelerim uzuyor ve dişlerimi gösteriyorum.

"Kim nerede?" Karanlık bir şekilde soruyorum. Her iki hafif elf de en azından ses tonumdan rkecek kadar bilgeliğe sahip. Ama yine de soldaki konuşuyor ve yüzünde tiksintiyle bana bakıyor. "Prenses Elveena. Onu nerede tutuyorsunuz? Talep ediyorum onu hemen serbest bırakın."

"Sen kim oluyorsun da benden taleplerde bulunuyorsun? Özellikle de prenses konusunda," diye grlyorum, tahtımdan kalkarak. Altın gözleriyle beni küçümsüyor, dudakları hırıltıyla kıvrılıyor.

"nk o benim nişanlım ve onu almaya geldim."

OceanofPDF.com

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

ELVIE

HER ŞEY HAKKINDA BU SABAH
OLURDU olmuştur

Kralın kapısına sürekli vurulmasa mükemmel olacaktı.

"Defol git," diye homurdanıyorum ve başımı duvarlardan birinin altına gömüyorum.

aşırı doldurulmuş yastıklar. Kapı çalınmaya devam ettiği için boşuna.

"Majesteleri, kral sizden derhal taht odasında bulunmanızı talep ediyor. Giyinmek için yardıma ihtiyacınız var mı?" İçimi çekip doğruluyorum, kalçalarımın arasındaki ağrıdan irkiliyorum. Bu eğlenceli olacak. Bana rahatlamamı söyleyen Arkain'di ve şimdi de beni taht odasına mı çağırıyor?

Bir şey olmuş olmalı. Muhafızları kovdum ve onlara birazdan geleceğimi söyledim. Çabucak yıkanıp soluk pembe bir önlük giydikten sonra topallamamak için elimden geleni yaparak koridorda ilerliyorum. Kae'de hangi ağrı kesici bitkilerin olduğuna bakmam gerekecek. Onları bu sabah içmem gereken doğum kontrol çayıma karıştıracağım.

Bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Elfler için gebe kalmak insanlardan daha zor olsa da, Arkain'in son birkaç saat içinde içime kaç kez girdiği bunu test etti. Bu düşünce içimi ısıtıyor. Ben ve Arkain arasında bir çocuk. Böyle bir şey neye benzeyebilir ki?

Taht odasına girdiğimde hala gülümsüyorum ama

Arkain'in kürsüde durduğu yerden öfkeli gözlerini fark ettiğimde hemen sildim. Öfkesine rağmen tacıyla ne kadar yakışıklı göründüğünü fark ediyorum. Ne kadar güçlü ve tehlikeli. Her yerde tanıyabileceğim bir ses tarafından adımın söylendiğini duyana kadar kafam karıştı.

"Elveena, tanrılara şükürler olsun ki hayattasın."

Tüylerim diken diken oldu ve sestem irkildim. Ryvik. Uzattığı eliyle bana doğru yaklaşıyor. Bana dokunursa çığlık atacağım. Giydiği güzel kıyafetler bile onun ne olduğunu gizleyemiyor. Bir yılan. Gerçek bir canavar.

Trian onu takip ediyor. Her zaman sadık bir köpek.

"Burada ne yapıyorsun Ryvik?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak soruyorum.

"Seni kurtarmaya, Lysan'a geri götürmeye geldim." Neredeyse duvara yaslanana kadar geri çekiliyorum. Ellerim titriyor. Hayır, bu gerçekleşiyor olamaz. Arkain buna izin vermez. Kürsüye doğru bakıyorum ve onun gittiğini görüyorum. Midem bulanıyor.

Beni terk etti, beni almalarına izin verecek.

Onu sırtımda hissediyorum. Kral benimle Ryvik'in arasına giriyor ve ben neredeyse rahatlayarak sarkıyorum.

"Bu erkek sizin onun nişanlısı olduğunuzu iddia ediyor. Ve eğer durum buysa, Yüz Yüze Gecesi'ne katılımınız sayılamaz, çünkü zaten sizin için konuşulmuştu." Kırmızı gözleri benimkilere dikilmişti. "Gerçek bu mu Elvie?"

Sesi yaralı geliyor ve nedenini anlamam bir anımı alıyor. Kendisinin değersiz olduğuna inanan Arkain, Ryvik'ten kaçmak için onunla kaldığımı düşünüyor. Onun böyle düşünmesine katlanamam.

"Ailem yıllar önce Ryvik'le olan nişanı feshetti. Yalan söylüyor." Arkain başını sallıyor ama yüzü hâlâ temkinli. Dönerek beni Ryvik'in görüş açısından tamamen engelliyor.

"İşte cevabınız, şimdi hala nefes almanıza izin verirken krallığımdan defolup gidin."

"Onun için seninle düello yaparım," diye karşı çıkıyor Ryvik ve ben de kendimi tutamayıp alay ediyorum.

"Seni bir saniye içinde öldürecek." Arkain uyarıcı bir hırıltı çıkardıktan sonra bile Ryvik'in gözleri benimkileri buluyor.

"Burada kalmak isteyemezsin, Elvie. Onların türüyle değil. Myrkorvin seni daha fazla kirletmeden seni eve götürmeme izin ver." Ryvik beni yakalamaya çalışıyor ama Arkain onu durduruyor.

Beni koruyacaktır. Tabii ki koruyacak. İçime gömülürken bunu defalarca söyledi. Bu bilgiyle, nefesimin altında gülüyorum.

Ryvik gözlerini bana dikti ve sonra sesini yükseltti. "Benimle eve dön ve evlenelim. Onun gibi bir canavarla kalmak isteyemezsin."

"O benim," diye hırılıyor Arkain ve Ryvik daha da geri çekiliyor.

"Görüyorsun ya Ryvik, işte bu yüzden aramızdaki bir birlik asla yürümez. Eski geleneklerimize bağlısın." Arkain'in yanına sokuluyorum, elini tutuyorum ve yanına yaslanıyorum. "Kral Arkain'in dünden bugüne beni kaç kez becerdiğini söylesem yine de benimle evlenmek ister miydin?"

Ryvik'in yüzü kızarıyor. Trian bana tiksintiyle bakıyor ama ben sadece Arkain'e yaklaşıyorum, o da beni kendi tarafına çekip dişlerini gösteriyor. "Ben öyle düşünmemiştim."

"Seni hain fahiŖe-"

Ryvik'in tiradı görünmez bir gücün boğazını sarmasıyla kısa kesilir. Boynunu pençeliyor ve Trian ona yardım etmek için çabılıyor ama faydası yok.

"Ben bir fahiŖe değılim. Ben Myrkorvin'in gelecekteki kraliçesiyim. Bu canavar" -kollarımı Arkain'e doluyorum- "bana senin asla veremeyeceğın iki Ŗeyi veriyor. Koruma ve zevk."

Arkain'in yanağından öperim. "Öldürmek için başını ağrıtmaya değımez." Ryvik'i boğan büyü dağılıyor ve nefes nefese kalıyor. Arkain'in gözleri tamamen yırtıcı.

"Köprüyü geçip Lysan'a gitmek için bir saatin var. Eğer burada gizlendiğini görürsem seni kendim öldürürüm." Bu son uyarıyla birlikte Trian Ryvik'i yakasından tutuyor ve ikisi taht odasından kayboluyor.

Adrenalinim geldiğı gibi hızla beni terk ediyor ve dizlerimin bağı çözölüyor. Arkain beni yakalıyor ve bir sandalyeye oturtmadan önce arka odaya götürüyor. Bana bir bardak su uzatıyor, ben içerken saçlarımı okşuyor.

"Elvie." Arkain'in sesi yumuşak. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin ama o erkek... seni hiç incitti mi?" Arkain'in ne ima ettiğini biliyorum ve doğrusu endişelerini de anlıyorum. Onu gördüğümde verdiğim tepkiyi. Onun endişesi göğsümdeki gerginliğin bir kısmını gevşetiyor.

"Hiç fırsat bulamadı," diyorum son suyumu içerken. "Ryvik'in en sevdiği silahlar kelimeleriydi. En çok acıyı vermek için ne zaman ne söyleyeceğini bilirdi. Ailem bunu görebiliyordu ve ilan edildikten kısa bir süre sonra birlikteliğimizi sonlandırdılar." Bardağı yere bıraktım ve ona gülümsedim. "Seni benim üzerimde sahiplenici görmek hoşuma gitti. Beni

karıncalanıyor."

Arkain gülüyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Sana sahiplenmeyi göstereceğim."

Eğilerek ağzımı kapatıyor ama daha fazla uzaklaşmadan kapı bir kez daha çalınıyor.

"Kralım, soylular geliyor."

"Soylular mı?" Ben soruyorum.

Arkain iç çeker ve burnunun kenarını sıkar. "Dün geceki haberci orkların doğudaki hareketlerini haber verdi. Her an üzerimize yürüyebilirler. Soyluları bilgilendirmeli ve sancaktarlarını hazırlamalıyım."

Yanağımı okşayarak bana gülümsüyor. "Ve resmi olarak seni hepsine niyetim olarak ilan ediyorum."

Gülümsemesine usulca karşılık veriyorum. "Emin misin? Bu asla bir başkasını almayacağın anlamına geliyor. Bu sabahki konuşmamızdan sonra eşini beklemek istemiyor musun?"

Arkain pençeli elini saçlarımda gezdiriyor.

"Uzun zamandır yaşıyorum, Elvie. Bunun normal olmadığını bilecek kadar uzun" -aramızda eliyle işaret ediyor- "normal değil. Ve her ne ise, bunun için minnettarım. Ryvik'e söylediklerimde ciddiydim. Sen benimsin. Bunu herkesin bilmesini istiyorum."

Arkain bana doğru eğilip gri dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda gülümsemem duygu dolu. Öpücük yumuşak ve sıcaktı ve benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk bitti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ELVIE

KOYU ELF ASİLLERİ, AÇIK ELF ASİLLERİNDEN sadece görünüş olarak değil, sayı olarak da FARKLIDIR.

Taht odası hem siyah hem de beyaz saçlarla dolu. Gri ten ve parlayan kırmızı gözler. Dişi kara elflerin her parmağında yüzükler var, pençeleri bir çeşit cilayla kırmızıya boyanmış uzun tırnaklara dönüşmüş. Erkekler de aynı şekilde giyinmiş, zenginlikleri gözler önünde.

Kürsüde dururken, sadece siyah giymediğim gerçeğiyle onlardan ayrılıyorum. Arkain yanımda duruyor. Asil ve gururlu. Diğer tarafındaki Wylan kalabalığı değerlendirici bir gözle inceliyor. Her şeyi görüyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Soylu ailelerden biri öne çıkar ve Arkain onları selamlamaya gider. Erkek olan neredeyse Arkain kadar uzun, gözlerinin etrafındaki yaş çizgileri onuncu yüzyıla yaklaştığını gösteriyor. Yanındaki dişi kara elf ise çok daha genç. Onun kızı olmalı. Koyu renk saçları çenesine kadar keskin bir şekilde kesilmiş. Arkain'e reverans yapıyor, kırmızı gözleri kalın siyah kirpiklerinin altından ona bakıyor.

Wylan'ın yanıma bastırdığını hissettiğimde gözlerimi onlara dikiyorum.

"Bu Vysha," diyor Arkain'in konuştuğu dişiye doğru başını sallayarak. "Kralın ilk aşkıydı. O da

Her zaman onunla evlenmek istemişti ve ailesi ölmeden önce yıllarca bir nişan söylentisi vardı." Ona cevap vermeye tenezzül etmedim.

"Karşılıklı sevgi hâlâ var gibi görünüyor," diye fısıldıyor ve gözlerim onlara dikiliyor. Vysha Arkain'in yanına yaslanıp kulağına bir şeyler fısıldıyor, o da başını sallıyor. Göz kırpmadan ve babası tarafından uzaklaştırılmadan önce ona suratını asıyor.

Çok geçmeden Arkain kürsüde bize yeniden katılıyor ve akşam yemeğinin yemek salonunda servis edileceğini duyuruyor. Kolumu onunkinden geçirerek salona ilk giren biz oluyoruz. Arkain ve ben ön tarafa yakın kralın masasına doğru ilerlerken sergilenen tüm kızarmış etlere bakıyorum. Arkain odanın geri kalanına bakan masanın ortasına oturuyor. Ben onun sağında, Wylan da solunda oturuyor.

Bir erkek lord yanıma oturuyor ve bir diğeri de onun diğer tarafını dolduruyor. Yemek salonunun tıklım tıklım doluşunu izliyorum. Yanımdaki soylular yağlı domuz eti parçalarını kesmeye başlarken, bir hizmetçi benim ve Arkain için dumanı tüten bir tabak sebzeyle geliyor. Ağzım sulanıyor ve masanın altında onun dizini sıkıyorum.

"Size et yok mu majesteleri?" Yanımdaki soylu Arkain'e soruyor.

"Prenses Elveena et yemez, Lord Dashwyne. Bu gece kendisini yalnız hissetmesini istemedim."

"Et yemiyor mu?" Arkain'in ona taktığı isimle Lord Dashwyne çiğnediği lokmayı neredeyse boğazına tıkayacaktı. Diğer tarafındaki soyluyu dürtüyor. "Grigor, bunu duydun mu? Prenses et yemiyormuş!"

"Gerçekten mi?" Grigor, Lord Dashwyne'in omzunun üzerinden bana bakıyor. "Et yok mu?"

"Et yok," diyorum. "Çok az ışık elfi et yer."

"Sizin farklı bir tür olduğunuzu biliyordum," diye mırıldanıyor Grigor ve ben onu masanın altına tekmelemeden önce Arkain yanımda hırlıyor. "Affınıza sığınıyorum elbette."

Şarabımdan bir yudum alırken, "Aslında önemli bir şey değil, ama eğer tarihe inanılacaksa hepiniz garip bir türsünüz," diyorum.

"Bize bir şey söyleyin prenses," diye sesleniyor galerideki soylulardan biri, "buraya geldiğinizde Myrkorvin hakkındaki ilk düşünceleriniz neydi?"

Cevabımı beklerken salon sessizleşiyor. Arkain bile sanki bu konuda tek başınasın der gibi bana bakıyor.

"Çok güzel olduğunu düşünmüştüm," diyorum. "Daha önce Lysan'dan hiç ayrılmamıştım ve bize söylendiğine göre Myrkorvin vahşi ve bizi yemeye çalışacak yaratıklarla dolu."

"Öyle," diye bağırıyor biri ve salon gülüyor. Ben de gülümsüyorum.

"Ama vahşiliğinde bir güzellik var. Doğrusu, halkımın sizden neden bu kadar korktuğunu bilmiyorum. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, insanlarımızın birbirine ne kadar benzediğini o kadar çok keşfediyorum. Ne kadar farklı görünsek de."

"Lysan bugünlerde nasıl bir yer? Oraya seyahat edeli yüzyıllar oldu."

"Sıcak-" diye cevap vermeye başladım ki başka bir ses duyuldu.

"Dişi ışık elflerinin senin kadar güzel olduğunu hatırlamıyorum."

Arkain yanımda geriliyor ve ben de dizini güven verici bir şekilde sıkıyorum. Akşam yemeğim böyle devam ediyor. Soylular peş peşe sorular soruyor. Kalede geçirdiğim zaman, Lysan'da büyümem, bir kara elfi sevgili olarak edinmek isteyecek uzak akrabalarım olup olmadığı hakkında.

Her şey eğlenceliydi ama sesim ağrımaya başlamıştı ve yemekler kaldırıldıkça yemeğin neşesi de azalmaya başladı. Arkain bir saatten uzun bir süredir yanımda sessiz duruyor. Onun kıskanç olduğunu tahmin etmek için hiç düşünmeye gerek yok.

Ona doğru dönerek elimi koluna koyuyorum. "Biraz ilgi istiyorum." Şarabını yere bırakıyor ve kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Görünüşe göre soylularımdan bolca alıyormuşsun."

"Ama istediğim tek ilgi senden gelecek," diyorum ve eğilip burnumu yanağına sürtüyorum. Erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve anında amım ıslanıyor. Diğer soyluların gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum ve bu yüzden bu gösteriyi halka açık yapmak önemli. Canavarımın bana sahip olduğunu, üzerimdeki hak iddiasının bizi gören herkes tarafından bilindiğini hissetmesi gerekiyor.

"Senden ne kadar ilgi istediğimi göstermemi ister misin?" Elim pantolonundaki sertleşen çıkıntıya götürerek soruyorum. Arkain inliyor ve ayağa kalkıyor, Wylan'ın dehşeti ve diğer soyluların meraklı bakışları arasında beni de peşinden sürüklüyor.

Yemeği ilk terk eden biz değiliz. Birçok lord ve

Hanımlar salonda dolaşıyor. Arkain beni oyuklardan birine çekerken onlara aldırış etmiyor, mor balo elbisem peşimden sallanıyor.

Pençeleri saçlarıma takılıyor ve ağzımın içine giriyor. Dilini içeri sokuyor, zengin tadı ağzımı dolduruyor. Bana karşı hırslayarak beni sertçe göğsüne çekiyor, pençeleri kışıma saplanıyor ve ağzının içinde inliyorum.

"Sen benimsin," diyor boynumu yalayarak. "Sana bakmalarına bile izin verilmemeli. Benim olana göz dikiyorlar, biliyorum."

"Ama ben sadece seninim. İstediğim tek kişi sensin." Kendini bana doğru çekerken nefes nefese kalıyorum. Sesler yaklaşıyor ve ben donup kalıyorum ama Arkain devam ediyor.

"Kanıtla ve sessiz ol," diyor elbisemin altına dalmadan önce. Pençelerinin kalçalarımı ayırdığını ve dilinin amımın dikişi boyunca ilerlediğini hissettiğimde büyük eteklerim onu gizliyor. Aman Tanrım, ciddi olamaz. Arkain'in maharetli dili beni becermeye devam ederken ellerimi oyuğun duvarına dayıyorum.

"Prenses Elveena," diyor arkamdan biri ve dönüyorum, neredeyse elbisemin altındaki kara elfe takılıp düşüyordum. Bu akşam yemeğindeki Grigor'du.

"Merhaba," diyorum ve sesim bana bile nefes nefese geliyor.

"Sadece bu akşam sizinle tanışmaktan onur duyduğumu söylemek istedim."

"Gerçekten mi?" Arkain klitorisimi emerken soruyorum ve iniltimi yutuyorum.

"Evet, iki insanımız bir araya gelmeyeli çok uzun zaman oldu.

birlikte yemek. Her şeyin eskiden olduğu gibi olması güzel olurdu, sizce de öyle değil mi?"

"Ah evet," diye nefes alıyorum ve Grigor'un gözleri açılıyor. Eteklerimin altında olup bitenlerin kokusunu almış olmalı ama alsa bile yorum yapmıyor.

"Evet," diyorum tekrar, sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışarak. "Eğer iki halkımız yeniden bir araya gelebilirse bu harika olur."

"Belki sen ve kral bunu yapabilirsiniz? İkiniz oldukça yakın görünüyorsunuz." O anda Arkain parmaklarından birini içime sokmaya karar veriyor ve dizlerim neredeyse bükülüyor.

"Evet," diye homurdandım. "Oldukça yakınız."

"Kraldan bahsetmişken, buralarda bir yerde mi? Onunla görüşmem gereken bir konu var..." Sözünü kesiyor ve ben de bunu bir fırsat olarak değerlendiriyorum.

"Kral Arkain onu son gördüğümde kütüphaneye doğru gidiyordu. Acele ederseniz belki onu yakalarsınız." Grigor bana teşekkür ediyor ve gidiyor. Şimdi yalnız olduğumuz için Arkain çabalarını iki katına çıkarıyor.

Dilini içeri sokması ve kalın parmaklarından ikisi arasında gidip gelirken başımı en yakın duvara yaslayıp inliyorum. Zevk içimde dolaşıyor ve klitorisime son bir kısırtma ile işim bitti. Doruk noktasına doğru sallanırken kalçalarım başını sıkıyor.

Eteklerimin altından sürünerek çıkan Arkain, kendinden memnun bir sırıtışla dudaklarını yalıyor.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordum.

"Bunu sana sormam gerekmiyor mu?" Başımı sallıyorum ve kollarımızı birbirine bağlıyorum.

"Gel hayvanım. Bu parti daha yeni başlıyor."

Orkestra çalmaya başladığında büyük salona geri dönüyoruz. Arkain'e bakıyorum ve gülümseyerek elini uzatıyor.

"Benimle dans eder misin prenses?" Pençeli eli benimkini sarıyor ve güneş gökyüzünü pembeye boyayana kadar durmadan beni dans ettiriyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

ARKAIN

"Majesteleri, oyunlara başlamak için işaretinizi bekliyorlar."
Çadırın diğer tarafından bir çağrı geliyor.

Hırlıyorum ve bu onu kaçırıyor. Onlar bekleyebilir, benim ilgilenmem gereken daha önemli meseleler var. Önümde diz çökmüş sikimi ağzına alıp aşağı yukarı indirirken tohumlarımı Elvie'nin boğazına dökmek gibi.

O bir hediye. Her gün el üstünde tutacağım bir hediye. Gümüş kafası sallanıyor ve beni o sıcak, harika ağzının derinliklerine çekerken çenesinden aşağı tükürükler akıyor.

Sikimin üzerinde bir ağız hiç düşünmediğim bir şeydi ama şimdi onsuz nasıl yaşadığımı bilmiyorum. Zaten geç kalmamış olsaydık bütün sabah beni emmesine izin verirdim. Ayrıca, erkeklerin ona bakacağını bildiğim bu oyunları atlatmak için onun sikime boşalmasına ihtiyacım var.

Belki de tohumlarım kalçalarından aşağı döküldüğünde ona daha az imrenirler.

Onu yerden kaldırdım, etrafına bastırdım ve yakındaki bir masanın üzerine yatırdım. Amcığı pembe ve pırıl pırıl parlıyor ve sikimi kıvrımlarının arasından geçirirken, ben içine girmeden önce kör tırnaklarıyla pençeleyerek inliyor.

"Fazla zamanımız yok, bu yüzden benim iyi küçük elfim ol ve benim için klitorisini çalıştır."

Bunu yaparken inliyor, ben ona vurdukça küçük eli kendini öfkeyle ovuyor. Kalçalarımın her çarpışında kıcının yemyeşil kıvrımları yastık gibi oluyor. Pençemin ucunu arka girişine batırıyorum ve o daha da ıslanıyor.

"Bir gün bu deliğe de sahip olacağım." Ve aynen böyle, kaslarının gerilmeye başladığını hissediyorum, ben içine girmeye devam ettikçe amcığı inanılmaz derecede daralıyor. O benim adımı haykırıyor ve ben de tohumum onu doldururken onunkini homurdanıyorum. Dışarı çekilirken, kalçalarından aşağı damladığını ve içimdeki canavarın rahatladığını izliyorum.

Elbisesini tekrar yerine çekerken, bana gülümserken yüzü kızarıyor ve parlıyor. Onu ayda bir kez Lysan'a götürebilirim ve dayanabildiği kadar çok boşalmasını sağlayabilirim ve o da mutlu olur. O benim olacak.

Maden. Maden. Mayın.

Bu kelime kalbime yazılmış olsaydı hiç şaşırmazdım. Lysan'a yaptığımız yolculuktan beri, ona karşı sahiplenme duygum arttı. Ne kadar derin olduğunu henüz bilmiyorum. Eğer yanımda değilse, onu arıyorum. Eğer benimle gelemezse, onu tekrar kollarıma alana kadar sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

Ve içindeki sikim onu inletiyordu.

Çadırdan çıkarken onu yanımdan ayırmıyorum. Oyunları kraliyet standımdan izleyen birkaç soylunun yanından geçiyoruz. Vysha ve babası bunlardan ikisi ve biz yanlarından geçerken başlarıyla selam veriyorlar.

Şimdi ona baktığımda, ne düşündüğüme inanmak zor.

O zamanlar onun için hissettiğim şey aşktı. Elvie için hissettiklerimin yanına bile yaklaşılamaz. Elvie'yi seviyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Ona söylemeliyim ama aramızdaki bu şey çok taze. Beni arzuladığını ve yatağında görmek istediğini biliyorum ama aşk?

Duymaya hazır olmadığı bir şey söyleyerek iyi talihimi mahvetmek istemiyorum. Doğru zaman geldiğinde ona söyleyeceğim. Şimdilik onun yakınlığının ve gülümsemesinin tadını çıkaracağım.

Elvie'yi koltuklarımıza götürürken elimi sallıyorum ve oyunlar başlıyor. Elvie'ye de açıkladığım gibi soyluları bir araya getirmek için üç bölüm gerekiyor. Ekmeğimizi bölüştüğümüz ve dostça konuştuğumuz bir hoş geldin yemeği, farklı lordların ve sancaktarlarının hünerlerini sergilediği bir güç yarışması ve son olarak, gözcülerimin doğuda ne keşfettiğini onlara anlatmak zorunda kalacağım bir mahkeme. "Wylan bana ondan bahsetti," diye fısıldıyor Elvie yanımda.

Başını Vysha ve babasına doğru çeviriyor.

"Şimdi mi?" Soğuk bir şekilde soruyorum, dikkatimi aşağıda bekleyen erkeklere çeviriyorum. Elvie elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Bir zamanlar nişanlı olduğunuzu söyledi. Onu sevdiğini söyledi." Elvie uzanıp çenemi aşağıya indiriyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Olayları bir de senden dinlemek isterim."

İç çekiyorum ve onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi fark ediyorum.

"Daha gençken ve şimdiki gibi değilken, Vysha'ya aşık olduğuma inanıyordum. O zamanlar gördüğüm en güzel elfti. Ama güzel olduğu kadar acımasızdı da. Doğudaki savaşçılara katılmak için ayrılmadan önceki veda partimin

gecesinde, bunun benim aşkım olduğuna inandım.

duygularımı açıklamak için bir şans. Ona nişanlım olmasını istediğimi ve döndüğümde onunla evleneceğimi söyledim." Bir kahkaha attım. "Beni oldukça görkemli bir şekilde reddetti. Bazen bana güldüklerini hâlâ duyabiliyorum."

"Arkain, bu korkunç." Elvie'nin elimi tutuşu sıkılaşıyor.

"Öyleydi. Bunu artık biliyorum. Döndüğümde şu anki gibi görünüyordum ve bana ilk yaklaşan o oldu. Bana sadece imajını korumak için beni küçümsediğini söyledi. Beni her zaman önemseydiğini. Ama onun bana yaptığı gibi ben de onu reddettim ve şimdi bile tekrar gözüme girmeye çalışıyor." Elvie'nin yanağında bir pençe gezdiriyorum. "Ama sanırım artık asla kraliçe olamayacağını anlamaya başladı."

Elvie bir an sessiz kaldıktan sonra, "O hala gördüğün en güzel elf mi?" diye sorar.

Gülüyorum ve bir tutam saçını sivri kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hayır," diyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. Şöyle bir bakıyorum

Elvie omzunda, kısılmış kırmızı gözleriyle bizi izleyen Vysha'yı görüyor. Niyetini tahmin edemedi Elvie tahtının kollarına doğru eğiliyor ve beni öpüyor. Cesurca. İzleyenlere bana kimin sahip olduğu konusunda hiç hata yapmadan. Onunla geçirdiğim bu anların içine çekilmek çok kolay ama olacakların gerçekliği öpücüğü kesmeme neden oluyor.

"Bu gece soylulara savaşa hazırlanmaları gerektiğini söyleyeceğim. Bu sabah bir gözcü daha geldi ve orklar bize doğru ilerliyor." Elvie'nin gözleri endişeyle büyür. "Ve savaşa gitmeden önce seninle evlenmek istiyorum. "Ve savaşa gitmeden önce seninle evlenmek istiyorum.

Ben yokken kime ait olduğunuzu herkese açıklayın." Duraksıyorum. "Çocuk sahibi olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorum ama varisim şu anda senin içinde büyüyor olabilir. Hem seni hem de çocuğumuzu evliliğimizin bağlarıyla koruyacağım."

"Arkain." Gümüş gözleri ıslak ve ben başımı sallıyorum.

"Bugünün tadını çıkaralım ve ben de bu gece."

Elvie başını sallıyor ve yanıma sokuluyor. Yapabilseydim, sonsuza dek burada onunla böyle kalırdım. Ama orklar bize doğru ilerliyor ve ben de onun güvende olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ELVIE

ARKAIN bu sabah soylularla ava çıkmak için erkenden yatağımızı terk etti.

Bu yüzden sadık bir köpek gibi onu beklemek yerine kendimi Kaethe'nin laboratuvarında, ork dişi zehiri panzehirine yardımcı olacak son dakika malzemelerini hazırlamasına yardım ederken buluyorum. Çalışırken sessiziz. Kae ince gözenekli bir elekten daha fazla ciğer kurdu geçiriyor ve ben de azalan stoğumuzun yerini doldurmak için daha fazla yetiştirmeye çalışıyorum.

Kae iç çeker ve cam kabı kaldırır.

"Elimde test etmek için zehirden sadece küçük bir parça var. Yani bunu doğru yapma şansım çok az." Yüzü sertleşiyor. "Ve eğer orklar üzerimize yürürse, umarım Kral Arkain hepsini kaçıktıkları cehenneme geri gönderir."

Bu beni durduruyor. Kae normalde meraklıdır, biraz da çabuk sinirlenir.

Daha önce hiç bu kadar öfkeyle konuştuğunu duymamıştım.

"Bir orkla aranızda bir şey mi oldu?" diye soruyorum. Kaethe'nin elleri cam tüpün üzerinde donup kalıyor ve onu parçalayacağından korkuyorum.

"Tüm bunlar oldukça kişisel görünüyor, bu yüzden sadece..." Sözümü kesiyorum. "Bana aldırmayın, pek uyuyamadım."

"Biliyorum. Bütün şato sizi duyabiliyor," diye iç geçiriyor. "Ben küçük bir kızken, ailem ve ben dışarıda bir köyde yaşıyorduk."

Moonbourne'da. Hayat normaldi, kolaydı. Ta ki bir gece babam dışarıda bir gürültü duyup geri gelmeyene kadar. Annem beni ve kardeşimi bodruma sakladı ama bu onun çılgınlıklarını engelleyemedi."

Kae sanki kötü bir anıyı hatırlamış gibi kendini silkeliyor.

"Orklar köyümüzü bastı, kardeşim ve ben kaçtık, ama Panik içinde onu ormanda kaybettim. Hala hayatta olup olmadığını ya da ona ne olduğunu bilmiyorum. Umarım hala hayattadır ama bilmiyorum..." O susuyor ve ben omzunu tutuyorum.

"Çok cesurdun Kaethe. Hâlâ da öylesin." "Panzehir test için hazır mı?" diye eklemekten önce bir süre sessizce oturuyoruz.

Kae başını sallıyor. "Bu yeni deney için karışımı yirmi dört saat boyunca mayalamam gerekiyor. Tamamlandığında, tanrılar adına umarım işe yarar."

"Bunu anlayacak biri varsa o da sensin, Kae."

"Tanrılar umarım haklısındır. Umalım da orklar son savaşlarından bu yana yeni silahlar geliştirmemiş olsunlar."

Odamızın kapısını iterken bulmayı umduğum son şey Arkain.

Terli, gömleksiz ve avdan dönmüş, neredeyse öğleden sonra çarşaplarda yuvarlanacağımı düşünüyorum. Onun ciddi yüzü beni durduruyor. Sırtımdan aşağıya buz gibi bir korku damlıyor.

"Gözcülerimiz haber gönderdi, Orklar neredeyse Moonbourne'a varmışlar. Soylularımız topraklarımızı güçlendirmek için buradaki sancakbeylerini onlarla birlikte doğuya gönderdi bile. Geri kalanları

evler onlara katılmak için yola çıkacak. Orklar iki gün içinde orada olacaklar ve Moonbourne'a ulaşmak da neredeyse o kadar uzun sürüyor."

"Ne zaman gideceksin?" Sesim ancak fısıltıyı geçerek soruyorum.

"Günün ilk ışıklarıyla."

"Peki ya biz?" Göğsüm ağrımaya başladı. "Seni daha yeni buldum, seni kaybedemem."

"Elvie," diyor Arkain, yanıma gelerek. "Tanrılar bile beni senden ayıramaz. Ama ben kralım ve adamlarımla birlikte yola çıkmak zorundayım."

Sabah gidiyor. Kralım, hayvanım, Arkain'im. Aşkımla. Geçen sefer güçlerini yok eden düşmanla yüzleşmek için yola çıkıyor. Tanrılar, savaş bizi ayırsın diye bizi bir araya getiremezdi.

Belki de birlikteliğimizin gerçek olduğuna ikna olmamışlardır. O gitmeden önce bunu onlara onurlandırmalıyız. Onu korumaya değer bulmasınlar diye.

"Evleneceğiz," diyorum ama o başını sallıyor.

"Rahiple temasa geçtim. Buraya en hızlı yarın akşam gelebileceğini söyledi. Üzgünüm, Elvie. Başka bir yolu olsaydı-"

"Başka bir yol daha var. Sen bir kralsın, değil mi?" "Evet mi?"

"O zaman bizimle evlenebilirsin. İlk Tanrıların yolunda. Rahipler yokken bizim türümüz nasıl evlenirdi."

"Elvie, doğrudan tanrılar adına yapılan bir evlilik asla bozulabilecek bir şey değildir. İstedikinin bu olduğuna emin misin?"

"Ben seninim ve sen de benimsin. Eşleşmemizin gerçek olduğunu tüm tanrıların bilmesini sağlayacağım." Arkain olduğu yerde sabit kalırken ben elbisemin bağlarını çözmeye başlıyorum. "Ritüelin nasıl yapılacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyor o da soyunmaya başlarken. Kısa süre sonra kükreyen ateşin önünde cırlıçıplaktık. Dizlerimi birbirine bastırmış, yumuşak halıyı kazıyordum. Arkain'in bana hediye ettiği küçük bıçak elimde. Bıçağı avucumda gezdiriyorum ve kanın kabarmasını izliyorum.

"Sana kanımı sunuyorum," diyorum ve kanımın yanan odunların üzerinde cızırdamasını izliyorum. Arkain de benimle aynı şeyi yapıyor. En sevdiğim elbiselerimden birinin bir parçasını alıp alevler içinde kararmasını ve toza dönüşmesini izliyorum.

"Sana eşyalarımı sunuyorum." Arkain zırhından bir deri parçasını fırlatıyor ve benden sonra cümleyi tekrarlıyor.

"Sevgili tanrılar," der Arkain, "atanmış hükümdarınız ve özgür büyüünün sahibi olarak, bugün size bu dişiği gelinim olarak almaya geldim. Ona sahip olmak ve onu korumak için. Yanına başka kimseyi almamak için. Onun için hayatımı ortaya koyacağım. Bugünden son gününe kadar onu benim yapmak için."

Alevler sanki onun bildirisini duyuyormuş gibi çatırdıyor. Pasajı tekrar ediyorum ve alevler benim için de çıtırdıyor.

"Birliğimizin gerçek olduğuna dair bu adakları bizden al," diyorum ve bir buket kır çiçeğini ateşe atıyorum. İlk buluşmamızın sembolü. Alevler bizi ısıtırken Arkain ve ben birbirimize bakıyoruz. Burada söylenen sözlerde bir kesinlik var.

Bizi bu noktaya getiren her şey için hiç pişmanlık duymuyorum. Seviyorum

onu. Ve eğer tanrılar, birlikte yaşamaya başlamadan önce onu benden alırlarsa lanetleneceğim.

"Şimdi sana olan yeminimizi bedenlerimizle onurlandırıyoruz." Beni öpmek için eğildiğinde Arkain'in kırmızı gözleri ateş ışığında parlıyor. Dokunuşunda bir şefkat var ve bunun onun veda etme şekli olduğuna inanmayı reddediyorum. Öpücüğü yıkıcı derecede yumuşak, dili benimkiyle dans ederken durgun.

Hareketlerimiz yavaş ve telaşsız. Bacaklarımı nazikçe ayırıyor ve bir pençesini yarığım boyunca gezdirerek onu alacak kadar ıslak olduğumu düşünüyor. Orada, ocağın önündeki halının üzerinde, Arkain beni eski yöntemlerle sahipleniyor. Tanrılar şahidimiz olurken, bedenlerimiz de kutsamaları için araç olacaktı.

Tekrar tekrar içimde hareket ediyor. Her hamlesi bir öncekinden daha yıkıcı ve Arkain gözlerimdeki nemi silene kadar ağladığımı fark etmiyorum. Şu anda ona yapışmış durumdayım. Sanki beni bu düzleme bağlayan tek şey oymuş gibi.

Benim kaslarım da Arkain'inkiler gibi geriliyor ve son bir güçlü hamleyle kaslarım onun etrafında kenetleniyor, o da bana tanrılara son sunusunu sunuyor. Birleşmemiz tamamlandı.

Sonrasındaki ışıltının içinde uzanırken yüzüme memnun bir sırıtma yayılıyor.

"Bu nasıldı, karıcığım? Bu kadar nazik olabileceğimi bilmiyordun, değil mi?" Bu sevecenlik beni gıdıklıyor ve onun yanına sokulmak için dönüyorum.

"Senin daha sert tarafını tercih ederim, kocacığım. Ama bu güzel

ikisini de yapabileceğini biliyorum."

Sessizce gülüyoruz ve rahat sessizliğimize devam ediyoruz.

Ta ki pencereden gelen bir ciyıklama sesi ikimizi de ayağa kaldırana kadar.

Orada, çıkıntıya tünemiş altın bir martı var. Lysan'ın resmi haberci kuşu. Ayağa kalkarak yaratığın yanına gidiyorum ve ayağına bağladığı küçük parşömeni nazikçe açıyorum.

Annemin zarif yazısını okurken midem bulanıyor. "Elvie ne oldu?" Arkain yanıma gelerek soruyor. "Babam," sesim titrek. "O hastalandı, bizim

Şifacılar sabaha kadar göremeyebileceğini söylüyor."

Notu bırakıp gardıroba koşuyorum ve raflardan kıyafetler topluyorum. Bacaklarımı bir çift binici pantolonunun içine sokuyorum ve bir çift sağlam bot bulmak için etrafı karıştırıyorum. Bıçağı ateşin önünden alıp çizmelerimin içine sokuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Arkain sorar.

"Bir an önce Lysan'a gitmem gerekiyor. Geçidi kullanırsam gün batımından önce orada olabilirim."

"Hayır." Zihnim milyonlarca farklı düşünce arasında gidip geliyor, Arkain'in ne dediğini zar zor duyuyorum. Ama az önce ne dediğini fark ettiğimde durakladım.

"Ne yok?"

"Hayır, Lysan'a seyahat etmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum," diyor ve ben dönüp onun erimiş kırmızı gözlerine bakıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ARKAIN

G İ T M E K İSTİYOR. En büyük düşmanımla buluşmak için yola çıkıyorum ve o gitmek istiyor.

Korkularımın mantıksız olduğunu biliyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra bu eski güvensizliklere tutunmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Eğer gitmesine izin verirsem, asla geri dönmeyecek. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Burada doğru olmayan bir şeyler var. Bu konuda bir şeyler yanlış geliyor. Sadece onun gitmek istemesi değil, tüm bu durum göğsümdeki canavarı sarsıyor. Eğer giderse geri gelmeyecek. Ona ne kadar güvenirsem güveneyim, bu duruma güvenmiyorum.

Bir şey onu benden almaya çalışıyor, biliyorum.

O benim. İçimdeki canavar da aynı şekilde homurdanıyor, onun gitmesini istemiyor. Şimdi gözlerini dikmiş bana bakıyor, küçük dişlerini bana doğru açmış kaynıyor.

"Ne demek istiyorsun, eve gitmemi mi yasaklıyorsun?"

"Aynen söylediğim gibi," diyorum. Bana gözlerinde böyle bir küçümsemeyle baktığını görmek beni yaralasa da kararlılığımı korumak zorundayım. "Myrkorvin'de kalacaksın. Sana emrim budur."

"Bana emir veremezsin!" diye bağılıyor.

"Evet, istiyorum! Kralın ve kocan olarak, emrediyorum

Ben dönene kadar bu kalenin içinde kalacaksın."

Benimle alay ediyor ve başını sallıyor. "Az önce ettiğimiz yemini böyle görüyorsan Ryvik'ten farkın yok demektir." Elimde asılı duran çantalardan birini almaya gidiyor ama ben bileğini kavıyorum. "Bırak gideyim."

Elimi bırakıyorum ama devam ediyorum. "Bunun bir numara olmadığını nereden biliyorsun? Babanın üç hafta önce sağlığı yerindeydi ve şimdi ay doğmadan önce onu öldürecek gizemli bir hastalığı mı var?" Bana ters ters bakıyor ama eşyaları çantaya doldurmaya devam ediyor.

"Sen olsaydın bunu sorgulamazdım." Bu düşünce içimi ısıtıyor ama gitmesine izin veremem. Onu daha yeni aldım, şimdiden kaybedemem.

"Neden bu kadar korkuyorsun? Bunun ne olduğunu söyleyebilirim. Sadece korktuğunda bu kadar mantıksız ve dik kafalı oluyorsun. Ne oldu Arkain?" Elleri kalçalarında öylece duruyor. Tanrılar, o çok güzel. Vahşi ve sadık.

Onu hiç hak etmediğim ortada.

"Eve döndüğün anda asla geri dönmek istemeyeceğinden nasıl emin olabilirim? Burada senin için geri dönülecek hiçbir şey olmadığını fark edeceğinden."

"Dönmem gereken bir sen varsın."

"Ve bunun geri dönmen için yeterli bir sebep olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Sana olan hislerimin gerçek olduğuna inanmıyor musun?" Sözleri yaralayıcı. Duygularım çok yüksek ve panikliyorum. Tabii ki onun samimi olduğunu biliyorum. Öyle değil mi?

"Belki de beni yalnız bir kral olarak gördün ve

benim güvenli bir bahis olduğuma karar verdin. Tatlı sözler ve yumuşak dokunuşlarla yatıştırabileceğın bir kral ve ben de sana o çok istediğın gücü vereceğim."

Attığı tokat kulağa hissettirdiğinden daha kötü geliyor. Ama beni güvensiz saçmalıklarımından koparmakta işe yarıyor. Geri almak için ağzımı açtım. Ona gidebileceğini söylemek için mi?

Ama hayır, buna izin veremem. Bana bakışından ne kadar nefret etsem de. Bu işte bir terslik var.

"Eğer beni gerçekten böyle görüyorsan," diyor daha önce hiç duymadığım soğuk bir sesle. "O zaman belki de en iyisi hiç dönmememdir."

Topuklarının üzerinde dönüp odadan kaçtı ve ben de ona izin verdim. İçimdeki canavar onu yakalayıp tutmam için beni zorlasa bile. Tüm bunların kökenine inene kadar, Elvie söz konusu olduğunda her zaman yaptığımdan başka bir şey yapacak gücüm yok.

Ona tam olarak ne istiyorsa verin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ELVIE

GECE AYGIRIM kaleden Lastlight ormanına doğru uçuyor.

Acımasız rüzgâr saçlarımı koparıyor ve yüzümü yakıyor. Ama gözyaşlarım rüzgârdan değil. Arkain'den ve onun kendini sevgiye layık görmemesinden.

Bana söylediklerinde ciddi olmadığını biliyorum ama yine de canımı yaktı. Onu terk edeceğimden o kadar korkuyor ki beni kendinden uzaklaştırmayı tercih ediyor. Ve kabul edelim, bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardı.

Atım açıklığa doğru tırıs gidiyor ve yeni bir gözyaşı dalgası dökülmekle tehdit ediyor. Buraya son geldiğimde çok mutluydum. Şimdi kocamla anlaşmazlık içindeyim ve babam ölüyor.

Babam. Arkain'le olan bu kavganın burada bulunma amacımı gölgelemesine izin veremem. Annemin notu kısaydı ama yalvarışı açıktı. Mümkün olduğunca çabuk oraya varmak. Ormanın içinde dörtnala koşuyorum, atım ağaçların büyük dallarından kaçınıyor.

Geçit görünür hale gelirken burada pusuya yatmış yırtıcıları düşünmemeye çalışıyorum. Kendime yeniden düşünme fırsatı vermeden atımı ileri doğru itiyorum ve son sürat geçide dalıyoruz.

Merrywood ormanında ortaya çıkarken Arkain'in bu geçidi sır olarak saklamam için yalvarışını hatırlıyorum. Aileme burada olduğumu söyleyeceğim.

Bir atlı bana mesaj getirdiğinde ziyaret için eve doğru yola çıkmıştım bile. Gerçi babamın durumu söyledikleri kadar kötüyse, buraya nasıl bu kadar hızlı geldiğimi soracaklarından şüpheliyim.

Atım dörtnala koşarken, Lysan'a ilk kez tek başıma döndüğümde tek dileğimin Myrkorvin'e dönmek olmasını tuhaf buluyorum. Arkain'le yatakta birbirimizi keşfetmek ve hikâyeler anlatmak. Kalbim babam için kırılrsa da kocamı özlüyor.

Günün ilk ışıklarıyla savaşa giden biri.

Midem bulanıyor. O iyi olacak. İyi olmak zorunda. Myrkorvin'e döndüğümde bunu çözeceğiz ve daha iyi bir anlayışa varacağız. Onun benim sevgime layık olduğunu ve bunun bir hile olduğunu düşünmemesi gerektiğini.

O kadar derin düşüncelere dalmışım ki, atımın toynakları taş yolda şaklayana kadar Solys'de olduğumu bile fark etmiyorum. Attan inip onu kapının yanındaki direğe bağladıktan sonra kapıyı itip açıyorum ve bağıriyorum.

"Anne? Baba? Briar?" Sesleniyorum. "Garren?"

Çizmelerle kaplı ayaklarım fayansın üzerinde gıcırdıyor. Saray ürkütücü bir şekilde sessiz. Komşu bölgelerden başka hiçbir lordun saygılarını sunmak için burada olmaması garip. Burada doğru olmayan bir şeyler varmış gibi hissediyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Yine de taht odasına doğru ilerliyorum.

Annem ve babamın görüntüsüyle karşılaştım.

İlk başta babamın bu kadar iyi görünmesine seviniyorum, ta ki huzursuzluk midemi bulandırana kadar. Ellerin tahtlarına bağlı olduğunu fark ediyorum. Ağızlarının etrafındaki kumaşı. İki kardeşim bir köşede bağlı ve ağızları tıkalı. Sybil hiçbir yerde yok.

bulundu. Umarım bu, her ne olduysa o sırada burada olmadığı anlamına gelir.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum ama annemle babam sadece başlarını sallıyorlar.

"Sanırım buna cevap verebilirim." O yağlı ses tüylerimi diken diken ediyor. Dönüyorum ve Ryvik'in duvarlardan birine yaslandığını görüyorum. Hâlâ birkaç gün önce onu gördüğüm kıyafetleri giymiş. Trian solunda duruyor ve bana dişlerini gösteriyor.

"Görüyorsun ya Elvie, bunların hepsi senin suçun. Eğer böyle küçük bir sürtük olmasaydın ve benimle evlenmen gerektiği gibi evlenseydin, tüm bunlar önlenebilirdi." Gülüyor. "Seninle yatar, seni yetiştirir ve en azından tahta geçmeden önce aileni öldürmeyi bir kaza gibi gösterme nezaketini gösterirdim."

Annemlere doğru yürüyor ve dişlerini olabildiğince sıkkan babamın yanağını çimdikliyor. Ryvik sadece kıkırdıyor ve bana doğru geri iniyor.

"Ama sonra sevgili babam seni Myrkorvin'e göndermek zorunda kaldı. Sen de bacaklarını o canavara açtın ve o da her şeyi mahvetti, şimdi onu öldürmek zorundayım. Ve onun krallığı benim hakkım olacak."

"Sen delisin," diye tükürdüm. "Arkain'i öldürebileceğini sana düşündüren şey ne?"

Ryvik'in gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor ve çantasını karıştıran Trian'a eliyle işaret ediyor.

"Bulması zor bir eserdi ve çok fazla altın markına mal oldu ama buna değdi." Trian nesneyi çantasından çıkarıyor ve Ryvik daha ne olduğunu söylemeden kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bir ork dişi oku. Bulması çok zor ama

son derece zehirlidir."

Kalbim göğsümde çarparken bile cesur olmak için elimden geleni yapıyorum. Onu konuşturmaya devam etmeliyim. Ryvik kendi konuşmasını dinlemeyi seviyor ve belki de ailemi kurtarmama ve Arkain'i kurtarmama yardımcı olacak planının bir parçasını açıklamasını sağlayabilirim.

"Peki planınız nedir? Myrkorvin'e gizlice girip krala suikast düzenlemek mi? Bu sana onun krallığını nasıl kazandıracak?"

"Sancaktarlarımız Myrkorvin'e girmek için toplandılar bile. Trian'ın herhangi birinin el yazısını neredeyse mükemmel bir şekilde kopyalayabildiğini biliyor muydun? Seni buraya getirmek için anneninkini kopyaladı ve baban kılığında Lysan soylularına birkaç yüz parşömen gönderdi. O canavar kral tarafından her gece kirletilen biricik kızını kurtarmak için kuzeye gitmeleri için yalvarmış. Lysan'ın altın oğullarından biri olan beni, seni kurtarmaya çalıştığım için soğukkanlılıkla öldürmeye çalışan aynı kral."

"Bizim kuvvetlerimiz Myrkorvin'inkilerin yanına bile yaklaşamaz, hemen katledilecekler."

"Arkain sancaktarlarını çoktan doğruya göndermemiş olsaydı belki de bu doğru olurdu." Başımı kaldırıp Ryvik'e bakıyorum. Sırtışı daha da derinleşiyor. "Orklarla savaşmaya gitmiş olacaklar. Ya da en azından öyle sanıyorlar. İçlerinden biri bunun bir oyun olduğunu anladığında Kral Arkain ölmüş olacak."

"Bunu neden yapıyorsun?" Çığlık atıyorum. Ryvik izin verdi.

Tiz bir ısıklık çalıyor ve iki güçlü muhafız gelip beni kollarımın üstünden kavlıyor. "Arkain'i uyarmanın bir yolunu bulacağım!"

"Bundan şüpheliyim. Onu odasında tutun. Serbest büyü yakında sisteminden çıkacaktır." Bana gülümserken dişleri parlıyor. "İşte asıl eğlence o zaman başlayacak."

Saatlerdir bu odada volta atıyorum, kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Pencerelerim ve kapılarım kapatıldı. Gücüm başlangıçta onlara karşı işe yaramadı. Artık serbest büyü sistemimden tamamen çıktığı için denemeye devam etmenin bir faydası yok. Kafamda bir sürü soru dönüp duruyor.

Esas olarak, Ryvik nasıl böyle bir şeye karıştı? Elbette her zaman bir yılandı ama ihanet? Bunun için yeterince hırslı görünmüyordu. Şimdi elinde bir ork dişi ok var ve kocamı öldürmeye kararlı. Buradan çıkmalı ve Arkain'e Ryvik'in planını anlatmalıyım.

En önemlisi, ork tehdidi gerçek değil.

Kapım açılıyor ve Ryvik içeri giriyor. Odanın köşesinde duruyorum ve o kıkırdıyor, kapıyı kapatma zahmetine bile girmiyor. Beni bu kadar az tehdit olarak görüyor. Arkain'in bana verdiği botumdaki küçük bıçak, onu buna pişman etmenin tek yolu gibi geliyor.

"Tanrım, sen bile o iğrenç yaratık gibi kokuyorsun," diye homurdanıyor Ryvik. "Ya seni düzenli olarak üretiyor olmalı ya da o senin eşin. Tanrılar acımasız olabiliyor."

Ona ters ters baktım ve tükürdüm, "Arkain senin iki katın erkek."

"O da benim iki katım kadar ölü olmak üzere."

"Sancaktarlar şimdi ayrılrsa bile Karaateş Kalesi'ne varmak birkaç saat sürer." Yükselen güneşe doğru elimle işaret ediyorum. "Arkain sabahın ilk ışıklarında doğuya gitmek için yola çıkacak. Onu öldürme şansını kaçıracaksın." Umarım.

"İşte burada yanılıyorsun, Elvie. Biz konuşurken, sancaktarlarımız geçidin derinliklerine akın ediyor.

Merrywood. Myrkorvin'i kuşatacaklar ve saldırıya geçmeden önce benim işaretimi bekleyecekler." Kalbim parçalanıyor ve omuzlarım çöküyor. "Öyle mi? Geçitten haberim olmadığını mı sandın? Sence Arkain geçidi kullandığımızı ve bunu bilen tek ışık elfinin sen olduğunu öğrenince nasıl tepki verecek?"

Ryvik tsks. "Bir şekilde ona planımdan bahsetmeyi başarmış olsan bile, neden bir hainin sözlerine inansın ki?"

İçimde bir şeyler kopuyor ve hırlayarak kendimi pençelerimle ona doğru fırlatıyorum. Ryvik beni yakalıyor ve botlarımla onu tekmelemek için elimden geleni yaparken beni yatağa çarpıyor.

"Gitmeden önce Kral'ın gelinini de deneyebilirim. Onu o zehirle öldürdüğümde ona her şeyi anlatacağım.

."

Tekmelerimden biri yere düşüyor ve Ryvik'i birkaç adım geriye gönderiyor. O düşünmeye fırsat bulamadan botumdaki bıçağı kapıyorum. Düğmeye basıp bıçağın dışarı kaymasını izleyerek vuruyorum ve bıçağım Ryvik'in göğsüne saplanıyor.

Altın rengi gözleri kocaman. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açık ama ağzının kenarından kan damlarken hiçbir kelime çıkmıyor. Nefesim kesiliyor ve bedeninin yere düşmesine izin veriyorum.

Bir elf öldürdüm. Bir elf öldürdüm. Bir elf öldürdüm.

Eğer bir kara elf olacaksam, en azından Arkain var. Onu uyarmam gerekiyor ve tanrılara bana inanması için dua ediyorum. Ryvik, bannerman'in onu beklediğini söyledi.

İşgal sinyali. Cesedine bakıyorum ve boğazımda yükselen safrayı geri yutuyorum.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve eğer kendimi çoktan lanetlediysen... Umarım çok geç kalmamışımdır.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ARKAIN

GECE GÖKYÜZÜ mürekkep siyahından soluk bir pembeye dönüşüyor.

Dawn burada ve ben hala bir aptalım. Tanrım, ona bunları söyleyecek kadar nasıl aptal olabildim? Onunla birlikte Lysan'a gitmeyi teklif etmeliydim. Onun ailesi artık benim ailem.

Ama onun yerine, bana karşı olan hislerini sorguladım. Onun karakterini. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemem gerekirken. Birlikte geçirdiğimiz tüm zaman bu olsa bile, hak ettiğimden daha fazlasıydı.

Şimdi bu yanlış düzeltme şansımı mahvetmişim gibi görünüyor.

Kapım sert bir şekilde çalınıyor. Bir an için gelenin Elvie olduğunu düşünüyorum ama karşıdan gelen ses bu umutları hemen suya düşürüyor.

"Majesteleri, bu acil bir durum." Aiko'nun sesi ciddiydi. Tanrım, şimdi ne olacak?

"Nedir bu? Doğuda yeni bir gelişme mi?" Ben soruyorum. "Elvie mi?"

"Bunu söylediğime inanamıyorum, orada-"

"Işık elfleri Lastlight ormanından dökülüyor. Tepeden tırnağa silahlı ve savaşa hazırlar. Ormandaki geçidi onlara kimin haber verdiğine dair bir tahminde bulunacağım."

Dizlerim güçsüzleşiyor ve görüşüm kararıyor. Işık elfleri Lastlight'tan dökülüyor. Elvie. O... bana ihanet mi etti?

"Öyle görünüyor, Majesteleri." Bu cümleyi yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

"Sana ona güvenilmeyeceğini söylemiştim, şimdi kapımızda kelleni isteyen istilacılar var." Wylen bir pençesini yüzüne indirdi. "Tanrılara şükür onunla evlenmedin yoksa bu krallık onun kraliçeliğine kalacaktı." Sessizliğim Wylen'in küfretmesine neden oluyor. "Lanet olası aptal."

Benim Elvie'm. Benimle gülümseyen ve parlayan söğüdün yanında benimle dans eden. Her gece kütüphanede benimle kitap okuyan ve yemek odamda onu öpmeme izin veren. Bana benim olduğunu ve benim de onun olduğumu söyleyen.

Bana ihanet etti. Tıpkı babamın her zaman dediği gibi. Bir şeyin gitmesine izin vermek, onu sonsuza dek kaybetmektir. Elvie'yi kaybettim. Ona gerçekten sahip miydim?

Kalbim göğsümde paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıya olsa bile şu anda bunun üzerinde duramam. Krallığımın savaşçı bir krala ihtiyacı var, aptal yerine konmuş bir erkeğe değil. Aiko ve Wylen'a bakarken üzerime bir sakinlik çöküyor.

"Kaç tane erkekleri var?" "Birkaç yüz," diye yanıtlıyor Aiko. "Peki bizim kaç tane var?"

"Yeni katılanlar da dahil, belki yüz kişi diyebilirim."

Başımı salladım ve zırh sandığıma doğru ilerledim.

"Savaşabilecek herkesi bul ve onları kalenin batı tarafına getir. Biz savaşmadan yenilmeyeceğiz."

Damarlarımda buz ve kırık bir kalple kendimi bir kez daha kalemi savunmaya hazırlıyorum.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ELVIE

ATIMIN yorulması gerekiyor ama Tanrı onu korusun, dörtnala koşmaya devam ediyor.

Geçitten geçiyoruz ve toynakları beni yerde tutan tek şey. Zamanında varmak zorundayım. Onlar savaşmaya başlamadan ve ben bir kara elfe dönüşmeden önce oraya varabilirsem, herkes kan dökmeden oradan uzaklaşabilir.

Çantamdaki ağırlık midemi bulandırıyor ama yapılması gerekiyordu.

Atım koşmaya devam ediyor ve ormanın kenarını görebiliyorum. Açıklığa girdiğimde gördüğüm manzara kanımı donduruyor. Bir altın zırh denizi, siyahlardan oluşan cılız bir topluluğa bakıyor. Arkain gururlu atının üzerinde kolayca fark ediliyor. Siyahlar içindeki bazı figürlerin ellerindeki kılıcı tutarken titreyişlerine bakılırsa, bunlar yeni askerler olmalı.

Arkain'in yüzü soğuk ve mesafeli. Onu bu şekilde görmek, Ryvik'in yalanlarının ona ulaşmasını engellemek için çok geç kaldığıma beni ikna ediyor. Tanrılara onu masumiyetime ikna etmek için hâlâ zamanım olması için dua ediyorum.

Rüzgârda Trian'ın sesini duyuyorum. "Bu canavarlar prensesinizi kirletti. Kralları onu alıkoydu ve vahşileştirdi. Tıpkı bizi yıllardır atalarımızın topraklarından uzak tuttukları gibi.

yüzyıllardır. Bugün onun adına bu mücadeleye öncülük ediyoruz." Bir alkış korusu yükseldi ve hemen harekete geçmem gerektiğini anladım.

Atımı yanlarından dizginleyerek tekrar havalanıyor ve ben de iki taraf arasındaki açıklığın ortasına doğru bir iz açıyorum. Arkain'in gözleri ben yaklaştıkça beni takip ediyor ama soğuk ateş gibiler. İçlerindeki sıcaklık sönmüş. Wylan'ın yüzü küçümsemesini gizlemeye bile çalışmıyor.

"Bugün adına savaştığınız prenses olarak siz halkıma silahlarınızı bırakmanızı tavsiye ediyorum," diye sesleniyorum. "Size yalan söylendi. Kral Arkain bana asla zarar vermedi. Bana nezaketle davrandı. Şefkatle."

"Yalan söylüyor!" Trian bağılıyor. "Onun tohumunun onu nasıl kirlettiğine bak. Bu canavarlar için üzülmemizi sağlamaya çalışıyor. Muhtemelen artık içinde onun dölünü taşıyor."

Bir elimi karnıma koyduğumda Trian'ın sözleri kulaklarımda çınlarken halkıma bakıyorum.

"Eğer yaparsam, benim ve kralın çocuğuna hoş geldin derim. Harika bir baba olur." Arkain'e bakmak için dönüyorum ama bana bakmıyor bile. Göğsümdeki ağrı esniyor ve planımı gerçekleştirmem gerektiğini anlıyorum.

"Halkım, Ryvik sizi kandırdı. Babam zarar gördüğüme dair o mektupları size hiç göndermedi. Trian onları taklit etti. Hepinizi buraya Ryvik'in Kral Arkain'i öldürüp tahtta hak iddia edebilmesi için gönderdi. Bu asla ailemi onurlandırmakla ilgili değildi."

"Daha fazla yalan," diye bağılıyor Trian.

"Gerçek bu. Ve bunu sana kanıtlayacağım." Çantanın içine uzandığımda parmaklarım yumuşak sarı saçlara takılıyor. Herkesin görebilmesi için başımın üzerine kaldırdığımda, kalabalık elimden sarkan Ryvik'in kesik

başına bakarak nefes nefese kalıyor. "Ben öldürdüm

ihaneti için. Yalan söylediğini kanıtlamak için bir can alarak en büyük fedakarlığı yaptı."

Kalabalığa baktım. "Evlerinize, ailelerinizin yanına gidin. Onlara sıkı sıkı sarılın. Bugün daha fazla kan dökülmesine gerek yok."

Sessizlik uzuyor, sonra yavaşça, altın savaşçılar teker teker dönüp ormana doğru ilerliyorlar. Bir nefes verip gülüyorum. İşe yaramıştı. Tanrılara şükür işe yaradı. Kaleye doğru dönerek Arkain'e doğru ilerliyorum.

Karşısına geçtiğimde kaskını çıkarıyor ve o kırmızı gözler iliklerime kadar ürpertiyor beni. Hiçbir şey söylemiyor ama Wyland saldırmaya hazır.

"Bu küçük gösteriden etkileneceğimizi sanmayın." Onu görmezden geliyorum ve Arkain'in gözleriyle buluşmaya çalışıyorum.

"Sana asla ihanet etmedim."

"O zaman geçidi nereden biliyorlardı?" Ses tonu kırılmış.

"Ryvik başka birinin ona söylediğini ve onun da diğerlerine anlattığını söyledi."

"Gerçekten buna inanmamızı mı bekliyorsun?" Wyland alay ediyor. "Gerçek bu, lütfen Arkain," diye yalvarıyorum ama gözleri

soğuk ve mesafeli kalıyor. Her geçen an onu bir daha asla geri getiremeyeceğim bir yerde kaybetmişim gibi hissediyorum. Sonunda konuşana kadar sessizlik uzuyor.

"Evliliğimiz tanrıların huzurunda yapıldı ve geri alınamaz. Yüz Yüze Gecesi'ndeki anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin. Artık seni buraya bağlayan hiçbir şey yok. İstedikğin yere gitmekte özgürsün."

"Evet, beni buraya bağlayan bir şey var-" Ama Arkain benden uzaklaşıyor, kaleye geri dönmeye ve benden sonsuza dek uzaklaşmaya niyetli. Bir çığlık havayı delip geçtiğinde onu tekrar çağırmaya gidiyorum.

Trian dörtmala bize doğru geliyor. Ork'un yayına yerleştirdiği oku gördüğümde midem bulanıyor. Ve doğrudan Arkain'in kalbine nişan almıştı. Onu uyarmak için zaman yok, bağırarak için zaman yok. İçgüdülerim beni harekete geçiriyor ve atımdan fırlayıp okun önüne atlıyorum.

Ok omzuma saplanıyor ve anında acı veriyor. Sanki kızgın bir demir kemiğime doğru itiliyor. Kaethe haklıydı, bu bende ölüm için yalvarma isteği uyandırıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ama Arkain'in Trian'a yaklaştığını seçebiliyorum... onu omuzlarından yakalayıp ikiye ayırmadan önce, kan ve irin yumuşak gümbürtülerle yere çarpıyor.

Acıya rağmen hala ürpermeyi başarıyorum. En azından ben

Ölmeden önce bunu görmeliydim.

Sonra yanıma geldi. Beni kollarına aldı. Görünüşe göre son bir kez. Kaethe'nin tüm araştırmalarından, artık fazla zamanım kalmadığını biliyorum.

"Neden?" Söyleyebildiği tek şey bu. "Neden? Neden? Neden?"

Gülümsüyorum ve acıdan inliyorum. Görüşüm giderek kararıyor ama yine de söylemeyi başarıyorum.

"Nedenini biliyorsun." Kırık bir hıçkırık onu terk ediyor ve görüşüm kararıyor ama en azından kelimeleri çıkarabildiğimi düşünüyorum.

"Seni seviyorum."

OTUZUNCU BÖLÜM

ELVIE

ÖLÜMÜN bundan çok daha huzurlu olmasını beklerdim.

Birkaç saniyede bir birinin beni dürttüğü hissiyle derin bir uykudan uyanıyorum. Arada bir Kaethe'nin bu sefer nasıl işe yarayacağına dair mırıldandığını duyabiliyorum. Keşke uyumama izin verse. Toprak kokusu burnumu gıdıklıyor.

Diğer zamanlarda Arkain'in sesi. Sanki çığlık atıyormuş gibi derin ve sert. Gözlerimi açmam için bana yalvarıyor. Beni kaybedemeyeceğini. Üzgün olduğunu. Hem de çok üzgün.

Sonunda ona doğru sürünmeye çalışıyorum ama sanki vücudum bal içinde hareket ediyormuş gibi hissediyorum. Devam etmek zorundayım ama dinlenmek kulağa çok hoş geliyor...

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve nerede olduğumu bilmiyorum. Sola baktığımda Arkain'i görüyorum, inanılmaz derecede rahatsız görünen küçük bir sandalyeye sıkışmış. Elim tutuyor ve ben de nazikçe sıkıyorum. Şimdi onun da gözleri açılıyor.

"Elvie," diye nefes alıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama nefesim kesiliyor. "Şşşt, henüz konuşmaya çalışma." Bana bir bardak su uzatıyor, bir dikişte içiyorum. Benim için tekrar dolduruyor ve onu da içiyorum. Tanrım, neden bu kadar susadım?

Beşinci kadehten sonra, bir kadeh daha doldurmak için el sallıyorum.

"İki gündür dışarıdasın. Bu kadar susuz kalmana şaşırmadım."

İki gün mü? Omzumdaki ağrı aniden başladı ama hatırladığım tek şey bu değil.

"Benim-" diye kesiyorum, öksürüyorum. "Ailem. Kapana kısıldılar."

"Şşşt Elvie, evine muhafızlar gönderdim ve aileni serbest bıraktılar. Burada dinleniyorlar." Pençesini yanağıma vuruyor ve saçıma doluyor. Omzum zonklamaya başladı ve irkildim. "Önümüzdeki birkaç gün acıyacak ama tamamen iyileşeceksin."

"Kae'nin panzehiri işe yaradı mı?" Sesimi geri aldığım için rahatlamış bir şekilde fısıldıyorum.

"Pek sayılmaz." Arkain suratsızlaşıyor. "O hafif elfin sahip olduğu şey çok iyi bir taklitti ama gerçek ork dişi zehriyle aynı türden değildi. Gerçeği olsaydı..."

Yanağıma okşuyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Arkain beni dinlemelisin," diyorum ve o da başını sallıyor. I

Ryvik'in ona suikast planından, Lysan'ın sancaktarlarını bir araya getirmelerine ve aslında bir ork ayaklanmasına dair herhangi bir söylenti olmamasına kadar her şeyi ona anlatın.

"Sana asla ihanet etmeyeceğime inanmalısın, Arkain. Asla."

"Yapmayacağını biliyorum ve yapacağına bir an bile inandığım için çok üzgünüm. Seni incittiğimi bilmek beni hasta ediyor. Elvie, benim için o okun önüne atladığında... Hiç böyle bir korku hissetmemiştim." Başını sallıyor. "Bunu neden yaptığını hâlâ anlamıyorum." "Evet anlıyorsun."

Parmağıma kulağının kıvrımında gezdiriyorum ama o
sallar onun Kafa Tekrar. Bu ve
sadece Mantıklı bir açıklama. Ona karşı neden bu
kadar güçlü hisler beslediğimi. Neden bedenim onu
kurtarmak için kendi isteğiyle hareket etti. "Sen

eşin olduğuma inanmıyor musun?"

"O kadar şanslı olduğuma inanmıyorum."

Gülüyorum ve koluna vuruyorum. "İnan o zaman."

"Seni seviyorum. Uzun zamandır biliyordum ama sana söylemeye korkuyordum. Şu andan itibaren sana her gün söyleyeceğim." Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmak için eğildi. "Seni seviyorum, Elvie. Myrkorvin Kraliçesi. Karımsın. Eşim."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve yanımdaki karyolayı okşuyorum. "Şimdi buraya gel ve bana şüphe ettiğin için ne kadar üzgün olduğunu göster."

"Seni incitmek istemiyorum." "Bunu her seferinde söylüyorsun."

"Bu sefer farklı. Omzuna baskı yapmamalıyız..." Beyaz pamuklu geceliğimi başımdan geçirip kendimi onun gözleri önünde çıplak bıraktığımda sözünü kesiyor. Homurdanıyor ve göğüslerimden birini nazikçe kavırıyor. Eğilip meme ucumu sert bir tepe haline gelene kadar yalıyor. Sonra diğerine de aynı muameleyi yapıyor. Kafasını kaldırıyor. "Bir yeriniz acırsa hemen duracağız, tamam mı?"

"Elbette," diyorum, yüzünü tekrar vücuduma doğru yönlendirerek. Beni göğsüne doğru çekiyor ve sonra bizi döndürüyor, böylece o sırt üstü yatıyor ve ben de sertleşen sikiinin üstünde oturuyorum.

"Pantolonumu ıslattığını hissedebiliyorum. İki gündür sikim yok ve sen buna mı dönüştün?"

Sızlanıyorum ve kendimi pantolonundaki şişkinliğe sürtüyorum. "Onu istiyorum. Lütfen."

"Sikimi istediğinde her zaman çok güzel yalvarıyorsun, dostum."

Bağcıklarını çözüyor ve onu görmek kalçalarını sıkıyor.

Omzumdaki acı unutuldu ve Şimdi

Tek istediğim onun beni gerdiğini hissetmek.

Beni nazikçe kaldırıp, muhteşem bir şekilde santim santim sikinin üzerine indiriyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve başımı geriye atıyorum. Öne doğru eğilip meme ucumu ağzına alıyor, bir yandan beni kaldırıp indirmeye devam ederken bir yandan da kalçalarını benimkiyle buluşmak için yukarı kaldırıyor.

Yavaş ve acımasız. Tam da ihtiyacım olan şey. Tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum ve kendi yerimde devralıyorum, kendimi kaldırıp geri çarpıyorum. Klitorisim ona sürtünsün diye etrafında dönüyor ve onu taşıyorum.

Zevk midemde toplanıyor ve kaslarım geriliyor.

"Yaklaştım," diye inliyorum ve Arkain ağzımı yakalamak için doğruluyor.

"Sonsuza kadar her gün seni tohumlarımla dolduracağım. Tekrar ve tekrar. Seni hamile bıraktığımda bile seni dolduracağım. Böylece ne senin ne de bir başkasının aklında bu daracık amcığın kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayacak." Eğildi ve dişlerini boynuma gömdü. Etimin etrafında inliyor. "Benim eşim, benim güzel eşim."

Beni tekrar tekrar sikerken, beni horozunun üzerine çarparken inlememde boğuluyorum. Vücudum sarsılıyor ve göğüslerim zıplıyor. Zevk çok fazla, çok yoğun.

"Arkain, dayanamıyorum, gidiyorum-"

"Bana duymak istediklerinizi söyle, ben de gelmene izin vereyim." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve derin derin onunkilere bakıyorum, içime girmeye devam ederken kollarımı omuzlarına doluyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ve kükrüyor, bir pençesi klitorisimi gıdıklamak için aşağı iniyor ve alevler içinde kalıyorum. Beyaz ateş benimkini kaplıyor

beden ve zevk hiç bitmeyecek gibi görünüyor.

Karyolanın üzerinde kemiksiz bir yığın halinde yatıyorum. Arkain'in kollarında sıcak, güvende ve korunuyorum. Ama zihnimde bir şey gıdıklanıyor ve uyku beni ele geçirmeden önce sormak zorunda kalıyorum, "Bir kara elfe dönüşmek ne kadar sürer?"

Arkain başımı çenesinin altına sıkıştırdı, "Ne?"

"Başka bir elfi öldürdükten sonra bir anda elfe dönüştüğünü sanmıştım ama görünüşe göre dönüşümüm zaman alıyor."

"Bir kara elf olmanın yolunun bir elfi öldürmek olduğunu sana kim söyledi?"

"Bize böyle öğretilti..." Vücudunun altımda kahkahalarla titrediğini hissedebiliyorum. "Bu doğru değil mi?"

"Hayır, bu doğru değil. Öldürme haksız olmalı. Kanlı ayın altında. Bu sadece iki yüz yılda bir olur."

"Biri gerçekten de öğretmenlerimizi bu bilgilerle güncellemeli." Arkain'in sıcak göğsüne daha da sokuluyorum.

"Beni kara elf dişlerinle ısırma düşüncesinin sikimi sertleştirdiğini söylemeliyim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Seni şimdi ısırabilirim."

"Uyu bakalım, küçük dostum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ARKAIN

Arkadaşıma yakın olan ÇOK FAZLA insan var.

Onun ailesi ve dolayısıyla benim ailem olsalar bile, yine de benim hoşuma gitmeyecek kadar yakınlar. Özellikle de onun etrafında nasıl hareket ettiklerini ve telaşlandıklarını. Bu benim işim, ömrümün sonuna kadar severek yapacağım bir iş.

Karyolada üzerimde uyandıktan sonra Elvie gerçek bir yatak için yeterince iyi olduğunu ilan etti ve hemen bir yatağa nakledilmesini talep etti. İşte şimdi hepimiz Elvie'nin eski odasındayız, Kaethe omzundaki muayenesini bitirirken.

Yara tamamen iyileşmelidir ancak yara izi belirgin olacaktır.

"Sorun değil," dedi Elvie kaşlarını oynatmadan önce, "her gece öpeceğine söz verdiğin sürece." Ona yara izini ve daha fazlasını öpeceğimi söylediğimde kardeşi Garren yeşilin sessiz bir tonuna büründü.

Tüm Lysan kraliyet ailesi burada. Wylan bile hayatımı ve krallığı kurtardığı için ona teşekkür etmeye geldi. Kunduz arısı ısırıkları için ondan daha minnettar olan insanlar görmüştüm ama Elvie bu konuda pek endişeli görünmüyordu.

Kral Orvian ve Kraliçe Mirella sadece ben ve Elvie ile görüşüp görüşemeyeceklerini sorduklarında henüz ayrılmıştı. Garren

Tartışmaya hazır gibi görünüyor ama Elvie'nin omzuna bir bakış atıyor ve ayağa kalkarak arkadaşını odadan dışarı çıkarıyor, Briar da hemen arkasından onu takip edip kapıyı kapatıyor.

"Ne oldu?" Elvie sorar. Annesi ve babası birbirlerine temkinli bir şekilde bakarken, annesi içeri ilk girdiğinden beri köşede sakladığı çantaya yönelir. Mührü kırılmış bir zarfa benzeyen bir şey çıkarır.

"Kral Arkain'in adamları bizi serbest bıraktıktan sonra eve verilen hasarı incelemeye gittik. Elvie'nin odasında Ryvik'ten geriye kalanları bulduk." Kral Orvian duraksıyor, sonra başını sallıyor ve kraliçe zarfı bana uzatıyor. "Zarfta, sancak beylerinin ork ayaklanması iddialarının asılsız olduğunu bildirmeleri için üç günleri olduğu yazıyor. O zamana kadar senin, Arkain'in ölmüş olman gerekiyormuş."

Nota bakarken kanım donuyor, bu senaryoyu nerede görsem tanırım.

"Wylan."

Nasıl bu kadar kör olabildim? Gözcüleri koordine eden tek bir kişi var. Mesaj bana iletilmeden önce doğrudan kendisine rapor vermelerini sağlayan kişi. Bunca zaman en yakın danışmanımış gibi davrandı ama beni sırtımdan bıçaklamak için bekledi.

"Bunları başka birine gösterdin mi?" Ben soruyorum ve Kral Orvian başını sallıyor.

"Bu şimdilik aramızda kalsın."

"Ne yapacaksın?" Elvie soruyor. Ona bakıyorum ve alnından öpüyorum.

"Beni gerçekte olduğum canavar olarak görmesini sağlayacak bir şey."

Taht odası soylular ve onların sancaktarlarıyla doludur.

Metal tahtımda oturuyorum, Elvie kucağımda, bandajlı omzu elbisesinin kolundan görünüyor. Her zamanki gibi güzel görünüyor.

Anne babası ve kardeşleri yan tarafta gergin görünüyorlar. Wylan onların yanında, sırtı dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor. Pekâlâ, vakit geldi. Kürsünün önüne doğru ilerlerken Elvie'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ben hepsine bakarken kalabalık sessizleşiyor.

"İki gece önce kıl payı kurtulduk ama Aydınlık ve Kara Elfler arasındaki iyi niyetin bir göstergesi olarak, Kral Orvian kızıyla benim aramdaki birlikteliği sağlamlaştırmak için burada. Bu birliktelik iki halkın barışçıl ittifakını beraberinde getirecek. Bizi yeni bir çağa taşıyacak." Sesimi sertleştiriyorum. "Ama bu yeni çağa, saflarımızdaki köstebeği yok edene kadar ulaşamayız."

Kalabalık birbirine dönüyor ve mırıldanıyor. Wylan yerinden kımıldamıyor ama alnında boncuk boncuk ter biriktiğini fark edebiliyorum.

"İçeri gönderin," diye seslendim ve meşe kapılar açılarak beklenen misafirim ortaya çıktı.

"Lütfen bize kendinizi gösterin."

"Ben Nightspears Hanesi'nin bir şövalyesiyim, Majesteleri."

"Nightspears Hanesi bizim en doğu bölgelerimizden biri, doğru mu?"

"Evet, kralım."

"Ve bize burada ne tür rahatsızlıklar duyduğunuzu söyleyin."

ork tünelleri?"

"Hiçbir şey yok kralım. Her şey sessiz, orklar k pirdam yor."

"Hiç k pirdam yor. Halkımı görüyor musun? Bu ork ayaklanmaları f s lt ları yaland . Hafif elf istilas  için bizi zayıflatmak isteyen biri tarafından uyduruldu. Her zaman kraliyete yakın olmuş biri." Kırmızı bak şlarımı geri çekilen Wylan'a çeviriyorum. "Yakalayın onu."

"Bunun anlamı ne?   z n beni!" Muhaf zlarım onu tutarken Wylan s  r yor. "Arkain bunun anlamı ne? Sana karşı komplo kurdu umu sanıyorsan yanılıyorsun!"

"Kralınıza yalancı mı diyorsunuz?" diye sordum. "O   k elfi kalta ı seni bozmu ."

"Sen hayatımı sona erdirmek için planlar yaparken, benim hayatımı kurtarmak için omzuna bir ork di i ok yiyen karımı ve e imi mi kastediyorsun? O hafif elf kalta ı mı?" Kürsüden a a ı atlayıp tepesine dikiliyorum. "Bir daha onun hakkında bu şekilde konu ursan ne olacağını söylemiştim?" Elim salladı ımda büyünün metalik tadı dilimi kaplıyor ve Wylan hem ayak bilekleri hem de bilekleri kırılırken uluyor.

"O topu asla atmamalıydın!" " yle mi?"

"Yıllardır gücümü peki tiriyordum. Sen d  arıda askercilik oynarken ben i leri y r t yordum. Sonra o topu fırlatmak gibi parlak bir fikre kapıldın ve birden en ba a döndüm. Sonunda krallı ımı ele geçirmek için aptal bir hafif elfle ittifak yapmak zorunda kaldım."

"Neden, Wylan?" diye sordum. "Bunca yıldan sonra, neden şimdi bana ihanet ediyorsun?"

"Çünkü sen asla kral olmak için yaratılmadın! Baban bir varis doğuramazsa bana söz vermişti. Ama sonra sen doğdun ve meseleleri kendi ellerime almadığım sürece yönetme şansım olmadığını biliyordum. Zayıf kalmalıydın, sana verdiğim o zehirler seni öldürmeliydi!"

Kalabalıktan şok olmuş bir çığlık yükseliyor ama ben Wylan'a sonunda tavşanı yakalamış bir kurt gibi gülümsüyorum.

"Onu ork tünellerine bırakın. Onlara bunun bir barış teklifi olduğunu söyle."

Wylan taht odasından sürüklenirken feryat etmeye devam ediyor. Elvie yanıma geliyor ve onu kollarımla sarıyorum. Birlikte yeni bir yol çizeceğiz ve bunu tehdit eden herkesi öldüreceğim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ELVIE

BU BENİM TÖREN GÜNÜM ve Blackfire Kalesi Solys'i bile utandırıyor.

Ailem, lordlarımız ve leydilerimizin çoğuyla birlikte burada. Arkain sözünü tuttu ve bugün halklarımız arasında yeni bir birliğin başlangıcına işaret ediyor. Bağışlamaya giden yol uzundur, ancak sadece ilk adımı atmakla başlayabilir.

Dışarıda çağrılmayı beklerken altın rengi elbiseme bakıp gülümsüyorum. Annem onu bugün için özel olarak diktirmişti. Kraliçenin odasındaki makyaj masamda oturan annem, tıpkı her şeyi değiştiren balo gecesinden önce yaptığı gibi saçlarımı ustalıkla büküp kıvırdı.

"Çok güzel görünüyorsun, hayatım. Gerçek bir-"

"Bu sefer kraliçe." Yumuşak kahkahası kulaklarımı gıdıklıyor. "Şu halimize bak. İki kraliçe."

"Ama yine de anne ve kızı," dedi. "Ve iyi bir anne olarak sormak zorundayım, hala güvende oluyorsunuz, değil mi?"

"Anne!"

"Artık evli olduğunuzu biliyorum ama birbirinize bakışlarınızdan anladığım kadarıyla-"

"ANNE!"

"Baban ve ben de aynı d u r u m d a y d ı k , inan bana, bazen erkek olmadan önce zar zor yıkanabiliyordum-"

"Bu konuşmayı seninle yapmıyorum. Güvende oluyorum. Onu çok seviyorum. Hepsi bu."

"Ve sen mutlu musun?"

Yumuşakça gülümsüyorum. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Bu ifadenin gerçekliği içimi ısıtıyor. Daha önce hayat benim için çok kesik ve kuru görünüyordu ama Arkain ile her gün bir macera. Yeni bir şeyler öğrenmek için bir şans. Yeni bir yeri ziyaret etmek. Bu benim kraliçe olarak ilk kraliyet eylemim, köprüyü herkese açmak.

Orkestra çalışıyor ve ben vaktin geldiğini anlıyorum. Meşe kapılar açılıyor ve ortaya oldukça güzel bir manzara çıkıyor. Taht odası tıklım tıklım dolu, karanlık ve aydınlık elfler birbirine karışmış. Ben kırmızı halıdan aşağıya, kürsüye doğru yürürken her iki tür de yüzünü bana dönüyor. Taht odası kırmızı ve altın rengi mumların yanı sıra kraliyet bahçesinden düzinelerce kır çiçeği aranjmanıyla süslenmiş. Her şey mükemmel.

Altın elbisem ve Arkain'inkiyle uyumlu kırmızı pelerinin arkamda sürüklenerek ilerlemeye devam ediyorum. Dostumdan bahsetmişken, siyah zırhının içinde çok yakışıklı görünüyor. Bir saatten biraz fazla bir süre önce içime girdi ve şimdiden onu yeniden arzuluyorum. Ona yaklaştığımda gülümsüyor, şüphesiz o da aynı şeyi düşünüyor ve kürsüye çıkmama yardım ediyor.

Arkasında nefesimi kesen bir şey görüyorum.

İkinci bir taht, onunkinin aynısı. Nutkum tutuldu, bu yüzden kelime gerektirmeyen bir şey yaptım. Aşağıdaki kalabalık bizim için tezahürat yaparken dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Ona duyduğum sevginin bana geri döndüğünü görüyorum. Bu çifte taht, burada kalıcı olduğumun bir işareti. Myrkorvin'i birlikte yöneteceğimizin.

Halkımız için yeni bir çağ bugün başlıyor ve ben bunun için sabırsızlanıyorum.

Bir rahip tarafından birkaç kelime okunuyor ve çok geçmeden Arkain başıma sivri siyah bir taç geçiriyor. Onun taktığının aynısı. Tam olarak benim tarzım değil ama sanırım bununla çalışabilirim.

Bir başka tezahürat yükselirken dönüp kalabalığa bakıyoruz. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıyoruz, flamalar ve kuru çiçekler havaya savruluyor. Ailem gülümsüyor. Garren bile. Bu gerçekten bir mucize.

Arkain beni kürsüden indiriyor ve taht odasından geçip yan kapıdan çıkıyoruz. İçerideki kalabalığın gürültüsü sakinleşirken taş patika boyunca yürüyoruz. Kendimi parlayan söğüt ağacının dibinde bulana kadar nereye gittiğimizin farkında bile değilim.

"Burada ne işimiz var?"

"Artık resmen kraliçe olduğun için birlikte geçireceğimiz ilk zamanı sana ilk aşık olduğum yerde geçirebiliriz diye düşündüm."

Nutkum tutuldu, bu yüzden bir şey söylemek yerine onu öptüm. Öpücüğü derinleştiriyor, önümü ona doğru itiyor. Ona karşı her zaman hissettiğim açlık yüzeye çıkıyor ve dudağını ısıyorum. Kıkırdıyor, sikini bana doğru sürtüyor.

"Bu ilk seferde sizi nasıl alacağıma dair bir isteğiniz var mı kraliçem?"

"Sadece bir tane," diyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor.

Onu üzerime çekmeden önce "Taçları takmayalım," diyorum.

EPİLOG

ARKAIN

1 YIL SONRA

"ARKAIN"-ELVIE İNLİYOR, PARMAKLARI İÇİME GİRİYOR
"elbisemi buruşturuyorsun!"

İtirazına rağmen, topukları sırtımı itiyor ve amını daha hızlı yemem için beni zorluyor. Dişlerimi klitorisinin üzerinde gezdirip iki parmağımla onu gerdiğimde yatak çarşaflarını pençeliyor. Pembe elbisesi beline kadar lime lime olmuştu.

"Durmamı ister misin?" Ağzımı onun tatlı etinden çekerek soruyorum. Ağlıyor ve başımı kalçalarıyla sıkarak beni görevime geri dönmeye çağırıyor. Islaklığında bir pençe gezdirirken ona karşı kıkırdıyorum ve duyuyorum yumuşak bir iç geçirdi. "Ben öyle düşünmemiştim."

Arkadaşım çok yakın. Aslında o kadar yakın ki birkaç kez daha çevirince... pençelerim içindeki o gizli noktayı gıdıklarken tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor. Nefes alıyor ve titriyor, çiçeksi kokusu daha da zenginleşiyor ve sonra dilimin üzerinde patlıyor ve ben hevesle hepsini içiyorum.

Bütün şaraplardan daha tatlı.

Parmaklarımı dar amcığından çekerek onu dört ayak üzerinde ters çeviriyorum ve içine giriyorum. İniltisi boğazında düğümleniyor ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar ahşap yatak başlığını kavramak için uzanıyor. Pençelerimi kışının kıvrımında gezdiriyorum ve bir parmağımı yavaşça o sıkı halkanın içine daldırıyorum.

Kas. Bana vurmak için geri uzanmadan önce tıslıyor. "Orası değil," diye inliyor. "Siktiğin için hâlâ ağrıyor dün gece."

"Emin misin?" Bir pençeyle daireler çizerek soruyorum ve amcığının sikimin etrafına kenetlenmesiyle ödüllendiriliyorum. "Bana öyle geliyor ki vücudun farklı bir şey söylüyor."

"Kıcımla ilgili yeni bulduğun takıntın nedir?" diye soruyor ve ben gülüyorum, elimle soluk bir küreye şaplak atıyorum ve renklerin çiçek açmasını izliyorum. Yüzünü çarşaflara gömüp tekrar inliyor.

"Senin her parçana takıntılıyım, karıcığım." "Acele edip gelebilir misin? Zaten geç kaldık."

"Şimdiye kadar bunu beklemeleri gerekirdi. Ayrıca..." Uzanıp onu yukarı çekiyorum, böylece hâlâ arkasında dizlerimin üzerinde duruyorum ama sırtı önüme bastırılmış oluyor. "Eğer beni hızlıca boşaltmak istiyorsan ne söyleyeceğini biliyorsun."

Kulağının hassas sivri ucunu seviyorum ve başını gözlerime bakacak kadar geriye eğerek inliyor.

"Seni seviyorum."

Bu içimdeki canavarı serbest bıraktı. Ona tekrar tekrar vuruyorum. Göğüslerinin zıplaması ve birbirine çarpan etlerin sesi en sevdiğim şarkı. Kaç kez duyarsam duyayım, tekrar tekrar duymak istiyorum. Pençemle klitorisine bir dokunuş ve işi bitiyor.

Tohumumu içine akıtırken iç kasları beni o kadar sıkıyor ki. Bu mükemmellik ve bütün gün onun içinde gömülü kalmak isterdim, ama karımın, o nazik ruhun, bizim için başka planları var.

İçinden çıkarken, elbisesinin yerine oturmasına yardım ediyorum.

ve yüzüne dökülen saçlarını düzeltiyoruz. Sonra gözümüzü bile kırpmadan odamızdan taht odasına doğru yola çıkıyoruz. Bu, tebaamızdan doğrudan haber aldığımız ayda tek gün.

Elvie köprünün kullanmak isteyen herkese açık olmasına karar verdikten sonra, bu ona halkımızla daha şeffaf olma konusunda ilham verdi. Böylece insandan soyluya herkes gelip bizimle özgürce konuşabilir.

Taht odasında ilerlerken, karanlık ve aydınlık elflerin her ikisinin de bu alanda yaşamadığı bir zamanı hatırlamak zor.

Elvie ve ben tek karanlık ve aydınlık elf eşleri olmaktan çok uzağız. Bunun türümüz için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Ama içimdeki o derin ve ilkel parça bunu öğrenmek için sabırsızlanıyor.

Elvie doğum kontrol çayını bırakmaktan bahsediyor. Elfler olarak gebe kalmak zaten yeterince zor ve eğer bir çocukla kutsanmış olsaydık, hiçbir şeye ihtiyaç duymadan büyürdük.

Elvie'nin çocuğumla birlikte olduğu düşüncesi... sikim sertleşiyor ve bana kaşlarını kaldırıyor. Alnından öpüyorum ve ilk konuyu dinlememiz için gardiyana işaret ediyorum.

Pembe saçlı Kaethe önümüze çıktığında Elvie de ben de şok olduk.

"Majesteleri," diyor ve reverans yapıyor. "Kaethe?

Bizden bir şey mi isteyecektiniz?"

"Biliyorum kraliçem. Sizden ve kraldan Kırıkkemik Dağları'na gitmeme izin vermenizi rica ediyorum," diyor sakince. Arkasından şok olmuş birkaç nefes sesi duyulur. Şok olmakta haklılar. Bir insan ork bölgesinin kalbine gitmek istiyor. Elfler bile bunu yapacak kadar cesur değildir. O

"Aralarında bir insanın yaşadığına dair fısıltılar duydum. Çocukken yanlarına alınmış bir adam. Bu sadece bir söylenti olabilir ama ben öyle olduğuna inanıyorum-"

"Kardeşin," diye bitirdi Elvie. "Kae, hakkında hiçbir güvenilir bilgiye sahip olmadığımız bir şey için bu çok büyük bir risk."

"Yıllardır fısıldanıyor, Kaethe." Sesim çok sert olmalı ki karım bana onaylamayan bir bakış attı. Daha nazik bir tonda olduğunu umduğum bir şekilde devam ediyorum. "Bunun böyle olduğuna dair hiçbir işaret almadık. Ayrıca, kuralları herkesten çok sen biliyorsun. İnsanların ork topraklarına girmesi yasaktır. Ve aynı şekilde, savaşın sonunda imzaladığımız anlaşma uyarınca orkların insan çalması da yasak. Eğer orada bir insan varsa, kendi isteğiyle orada olduğu oldukça şüphelidir."

"Risklerin farkındayım Majesteleri. Ama ben yaşadım. Yıllardır o olup olmadığını merak ediyorum. Acaba bunca zamandır benim onu bulmamı mı bekliyordu?" Omurgasını dikleştiriyor ve narin çenesini kaldırıyor. "İki krallığımız arasında barış sağlandığında, oraya kraliyet elçiniz olarak gidebilirim. Her şeye uyulduğundan emin olmak için. Başka hiçbir şey olmasa bile, ork dişi zehri için bir panzehir yaratma çalışmalarına devam etmeme olanak sağlar."

"Peki onu bulursan ne yapacaksın, Kae? Eğer kardeşin bunca zamandır orada tutuluyorsa?"

Kaethe duraklıyor ve sonra bana çoğu erkeği korkutacak bir bakış fırlatıyor.

"Ork Savaşlarını sona erdiren antlaşmaya göre, ork topraklarında bulunan ve orada oldukları kanıtlanabilen insanlar

Myrkorvin'e sığınma talebinde bulunabilirler." Tanrılar beni bağışlasın, kahkahalara boğuldum ve başımı salladım. Bu cümlelerin geri dönüp beni ısıracığını biliyordum. Yeni bir kral olarak soylularımı etkilemeye çalıştığım için başıma bu geldi.

Elvie kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Kaethe," diyorum, onu bu görevden vazgeçirmek için son bir çaba göstererek, "ork dağları tehlikelidir. Yakında kış gelecek, oradaki hava koşulları affedici değil." Duraklıyorum. "Orkların seni büyük olasılıkla bir yemek olarak göreceklelerinden bahsetmiyorum bile."

Elvie bana dirsek atıp kafasını sallıyor. Ne? Gerçek bu.

"Risklerin farkındayım Majesteleri. Ama bu benim için gerçekten çok önemli. Öyle olmasaydı bunu istemezdim."

Yüzünde yalvaran bir ifade olan Elvie'ye bakıyorum, ağzından lütfen kelimesi çıkıyor ve ben inliyorum. Ben kimim ki kraliçemi reddedeyim?

"Tamam. Gitmenize izin verildi. Ama sizi uyarıyorum, eğer orada işler ters giderse, sizi kurtarmak için kimseyi göndereceğime söz veremem. Kendi başınıza kalacaksınız."

"Teşekkür ederim majesteleri. Risklerin farkındayım."

"Seni çok özleyeceğiz dostum," diyor Elvie sıcak bir gülümsemeyle ve kürsünün basamaklarından aşağı süzülerek insanı kucaklıyor. Bir süre sarılırlar, Elvie'nin çenesi Kathe'nin eflatun başının üzerinde durur. Kaethe selam verip salondan çıkarken ikisi de gözlerinde akmayan yaşlarla ayrılıyor. Uzanıp Elvie'nin elini tutuyorum ve dudaklarıma götürüyorum.

"Eğer benden güneşi isteseydiniz, onu vermenin bir yolunu bulurdum."

sana. Seni hiçbir şeyden mahrum edemem, aşkım."

"Bunu söylediğine sevindim çünkü bir süredir istediğim bir şey var," diyor dudağını ısırarak.

"Neymiş o?"

"Bir bebek," diyor usulca, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor. İçimde bir sevinç patlaması yaşarken bir an için nefes almayı bırakıyorum. Elvie'yle geçirdiğim her gün böyleydi. Saf neşe, sevgi ve mutluluk. Ve şimdi bizi yeni bir maceraya başlatmaya hazır.

Şu anda başlamaktan çok mutlu olduğum bir şey.

"Emin misin?" diye sordum.

"Elbette," diyor ve onu omuzlarımdan üzerinden atmadan önce ayağa kaldırıyorum.

"Halkım, Kraliçe'nin acil bir meseleyle ilgilenmemi talep ettiğini üzülerek bildirmek zorundayım. Bu duruşmaları yarına erteliyoruz." Bunu düşünerek duraksadım. "Aslında gelecek haftaya kadar. Anlayışınız için teşekkür ederim."

Homurdanmalar ve şaşkın bağırsıklar bizi taht odasından takip ediyor ama Elvie'nin tatlı kahkahası hepsini bastırıyor. Odamızın kapısını açarak onu yatağa yatırıyorum, parlayan yüzü bana gülümsüyor.

"Gerçekten mi? Beni doğuralı daha bir saat olmadı mı?" Bana gülümsüyor ve biliyorum ki benim yanıt gülümsemem de aynı şekilde ıslı ıslı. Ben nasıl gülümsemeyebilirim ki? Tanrılar bana karım, kraliçem, aşkım... ve yakında çocuklarımdan annesi olacak en mükemmel dişi verdi.

"Ve sana tekrar sahip olmalıyım. Ve ondan sonra tekrar. O kadar çok kez ki, en son ne zaman

Hareket ettin ve tohumlarım senden sızmadı." Gülünç saray kıyafetlerimi çıkarıyorum ve Elvie'nin takdir dolu gözlerini vücudumda gezdirmesini izliyorum. Dişimin bana tekrar ihtiyacı var. Bana sonsuza dek ihtiyacı olacak, tıpkı benim ona ihtiyacım olacağı gibi. Sonsuz, tıpkı aşkımız gibi.

"Seni seviyorum," diyorum, elbisesinin önünü yırtarak göğüslerinin ortaya çıkmasını sağlıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor, giysiyi silkeleyerek çıkarırken. "Şimdi beni hamile bırak."

Yumuşak, yayılmış kalçalarının arasına giriyorum ve tam da bunu yapmaya başlıyorum.

SON

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle bu kitabın ortaya çıkmasına yardımcı olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Qamber Designs & Media tarafından yapılan harita ve iç formatlama en çılgın hayallerimin ötesine geçti. Magdalena Pietrzak'a (@barnswallow.art) şimdiye kadar gördüğüm en güzel kapağı yarattığı için ve Haya Designs'tan Haya'ya gerçek bir kapak gibi görünmesi için son rötuşları yaptığı için teşekkür ederim. Ayrıca Aquila editörlükten editörüne de kaba taslağımı alıp bugün hepinizin gördüğü versiyona dönüştürdüğü için teşekkür etmek istiyorum!

Pekala, şimdi duygusal şeylere geçelim ve eğer benim Bunu yazarken ağlıyorum... Bu önemli değil. İlk olarak, aileme kocaman bir sesleniş (ciddiyim, umarım bu kitabı hiç okumazsınız). Annem ve babam, bana olan sarsılmaz desteğiniz ve bazı alışılmışın dışındaki girişimlerimin peşinden gitmem olmasaydı, bugün nerede olurum bilmiyorum. Belki bu kitaptaki kahramanım bir canavar olmazdı ama biz kimiz ki hayatın 'eğer'leri üzerine spekülasyon yapalım. İkinizi de çok seviyorum.

Arkadaşlarıma, ne yaptığımı gerçekten anlamadığınız zamanlarda bile beni her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bu kitapta ve gelecekteki tüm kitaplarımda hepinizden parçalar var.

Çevrimiçi destek sistemime çok teşekkür ederim. Beta ve ARC okuyucularım, hepiniz benim için gerçekten yukarıda ve öteye gittiniz ve size yeterince teşekkür edemem. İlk romanımın sizler tarafından bu kadar ilgi görmesi beni gerçekten çok mutlu etti.

minnettarım.

İlk canavar romantizm kitabıma şans veren okurlarıma teşekkür ederim. Bu dünyada sizinle birlikte keşfetmek istediğim çok şey var ve kitabıma bir şans verdiğiniz için sonsuza dek minnettarım.

TikTok'a teşekkür etmek çok siyah hissettiriyor Ayna gibi ama burada da bir haykırışı hak ediyor. O platform olmasaydı kendimi bulamazdım. Bugün okuduğunuz kitabı tamamlamak için o platformda bulduğum becerilerin, araçların ve teşviklerin hiçbirine sahip olamazdım. Bana öğrettikleriniz ve sizin sayenizde tanıştığım insanlar için teşekkür ederim. Yeri gelmişken...

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, senin için Kayla. Bu benim olduğu kadar bizim de maceramızdı. Sen olmasaydın, gerçekten bunların hiçbirisi olmazdı. İnternetin insanları bir araya getirmenin bir yolu var ve bana seni getirdiği için sonsuza dek minnettarım. Her şey için teşekkürler.

OceanofPDF.com

YAZARLA TANIŞIN

CHARLOTTE SWAN yirmi dört yaşında, Chicago'da yaşıyor. Sihir ve seksi canavarlarla dolu bir dünyaya sürüklenmenin hayalini kurmadığı zamanlarda, serbest çalışan bir sosyal medya pazarlamacısı ve tam zamanlı bir müstehcenlik aşığı olmakla meşgul. Yaklaşan projeleri hakkında bilgi almak veya sosyal medyada onunla bağlantı kurmak için lütfen onu web sitesinde veya aşağıdaki kodu tarayarak bulun.

www.authorcharlotteswan.com

OceanofPDF.com